

Giới thiệu Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn

Thể loại: ngôn tình, hiện đại, ngọt, ngược, H

Editor: Ngạn Tĩnh+ August

Một câu chuyện tình yêu ngược trước sủng sau có sự xuất hiện của bảo bối đáng yêu trong cuộc tình này.

Trích đoạn ngắn:

[Cố Hành Thâm là người giám hộ]

"Buông tay tôi ra nhanh lên!"

"Có buông ra hay không thì trả lời đi?"

"Nếu còn không buông ra tôi sẽ cắn đấy!"

"Tôi sẽ thực sự cắn đấy!"

"Nói cho anh biết tôi từng bị chó cắn!"

Không đợi tiểu quái thú mở miệng, cầm thú đã chế trụ cái gáy của cô ngăn chặn lại cái miệng độc kia.

Sáng sớm hôm sau.

"Cố Hành Thâm, anh có biết đêm hôm qua đã xảy ra chuyện gì không?"

"Hừm? Chuyện gì?"

"Quả thực là chuyện điên rồ thiên lý bất dung!" Tiểu quái thú bị phần không thôi nắm chặt quả đấm nhỏ.

"Em thừa dịp anh uống say chiếm tiện nghi của anh? Ừm, quả thật điên rồ"

"..." Học máu bò mình.

[Người yêu cũ Tần Nghiêu]

"Bạn học Tần tiểu Nghiêu, anh biết không? Trước lúc gặp được anh, thế giới của tôi xen lẫn giữa trắng và đen..."

"..." Tần Nghiêu có chút kích động nhìn cô.

"Sau khi gặp được anh, oa... toàn đen..."

"..."

[Bảo bối Cố Tiểu Niệm]

◆ Kế hoạch A của bảo bối---- mỹ nhân kế ◆

"Mẹ, tiểu Niệm rất cuộc cũng tìm được mẹ. Sau này Tiểu Niệm sẽ là ánh mắt của mẹ"

"Ta có Coke là đủ rồi"

"Mẹ, mẹ lạnh không, Tiểu Niệm cho mẹ ấm áp"

"Không cần"

"Mẹ, mẹ có sợ không? Tiểu Niệm ngủ với mẹ"

"Không cần"

"Mẹ, hôn hôn..."

"..."

"Con trai à, con phụ trách bán manh là được rồi. Loại dụ sắc này là công việc cần tính kỹ thuật cao, giao cho cha là được!" Cố Hành Thâm khuyên nhủ.

"Mẹ hiện tại không nhìn thấy, cha không có bất luận ưu thế gì cả, ngay cả xúc cảm cũng là Tiểu Niệm mềm mại hơn..."

◆ Kế hoạch B của bảo bối---- khổ nhục kế◆

"Mẹ, Tiểu Niệm đau quá, Tiểu Niệm có phải sắp chết, có phải sẽ không còn được gặp mẹ nữa hay không?"

"Làm sao có thể, Tiểu Niệm sẽ không chết. Tiểu Niệm chỉ là phát sốt mà thôi, cục cưng ngủ một giấc thì tốt rồi"

"Tiểu Niệm sợ, mẹ có thể hôn Tiểu Niệm, ôm ôm Tiểu Niệm, ngủ cùng một chỗ với Tiểu Niệm không?"

"..."

◆ Kế hoạch C của bảo bối---- lạt mềm buộc chặt◆

"Con biết rồi, mẹ nhất định rất chán ghét Tiểu Niệm! Sau này Tiểu Niệm sẽ không làm phiền mẹ nữa. Tiểu Niệm là đứa trẻ không ai muốn..."

"Mẹ không chán ghét Tiểu Niệm, chính là..."

"Vậy vì sao mẹ không hôn Tiểu Niệm, ôm Tiểu Niệm, không ngủ cùng một chỗ với Tiểu Niệm?"

"..."

-

Cố Hành Tâm: "Bảo bối, cha muốn thương lượng với con chuyện này"

Cố Tiểu Niệm: "(O ~ O) cha, chuyện gì?"

Cố Hành Tâm: Con trai à, cha cảm thấy, những lời con làm nũng với mẹ có thể đổi một chút"

Cố Tiểu Niệm: "o_O???"

Cố Hành Tâm: Con có thể đổi thành, mẹ chỉ có thể hôn Tiểu Niệm và cha, ôm Tiểu Niệm và cha, ngủ cùng một chỗ với Tiểu và cha!"

Cố Tiểu Niệm: "→_→ cha, ngài không muốn làm mà cũng muốn hưởng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đêm sâu kinh mộng

Editor: Ngan Tĩnh

Đêm hôm khuya khoác, ký túc xá nữ phòng 303, tiếng chuông điện thoại không ngừng reo vang.

"Bán đứng tình yêu của em, buộc em rời đi, cuối cùng biết chân tướng nước mắt em lại tuôn. Bán đứng tình yêu của em, lương tâm anh mang nợ, cho dù trao bao nhiêu tình cảm để bù đắp, cũng không thể nữa rồi"

"Bán đứng tình yêu của em, buộc em rời đi, cuối cùng biết chân tướng nước mắt em lại tuôn. Bán đứng tình yêu của em, lương tâm anh mang nợ, cho dù trao bao nhiêu tình cảm để bù đắp, cũng không thể nữa rồi"

"Bán đứng tình yêu của em, buộc em rời đi, cuối cùng biết chân tướng nước mắt em lại tuôn. Bán đứng tình yêu của em, lương tâm anh mang nợ, cho dù trao bao nhiêu tình cảm để bù đắp, cũng không thể nữa rồi"

"Bán đứng tình yêu của em..." (Tác giả: thực không phải vì muốn tăng số lượng từ, chỉ là do hiệu quả nên phải vậy)

"Cung Tiểu Kiều! Nhận điện thoại----"

Thẳng đến khi tập thể gói bay đến, Cung Tiểu Kiều mới mơ màng nhận điện thoại.

"A lô"

"Tiểu Kiều"

"Ừm" Cung Tiểu Kiều mơ mơ màng màng đáp.

"Nhớ em"

"A..." Cung Tiểu Kiều cả kinh! Cô không có nghe lầm chứ?

"Muốn gặp em"

"A...?!" A xong rồi mới đột nhiên bùng tỉnh, "Bây giờ?"

"Ừm"

"Đại gia, bây giờ đã là giờ nào rồi chứ! Tôi xem nào... chỉ mới ba giờ sáng! Có thể đừng ép buộc tôi như vậy không?" Cung Tiểu Kiều trong lòng bất ổn. Cố Hành Thâm có phải uống lộn thuốc không? Lại còn nói nhớ cô?!

"Trong vòng 10 phút, em đến đây, hoặc là anh đến đón em"

"Cố Hành Thâm! Xem như anh lợi hại!"

Cung Tiểu Kiều nằm ở trên giường nhắm mắt lại, dồn khí đan điền ba mươi giây, rốt cuộc cũng nhận được xúc động muốn ngửa mặt lên trời gào thét. Xoay người ngồi dậy, luống lốt mặc quần áo rời giường.

Khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp! Hơn nửa đêm nói ba câu kỳ lạ khiến cô tâm thần không yên.

"Này!" Vừa ra đến cửa, cô bạn Tĩnh Bình thò từ trong chăn ra gọi cô lại.

"Cửa sổ lầu một kia có chó canh cửa"

Cung Tiểu Kiều nghẹn nghẹn, "Biết rồi"

-

Cửa ký túc xá đều có chốt phòng trộm, nhưng cửa sổ tận cùng hành lang lầu một lại bị người phá.

Nghe nói là nhóm nhân tài thường xuyên hẹn hò vào đêm khuya hay những người hay đi về khuya đã đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng đổ xuống.

Trường học đã sửa lại rất nhiều, nhưng mỗi lần sửa xong lại bị phá, vì thế quản lý liền dùng tiền mua chốt chống trộm để mua chó canh cửa.

Cung Tiểu Kiều mê muội ôm đèn pin linh hoạt nhảy từ cửa sổ ra.

Vừa tiếp đất liền thấy một bóng đen như tia chớp phóng tới, Cung Tiểu Kiều lập tức đứng im.

Bác gái quản lý thật quá không phúc hậu, nuôi con chó lớn đến mức có thể so với chó ngao Tây Tạng.

"Gâu... gâu gâu..."

"Suyt! Suyt! Đại Hắc ngoan nào, không được phép sủa" Cung Tiểu Kiều vội vàng lấy một khối thịt bò nhét qua, một bên vuốt ve bộ lông xù của nó, "Ng ngoan nào ngoan nào, chị thích nhất là em đây, moa~"

May mắn cô có duyên với chó, bình thường quan hệ với con chó này không tệ, thời khắc mấu chốt quả nhiên có công dụng.

-

Cung Tiểu Kiều một đường hùng hùng hổ hổ chạy đến nhà trọ.

Đang chuẩn bị lấy chìa khóa mở cửa, một vật thể không rõ đụng vào chân cô.

"Shh, đau chết mất, cái quái gì thế này..."

Cung Tiểu Kiều lấy đèn pin chiếu qua, "vật thể" kia rõ ràng đúng là Cố Hành Thâm hơn nửa đêm nổi điên ép buộc cô.

"Thì ra là không phải..." Cung Tiểu Kiều thì thào.

"Này! Cố Hành Thâm anh làm cái quỷ gì vậy, hơn nửa đêm không đi vào nằm ở cửa làm gì?" Cung Tiểu Kiều tức giận đá anh một cước.

Nếu lúc này Cổ Hành Thâm thanh tỉnh, cho cô mười lá gan cô cũng không dám chạm vào một sợi tóc của anh. Bất quá, chỉ là một con ma men mà thôi! Chính là lúc có thù báo thù, có oán báo oán.

Đang muốn đá thêm vài cái trút căm phẫn, Cổ Hành Thâm đột nhiên mờ to mắt, trong con ngươi trong trẻo không có một chút men say. Cung Tiểu Kiều hoảng sợ, vội vàng thu hồi chân, "Hắc, anh tỉnh rồi... Tại sao không vào nhà mà ngủ! Trời lạnh như vậy rất dễ bị cảm lạnh!"

"Không mang chìa khóa" Cổ Hành Thâm nói về mặt rất thản nhiên, không hề có cảm giác phạm tội.

"Không mang chìa khóa?! Vậy mà anh lại ngang nhiên nói dối rằng nhớ tôi, muốn gặp tôi! Hại tôi hơn nửa đêm mạo hiểm bị chó cắn mà nhảy cửa sổ đến tìm anh!" Cung Tiểu Kiều nổi trận lôi đình.

"Em ngủ không tỉnh, nghe lầm"

"Tôi... Tôi nghe lầm?" Lại bị đùa giỡn, Cung Tiểu Kiều tức đến muốn đập đầu vào tường.

"Đờ anh đứng dậy" Cổ Hành Thâm nhu nhu thái dương.

Tên khốn kiếp này thế mà lại nói như đương nhiên thế được!

Cung Tiểu Kiều tức giận liếc mắt nhìn anh một cái, "Chìa khóa đưa cho anh rồi, tôi đi đây!"

Kết quả, vừa mới xoay người chợt nghe tiếng rên rỉ đau khổ từ phía sau.

Người đàn ông kia chống một cái chân dài dựa vào tường, bộ dáng trông có vẻ rất khó chịu...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Báo Bối: Người Mẹ Này, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tôi cắn thật đấy! Nói cho anh biết tôi từng bị chó cắn đấy!

Editor: Ngan Tĩnh

Cung Tiểu Kiều là con gái riêng. Bởi vì vợ cả của cha tính tình quá mạnh mẽ không muốn nhận cô, Cung lão gia từ thấy cô đáng thương liền nhận cô cháu gái này về nuôi ở bên mình.

Lúc Cung Tiểu Kiều bị đưa đi cũng chỉ có ba tuổi, bề ngoài chỉ dùng một chữ để hình dung: "Tròn" Khi đó Cổ Hành Thâm mười hai tuổi, một loại đáng yêu khi chưa trở nỡ, trông còn thu hút hơn cả bé gái.

Có câu ba tuổi định chung thân, Cung Tiểu Kiều ba tuổi đã trông mặt mà bắt hình dong.

Bởi vì vừa mới đến hoàn cảnh lạ lẫm, Tiểu Kiều chỉ biết nhốt mình khóc trong phòng cả ngày, cũng không mở miệng nói chuyện, lòng lão gia từ cũng nát theo.

Cổ gia trước khi xuất ngoại cũng có vài ngôi nhà thanh tĩnh ở gần đó, Cổ Hành Thâm vẫn luôn sống ở đó.

Cổ gia cùng Cung gia quan hệ không tệ, hai nhà qua lại rất gần.

Có một ngày, Cổ Hành Thâm theo cha mẹ đến bãi phóng, lão gia từ đang sút đầu mê trấn trấn an tiểu tử tông trong lòng, ai ngờ Tiểu Kiều sau khi nhìn thấy Cổ Hành Thâm đột nhiên nín khóc, sau đó xem xét anh, mở ra hai bàn tay ngăn ngực của trẻ con, nói câu đầu tiên sau khi đến nơi này, "Anh trai à, ôm~"

Bắt đầu từ lúc đó, Cung Tiểu Kiều giống như một con chim chưa mọc lông, suốt ngày đi theo anh. Anh đi đến đâu cô sẽ đi theo đấy, quả thực so với Cổ Tiểu Nhu cô còn giống em gái ruột của anh hơn.

-

Năm cấp ba đó, mối tình đầu Tần Nghiêu bỏ rơi cô theo Cổ Tiểu Nhu đi du học nước ngoài. Cũng là ngày đó, mẹ của cô cũng rời bỏ cô về với Chúa Jesu.

Cung Tiểu Kiều hoàn toàn suy sụp.

Ngày đó mưa rất to, cô nghiêng ngả chao đảo té xỉu ngoài cửa lớn nhà Cố Hành Thâm.

Mẹ đột nhiên rời đi, hơn nữa vì đến sân bay đuổi theo Tàn Nghê mà bỏ lỡ cuộc thi vào trường cao đẳng. Cung Tiểu Kiều cảm thấy tất cả đều không còn ý nghĩa, nản lòng thoái chí, một thời gian dài đều tự bế.

Trong khoảng thời gian này luôn luôn là Cố Hành Thâm bồi ở bên cạnh cô.

Vén vện nửa năm thời gian, Tiểu Kiều không nói một lời, hoàn toàn ngăn cách tất cả liên hệ với thế giới bên ngoài, thậm chí còn từng tự sát. Cho dù Cố Hành Thâm dùng cách gì cũng không thể giúp cô tốt hơn.

Thẳng đến một ngày, Cố Hành Thâm phát sốt, nằm ở trên giường hôn mê bất tỉnh. Cung Tiểu Kiều đột nhiên tỉnh lại, khóc gọi cấp cứu đưa anh đến bệnh viện. Lúc ấy Cố Hành Thâm đã chuyển biến xấu thành viêm phổi.

Cung Tiểu Kiều một tác cũng không rời thủ một tuần, tự trách không thôi. Nếu cô có thể phát hiện sớm một chút, bệnh của anh sẽ không nghiêm trọng đến vậy.

Ngày đó, cô nói với anh "Thực xin lỗi", sau đó đi học lại cấp ba.

Cuối cùng, không thể tin được bằng vào chỉ số thông minh của cô thế nhưng lại thi được vào đại học trọng điểm. Đương nhiên, không thể không nhắc đến công lao của Cố Hành Thâm đã không ngừng nỗ lực cho cô.

Thi đại học xong, bởi vì phải đến thành phố A học đại học, ông nội Cung đành làm phiền Cố Hành Thâm chiếu khán cô. Từ đó, Cố Hành Thâm thành người giám hộ của cô.

Anh không đồng ý cô ở kỳ túc xá, cô tuyệt thực ba ngày kháng nghị. Kháng nghị hữu hiệu, cách mạng thành công.

Sau đó, Cố Hành Thâm thuê một căn nhà trọ ở gần trường học, lấy lý do hoa mỹ là quản lý, đồng thời cũng tiện cho anh tùy thời ra lệnh ép buộc cô.

-

Tức chết cô, rõ ràng bóp cổ anh ta chết xong liền xong hết mọi chuyện!

Cung Tiểu Kiều trong lòng nghĩ như vậy, cuối cùng vẫn đỡ anh vào trong phòng.

Chờ đến lúc nâng anh đến giường cô cũng đã kiệt sức, đang chuẩn bị đi lấy nước, lại bất ngờ không kịp phòng thủ bị anh ôm kéo lại.

Cô hai tay đặt trước ngực anh, không thể động đậy, "Cố Hành Thâm, anh uống rượu vào rồi muốn phát điên gì đấy!"

Cố Hành Thâm nhắm mắt lại, có vẻ như đang ngủ, vẻ mặt thật nhu hòa, không lạnh lùng kiêu ngạo giống bình thường. Môi mọng hơi mẩn, lông mi thật dài lưu lại một chiếc bóng đáng yêu, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng thật là... về đẹp có thể thay cơm luôn á!

Chỉ là so với gương mặt vô tội kia, vị trí của cái tay kia thật sự là đáng đánh đòn..

"Buông tay!"

"Có buông ra hay không?"

"Còn không buông ra tôi sẽ cắn anh!"

"Tôi cắn thật đấy!"

"Nói cho anh biết tôi từng bị chó cắn đấy!"

Không đợi Cung Tiểu Kiều mở miệng, Cố Hành Thâm đã chế trụ cái gáy của cô ngăn chặn cái miệng độc ác.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bào Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Em thừa dịp anh uống say chiếm tiện nghi của anh?

Editor: Ngan Tĩnh

Sáng sớm ngày hôm sau.

Cung Tiểu Kiều khổ đại cừu thâm nhìn Cố Hành Thâm đang gất gao ôm lấy mình khiến cô cả một đêm không thể xoay người.

Làm sao bây giờ, thật muốn đâm vào mặt của anh ta!

Anh nhưng thật ra ngủ rất thoải mái, đang thương cô cả một đêm không ngủ. Được rồi, thật ra chính là tỉnh hơi sớm mà thôi.

Lại hơn nữa tiếng, lông mi Cố Hành Thâm run rẩy, dường như sắp tỉnh.

Cung Tiểu Kiều lập tức dùng con ngươi đang phun lửa khóa chặt anh, chuẩn bị chờ anh tỉnh lại liền dùng mắt trừng chết anh.

Anh giật giật, đầu thậm chí cọ cọ trước ngực cô, cọ rồi lại cọ.

Sau đó cuối cùng là tỉnh.

A a! Đáng chết, bộ dáng vừa tỉnh ngủ của người này thật sự là quá gọi cảm!

"Cố Hành Thâm, anh có biết đêm qua xảy ra chuyện gì không?" Cung Tiểu Kiều nỗ lực bày mặt lạnh.

Cố Hành Thâm xoa xoa tóc, thần thanh khí sáng, có vẻ như ngủ rất ngon, lười nhác nhìn cô, "Hửm? Chuyện gì?"

"Quả thực là chuyện điên rồ thiên lý bất dung!" Cung Tiểu Kiều bị phần không thôi cảm nắm đầm nhỏ.

"Em thừa dịp anh uống say chiếm tiện nghi của anh? Ủm, quả thực là điên rồ" Cố Hành Thâm ung dung nói.

"Anh, anh... Anh đôi mắt trắng thay đen không phân rõ thị phi! Rõ ràng là anh..."

"Anh làm sao?"

"Anh..." Cung Tiểu Kiều muốn nói gì đó lại không nói nên lời, trong đầu nhin không được nghĩ đến chuyện anh đã làm với mình. Càng nghĩ mặt càng hồng, cuối cùng trước khi nó rực cháy đã ngồi dậy, vô cùng lo lắng chạy ra bên ngoài.

"Tôi trở lại trường học đây!"

Lúc bước ra cửa còn bỏ lại một câu, "Lần sau lại uống rượu tôi sẽ vứt anh ra ngoài!"

Tôi hôm qua đã xảy ra cái gì, anh đương nhiên biết,

Từ nhỏ nhìn cô lớn lên, nha đầu kia luôn luôn xem mình như anh trai, làm không tốt thậm chí trở thành chí, tôi hôm qua có lẽ đã dọa chết cô rồi!

Nhìn cô ngày càng trở nên sáng chói thoát khỏi bóng ma, bên người chàng trai quan tâm đến ngày một nhiều, anh không hiểu ngày nay phiền chán, chỉ cảm thấy bản thân phải làm chút gì đó thì mới có thể bình tĩnh trở lại.

-

"Này, tối hôm qua là Cố Hành Thâm đúng không?"

Cung Tiểu Kiều vừa trở về ký túc xá, cô bạn Tịnh Bình đã lập tức mang theo vẻ mặt bất quái chạy đến.

"Từ anh ta ra thì còn ai nữa! Tên đó lúc ra cửa quên mang chìa khóa, cứ nhiên nửa đêm kêu tớ ra đưa chìa khóa cho anh ta mở cửa"

Tịnh Bình sờ sờ đầu cô, "Đứa nhỏ đáng thương, bị áp bách thực thảm! Đúng rồi, con chó kia không làm khó cậu chứ?"

"Không có, đã sớm lập quan hệ tốt với nó rồi!"

Con chó kia thật ra không làm khó cô, nhưng Cố Hành Thâm lại khiến cô khó xử!

"Ồ, bất quá, cậu đến tận buổi sáng mới trở về, chẳng lẽ trong khoảng thời gian đó có xảy ra chuyện gì sao?" Tịnh Bình trong con ngươi lộ ra tia sáng khôn ngoan.

"Có thể xảy ra chuyện gì, hơn nửa đêm, lười chạy qua chạy lại, cho nên ngủ bên kia luôn" Cung Tiểu Kiều một bộ nghiêm trang trả lời.

Tịnh Bình còn muốn ép hỏi, trường phòng đi đến, "Tiểu Kiều, cậu trở lại rồi. Hội trưởng hội học sinh vừa đến tìm cậu, hình như có việc rất gấp"

Nhóm người phòng 303 đều học ngành biểu diễn, cho nên loại chuyện nữ sinh nửa đêm ra cửa hoặc trắng đêm không về này cũng rất bình thường.

Bất quá Cung Tiểu Kiều vẫn thật không thích bị người khác hiểu lầm, lần này thật sự là không có biện pháp.

Cung Tiểu Kiều vội vàng mượn cơ hội này chạy ra ngoài.

Đi vào hội học sinh, hội trưởng hội học sinh Đoàn Chính Lâm vừa thấy cô liền nổi giận đùng đùng quát, "Cung Tiểu Kiều!"

"Đây! Hội trưởng đại nhanh, sao mới sáng tinh mơ đã tức giận đến vậy?!"

"Sao á hả? Anh giao nhiệm vụ làm quảng cáo tuyên truyền tiết kiệm nước, vậy mà em đã làm ra cái gì thế này?" Đoàn Chính Lâm nổi trận lôi đình ném một sấp giấy tuyên truyền vào người cô.

"Rất tốt mà!" Cung Tiểu Kiều nháy nháy mắt.

Phó hội trưởng tò mò đi đến nhặt lên một tờ, thì thầm đọc, "Sinh viên ký túc xá nam, vì để tiết kiệm nước, xin hãy tắm rửa cùng bạn gái của cậu. Sinh viên ký túc xá nữ, vì để tiết kiệm nước, xin hãy tắm rửa cùng bạn trai..."

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Thật ra bộ dạng dù có tốt hay không, tắt đèn thì đều giống nhau

Editor: Ngan Tĩnh

"Sự kiện tuyên truyền tiết kiệm nước" được sự tuyên truyền nỗ lực của các cán bộ trong hội học sinh, làm cho Cung Tiểu Kiều trong thời gian ngắn thanh danh lan rộng.

Cung Tiểu Kiều cũng không xem đó là vấn đề gì, ngành biểu diễn của bọn họ không sợ nhất chính là nổi danh.

Buổi tối, Cung Tiểu Kiều tắm rửa xong, trên người mặc áo ngủ mỏng manh, năm người cùng phòng đều chăm chăm nhìn vào cô.

Trưởng phòng Ôn Nhã nâng cằm, không chút che giấu nhìn chăm chăm vùng đồi núi nhô cao kia, "Rõ ràng là một gương mặt trẻ con, bộ dạng lolita đến thế, vì sao lại có bộ ngực lớn như vậy chứ..."

Hủ trạch(*) Hàn Anh Nại từ trong tiểu thuyết đam mỹ ngẩng đầu lên: "Loại loli ngực bự chỉ có trong game là loại đám trạch nam thích nhất, không ngờ trong hiện thực cũng có, hơn nữa còn ở bên cạnh mình, tay cũng có thể chạm đến, cái này mình làm sao chịu nổi, sao đỡ nổi đây!"

(*) Hủ trạch: Vừa là trạch nữ vừa là hủ nữ.

Trạch nữ (nam): những người chỉ thích ru rú trong nhà, làm việc trong nhà, ngại ra đường.

Hủ nữ (nam): những người yêu thích BL (đam mỹ).

Nữ hán tử Doãn Hi Đế bị phần nhìn bộ ngực phẳng của mình, "Ghen tỵ, hâm mộ, hận!"

Tĩnh Bình cũng bởi vì thời gian quen biết với Cung Tiểu Kiều dài nhất, nhìn cũng lâu hơn, mò cũng nhiều, cho nên tỏ vẻ rất lạnh nhạt.

Cuối cùng, Diệp Mộng Kỳ thở dài: "Thật ra bộ dáng dù có tốt hay không, tắt đèn thì liền giống nhau hết, còn đàn ông lại để ý nhất chính là bộ ngực của phụ nữ"

Đối với hành vi bàn luận thân thể mình của năm vị kia, Cung Tiểu Kiều đã kháng nghị qua vô số lần, nhưng không có lần nào có hiệu quả.

Thật ra những người ở phòng 303 các cô đều rất có tiếng tăm ở ngành biểu diễn, cô thật sự không tính là cái gì.

Ôn Nhã, người cũng như tên, tao nhã, là một mỹ nữ đầy khí chất.

Hàn Anh Nại đam mê tiểu thuyết, truyện tranh, game và cosplay, những thứ kỳ dị linh tinh, là một mỹ nữ đáng yêu.

Doãn Hi Đế bình thường đều thích hóa trang thành tomboy, cực kỳ có cá tính, là một mỹ nữ đầy suất khí.

Lãnh Tĩnh Bình, khí thế cường đại, đạt tiêu chuẩn của một ngự ty, là một mỹ nữ sắc bén.

Diệp Mộng Kỳ càng không cần phải nói, hoa khôi ngành biểu diễn, là người tình trong mộng của các chàng trai.

Là người vì ngực lớn nhất trong sáu người mà nổi danh, Cung Tiểu Kiều tỏ vẻ, cô mới phải là người nên phần hận nhất mới đúng.

-

"Tiểu Kiều! Quán bar Mị Sắc gần đây thiếu người, bọn họ tìm tớ đi, chỉ là gần đây tớ bẽ bọn nhiều việc, cậu đi được không?" Diệp Mộng Kỳ hỏi.

"A... Mị Sắc à!" Cung Tiểu Kiều lập tức có chút động tâm.

Mị Sắc là quán bar nổi tiếng nhất thành phố A thậm chí là cả nước, cấp bậc rất cao. Nếu có thể vào trong đó biểu diễn, không chỉ có thể rèn luyện bản thân, còn có khả năng được vị nào đó đào. Đương nhiên, càng có nhiều trường hợp được công tử nhà giàu hay kẻ có tiền coi trọng.

Cung Tiểu Kiều từ nhỏ đã đặc biệt yêu thích biểu diễn, cho dù bất cứ chuyện gì có thể trợ giúp cho kỹ năng biểu diễn cô đều muốn đi thử.

"Ô, những người khác đâu?" Cung Tiểu Kiều có chút do dự hỏi.

Vừa dứt lời, liền nhận lấy vài ánh mắt căm giận, "Cậu cho là ai cũng giống như cậu, bình thường đều dụng công học, đến lúc trước khi thi không cần phải điên cuồng ôn tập sao?"

Cung Tiểu Kiều đầu đầy hắc tuyến.

Thì ra mai là cuộc thi cuối kỳ, cô thật đúng là không chú ý đến.

Lại nói, cô rất dụng công học sao?

Cô chính là vào lúc tâm tình không tốt thì đi đọc sách làm bài thi để trút căm phẫn thôi.

-

Cung Tiểu Kiều ngủ ở giường trong cùng của phòng, còn Tịnh Bình nằm ở giường bên cạnh cô.

Lúc đi ngủ, Tịnh Bình đẩy cô, "Này, cậu thật sự muốn đi?"

"Cơ hội tốt, vì sao không đi?" Tôi không qua ngủ không đủ giấc, lúc này đây nhu cầu cấp bách của cô là ngủ.

"Cô Hành Thâm nhà cậu cho phép cậu đến nơi như vậy sao?"

"Có quan hệ gì tới anh ta!" Nhắc tới Cố Hành Thâm cô liền phiền lòng, thiếu chút nữa nhịn không được ngồi dậy làm bài thi.

Lại nói, hiện tại cô thành tích tốt đến như vậy, thật đúng là có không ít công lao của Cố Hành Thâm.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bào Bối: Người Mẹ Này, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Nếu em không cứu anh, chủ nhật anh sẽ treo cổ trong phòng ngủ bọn em đôi lầy trong sạch!

Editor: Ngạn Tịnh.

Buổi tối ngày hôm sau.

Cung Tiểu Kiều lúc đi qua rừng nhỏ gần trường học để đến quán bar Mị Sắc phát hiện trọng bụi cỏ có một đồng vật thể không xác định.

Nhanh chóng đi qua, một cước đá vào đó.

Vật thể kia "Oa" một tiếng nhảy dựng lên.

"Đường Dự, sao lại là anh? Anh xem đại học A là nhà mình luôn rồi á! Không có việc gì lại chạy đến đây. Bây giờ cũng là tối khuya rồi, anh lén lút ở đây làm chuyện biến thái gì vậy?" Cung Tiểu Kiều hai tay chống nạnh, một bộ vẻ mặt như muốn thay trời hành đạo.

Đường Dự hai mắt đăm lẹ, rung rung ngẩng đầu lên, trên tóc còn dính mấy chiếc lá khô, vẻ mặt tiêu tụy.

"Đôi mắt gấu trúc kia là thế nào? Lại bị tiểu Bình đánh?"

Đường Dự ào ào rơi lệ, một bộ như gặp được tri kỷ.

Cung Tiểu Kiều cũng ngồi xuống, "Anh không có chuyện gì lại đi chọc cậu ấy làm gì? Không phải đã nói với anh tiểu Bình nhà chúng tôi chỉ thích chàng trai ôn nhu tao nhã rồi sao? Rảnh rỗi thì theo học Lãnh Thấu ấy, đừng có cả ngày không ngừng nhảy nhót trước mặt cậu ấy, thành thực một chút, ổn trọng một chút nhớ chưa hả? Biết rõ cậu ấy không thích anh rêu rao như vậy đến trường tìm cậu ấy vậy mà anh vẫn đến. Vậy cũng chưa tính, thế mà còn mang chiếc xe mui trần đắt tiền kia mà đến. Chạy chiếc xe kia chưa tính, biết rõ bản thân bộ dáng râu hoa ghẹo nguyệt còn đứng ông ẹo làm dáng. Anh như vậy không phải đến tìm đánh sao!"

"Anh mà giả dối lập tức bị sét đánh, anh mới không thèm học cái đức hạnh kia của tên Lãnh Thấu đó đâu! Tiểu Kiều em cũng đừng mắng anh nữa, lần này anh thật sự không có cách nào khác..." Đường Dự trung về mặt cầu xin, "Mẹ anh bức anh tuần sau đi xem mắt"

"Ồ... Cho nên?"

"Mẹ anh cho anh hai lựa chọn, nếu cuối tuần không dẫn bạn gái về, vậy thì phải đi xem mắt. Cho nên anh mới đến thông báo cho tiểu Bình"

Cung Tiểu Kiều hiểu rõ đoạn đầu, thò tay sờ sờ đầu tóc rối tung của anh, "Đứa trẻ đáng thương, khó trách lại biến thành như vậy"

"Tiểu Kiều, làm sao bây giờ? Tiểu Bình nếu lại không chấp nhận anh, anh thật sự phải đi xem mắt đấy! Tuyệt đối không thể, anh không thể làm ra chuyện tình có lỗi với tiểu Bình!"

"Haiz! Tôi nên nói anh chung thủy, hay là nói anh ngu ngốc đây?!" Cung Tiểu Kiều thở dài.

"Tiểu Kiều!" Đường Dự đột nhiên nhảy lên, tha thiết mà ao ước nhìn cô. Vẻ mặt giống như chú chó nhỏ nhìn thấy cục xương khiến Cung Tiểu Kiều nổi lên một tầng da gà.

"Gì vậy?" Cung Tiểu Kiều lui ra phía sau từng bước, cảnh giác nhìn anh.

"Em giúp anh đến gặp mẹ anh đi!"

Cung Tiểu Kiều lập tức "vèo" một tiếng lẩn mất thật xa, "Đùa giỡn cái quái gì vậy?"

"Chỉ là giả vờ làm bạn gái của anh mà thôi, trước mắt giúp anh thoát một kiếp này đã! Em có biết mẹ anh đáng sợ đến chừng nào không! Bảo nếu cuối tuần không dẫn bạn gái đến thì ngày hôm sau liền cho anh làm chú rể! Anh còn trẻ, anh không muốn chết! Đương nhiên, trừ phi là chết cùng tiểu Bình... Dục tiền dục tử á, hắc hắc hắc..."

Cung Tiểu Kiều quay đầu không nhìn thấy biểu tình vô cùng thâm trầm của anh, "Anh có thể tránh thoát một kiếp, nhưng tôi thì sẽ thâm"

"Em không có bạn trai, cho anh mượn dùng một chút thì có làm sao?" Về mặt Đường Dự như đang trách cô thật keo kiệt.

Cung Tiểu Kiều đen mặt, "Vậy cũng không được! Chị đây là người anh muốn mượn thì mượn sao?"

Đường Dự vội vàng cầu xin, "Tiểu Kiều, anh nghĩ tới nghĩ lui chỉ có em mới thích hợp nhất. Em cùng tiểu Bình quan hệ tốt như vậy, cho dù cô ấy biết chuyện này, em giải thích, cô ấy nhất định sẽ tin tưởng em. Nếu anh tìm cô gái khác, để cho tiểu Bình hiểu lầm, vậy anh hoàn toàn mất hết hy vọng"

"Anh suy nghĩ nhiều quá rồi, thật đấy" Tiểu Kiều thương hại liếc nhìn anh một cái, tiểu Bình mới không thèm để ý mấy chuyện này.

"Em gái Tiểu Kiều, hiện tại mạng của anh nằm trong bàn tay em, nếu em không cứu anh, chủ nhật này anh sẽ treo cổ tự tử trong phòng bọn em để đòi lấy sự trong sạch!"

"Vậy hiện tại anh đi chết đi!" Cung Tiểu Kiều đá một cước, "Nhất cây, lại còn học người khác lấy cái chết ra uy hiếp!"

"Tiểu Kiều, chị Kiều, cầu xin chị!" Cung Tiểu Kiều vừa muốn đi ông quần lại bị kéo lại.

"Anh hiện tại tốt nhất co lại thành một đồng, tự mình chơi, chị đây còn có việc! Không rảnh quản anh sống hay chết!"

"Em muốn đi đâu, để anh đưa em đi, này này----" Đường Dự ở phía sau không ngừng cao giọng gào.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Kia không phải là tiểu hồ Ly lão Cổ nuôi trong nhà sao?

Editor: Ngan Tĩnh

Quán bar Mị Sắc.

Nơi này rất lớn, hơn nữa ánh sáng mờ mờ, chiếc đèn đủ loại màu sắc quay không ngừng khiến cô đầu choáng mắt hoa. Cung Tiểu Kiều hỏi qua hai ba nhân viên phục vụ, bốn năm vị khách, quẹo sáu bảy cái khúc cua, bị người dừng tám chín lần, cuối cùng rốt cuộc cũng tìm được hậu trường, lại không biết nhất cử nhất động của mình đều nằm hết trong tầm mắt của người khác.

"Ây nha! Mọi người nói xem tôi vừa thấy ai? Kia không phải là tiểu hồ ly Cổ lão đại nuôi trong nhà sao?" Thảm Nhạc Thiên trái ôm phải ấp, híp mắt nhìn con nhóc nhập vào bầy sói cách đó không xa.

"Vừa vào cửa liền thấy" về mặt Thịnh Vũ cũng là có chút hứng thú. Ở loại địa phương này, ăn mặc giống học sinh trung học mơ mơ màng màng chạy loạn, còn có động tĩnh lớn như vậy, có thể khiến người khác không để ý đến được sao?

"Có nên báo cho lão đại hay không?" Thảm Nhạc Thiên về mặt như sợ thiên hạ chưa đủ loạn.

"A Thấu, anh thấy thế nào?" Thịnh Vũ hỏi.

Hai người đều nhìn về phía Lãnh Thấu.

Lãnh Thấu đẩy đẩy mắt kính, "Trước tìm quản lý hỏi rõ ràng, xem cô ấy làm cái gì ở đây"

Thảm Nhạc Thiên lập tức búng tay một cái gọi phục vụ.

Nhân viên phục vụ đáng thương kính sợ đi đến, "Thảm tiên sinh, xin hỏi ngài có gì phân phó?"

Cũng khó trách cô dè chừng như vậy, ba người ngồi ở nơi đây đều là cầm thú bậc S, tùy tiện chọc một người thôi cũng đừng hy vọng tiếp tục sống ở thành phố A này.

Vài vị kim chủ này thường xuyên đến đây chơi đùa, Mị Sắc bọn họ quả thực hận không thể cung phụng bọn họ như Bò Tát.

"Đi gọi quản lý của mấy người đến đây"

"Vâng"

Thời gian chưa đến nửa phút, quản lý nghiêng ngả chao đảo chạy đến, "Thảm thiếu có gì phân phó? Là không vừa lòng chuyện gì đối với nhân viên phục vụ của chúng tôi sao?"

"Tiểu hồ ly lúc này là nhân viên của ông?" Thảm Nhạc Thiên hỏi.

"Tiểu hồ ly?" Quản lý khó hiểu.

Thảm Nhạc Thiên làm như suy tư một chút, sau đó đổi thành tên khác, "Con thỏ nhỏ"

"Thỏ... Con thỏ?" Quản lý càng mê muội.

Sheng Vũ trắng mắt liếc nhìn Thảm Nhạc Thiên một cái, "Cô gái mặc áo trắng, quần Jean, mặt trẻ con, thoát nhìn như là học sinh trung học ấy"

"À..." Quản lý lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, về mặt ân cần nói, "Quả thực là nhân viên của chúng tôi. Chỉ là hôm nay là ngày đầu tiên cô ấy đi làm, sẽ lên đài biểu diễn. Nếu các vị thích, để sau khi biểu diễn xong, tôi sẽ gọi cô ấy đến đây bồi mấy vị"

Lãnh Thấu nhú nhú mày, "Cô ấy là nhân viên tiếp rượu?"

"Cô ấy chỉ là vũ công, không phụ trách tiếp rượu, chỉ là có vài vị nâng đỡ, tất nhiên là vinh hạnh của cô ấy" Quản lý tận hết sức lực nịnh bợ nói.

"Tiết mục gì?" Lãnh Thấu lại hỏi.

"Múa cột"

"..."

-

Quản lý vừa rời khỏi, Thẩm Nhạc Thiên lập tức hưng phấn lấy điện thoại ra, "Không được, nhất định phải gọi lão đại đến xem!"

"Alo, anh, đến Mị Sắc không? Tất cả mọi người đều có mặt"

"Không được, mọi người cứ chơi đi" Bên kia, Cố Hành Thân lạnh nhạt trả lời.

"Thực không đến? Có tiết mục rất đặc biệt nha! Rất rất đặc biệt!"

Nhìn bộ dáng cười hề hề của Thẩm Nhạc Thiên, Lãnh Thấu cùng Thịnh Vũ đều quay mặt đi làm bộ như không quen biết.

"Không có hứng thú"

"Tiểu hồ ly ở đây cũng không đến?"

"Hửm?"

Nghe thấy một chữ "hửm" này của Cố Hành Thân, Thẩm Nhạc Thiên liền biết anh đã bị hấp dẫn, "Vừa nhìn thấy cô ấy, hình như muốn làm thêm, nghe nói đêm nay sẽ biểu diễn một màn múa cột á..."

"..."

Nói chuyện điện thoại xong, Thẩm Nhạc Thiên tâm tình rất tốt bắt chéo chân, xa xa liền nhìn thấy một bóng người đang đi tới, lại không phải là Cố Hành Thân.

"A! Đường Dự, tạo hình mới này của cậu cũng không tệ nha!"

"Xùy, biến đi" Đường Dự ôm một con mắt gấu trúc, nhỏ giọng nói với người phục vụ bên cạnh, "Đi mua một cái kính râm đến đây"

Nói xong lại ai oán liếc nhìn Lãnh Thấu, "Lãnh Thấu, em gái của anh... thật khi dễ người ta!"

"Bản thân không ngừng lượn lờ trước mặt hiển dăng để người ta đánh giở còn muốn trách ai?" Lãnh Thấu không chút lưu tình đả kích.

"Đêm nay mọi người đều tụ họp đông đủ, cũng khéo, Tiểu Kiều cũng ở đây" Thịnh Vũ nói với Đường Dự.

"Tôi đương nhiên biết cô ấy ở đây, tôi đi theo cô ấy một đường đến đây mà" Đường Dự một bên nhận lấy kính râm từ tay phục vụ vừa nói.

"Đi theo đến? Cậu không có việc gì theo dõi tiểu hồ ly làm cái gì? Chẳng lẽ cậu theo đuổi em gái của A Thấu không được, nên muốn đánh chủ ý lên người tiểu hồ ly?" Thẩm Nhạc Thiên một mặt kính sợ hỏi.

"Anh quản tôi"

"Tôi mặc kệ cậu, chỉ sợ cậu đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết."

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bào Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Tại sao phải mặc quần áo của anh, tôi có mặc quần áo mà

Editor: August

Beta: Ngạn Tĩnh.

"Lão đại, mau tới mau tới! Bây giờ tới lượt của tiểu hồ ly rồi." Thẩm Nhạc Thiên thấy Cố Hành Thân đến vội vàng đón tiếp.

Một bên waiter thấy Cố Hành Thân đi đến bộ dạng giống như nhìn thấy quý.

waiter: phục vụ

CEO của tập đoàn Cố thị, cái tên này ở thành phố A được xem như yêu ma quỷ quái đứng đầu, hoành hành ngang ngược, hô gió gọi mưa, đến Mị Sắc làm việc lâu như vậy, nhưng bây giờ mới thấy được người sống.

Quả nhiên, bộ dạng đáng sợ hết như trong truyền thuyết, hại nước hại dân a!

Edit by August

Cố Hành Thâm ngồi xuống, tựa nhẹ nhàng vào phía sau, đôi mắt phượng hơi nheo nheo lại, khoé mắt dài mảnh xinh đẹp, ung dung liếc mắt Thảm Nhạc Thiên một cái "Đã biết là tiểu Kiều, không đi ngăn lại, còn gọi tôi tới xem diễn. Ân, Thảm Nhạc Thiên hiện tại lá gan của cậu ngày càng lớn".

Cả người Thảm Nhạc Thiên run run, ly rượu đỏ cầm trong tay bị hất ra ngoài hơn phân nửa. "Lão đại a, không công bằng, Thịnh Vũ với Lãnh Thấu đều ở đây, còn có Đường Dự. Vì sao chỉ có.....?".

"Humm? "

"Không, không đều là lỗi của em a, lão đại sau này em không dám nữa." Thảm Nhạc Thiên vẻ mặt như cha chết mẹ chết, ai oán nhìn ba người nào đó mắt tỏ vẻ "tôi vô tội".

Oa dựa vào cái gì! Cả một đám không có cốt khí!

Hiển nhiên đã có người đi thông báo, người quản lý mới vừa rồi đi vội vàng chạy nhanh như tên lửa đến chào hỏi.

"Cố tiên sinh..."

Không đợi quản lý thao thao bất tuyệt tuôn ra hàng đồng tử vuốt mông ngựa, Cố Hành Thâm mặt không thay đổi đã mở miệng "Gọi Cung tiểu Kiều, đưa cô ấy đến gặp tôi".

Quản lý nghe xong ngẩn người, sau đó gật đầu liên tục "Vâng vâng vâng! Phù dung các chỗ chúng tôi sẵn sàng phục vụ các vị, bây giờ tôi lập tức đi gọi cô ấy sang".

"Đợi chút!"

"Cố tiên sinh, ngài còn có chuyện gì sai bảo?"

"Đừng nói cho cô ấy tôi là ai".

"Dạ dạ".

Thịnh Vũ nghiêng đầu thúc bên sườn Lãnh Thấu "Chuyện này xong rồi."

Thảm Nhạc Thiên lấy khăn lau mồ hôi, phù không có việc gì, không có việc gì, chỉ cần lửa không cháy tới trên người mình thì được.

Đường Dự cảm thấy mĩ mãn ngồi tại chỗ nhấp nhấp nước trái cây.

Tầng này hình như không có ai, ở hành lang thanh âm cộp cộp cộp đập trên sàn nhà vang dội lại, nghe có vẻ trống trải kì lạ.

Cung Tiểu Kiều đi đến phòng cuối cùng, xác nhận địa điểm một chút, sau đó gõ gõ cửa, đẩy cửa ra -

Một đôi mắt ngập nước mơ hồ nhìn thoáng qua năm người nam năm phong cách khác nhau ngồi ở kia.

Trước hết là Thảm Nhạc Thiên ngẩng đầu, một búng rượu đỏ trong miệng phun thẳng ra ngoài.

Đường Dự tay chân luống cuống rút khăn giấy chặn máu mũi đang xổ ra.

Lãnh Thấu ho nhẹ một tiếng quay đầu đi hướng khác, trên mặt xuất hiện vết đỏ ửng khả nghi.

Thịnh Vũ kinh ngạc, hét há mồm ra rồi đóng lại.

Nháy mắt trong con ngươi Cố Hành Thâm loé lên kinh diễm như ánh lửa đầy trời, vẫn im lặng ngồi ở chỗ kia, con ngươi đen như mực lại thâm trầm sâu không thấy đáy.

Cung Tiểu Kiều sửng sốt một giây, lạnh nhạt lui ra sau từng bước, tiếp theo bình tĩnh đóng cửa lại, mặt không cảm xúc xoay người.

Sau đó, nhắm mắt chạy bạt mạng như điên.

Toàn bộ hành động từ mở cửa ra đóng cửa lại của Cung Tiểu Kiều chỉ xảy ra vồn vện có vài giây mà thôi.

Cung Tiểu Kiều chưa chạy được vài bước thì tiếng chuông di động trong túi vang lên, thờ hồn hồn nhún nút nghe, đầu bên kia vừa "Này!" một tiếng, lập tức tắt máy.

Sau đó, di động lại bắt đầu vang lên, lại bị cắt đứt, cứ thế lặp đi lặp lại.

Cuối cùng một tin nhắn được gửi đến.

Cung Tiểu Kiều mở ra _____

"Được lắm!"

Thường thường khi Cố Hành Thâm nói ra hai chữ này thì đó chính là lúc bị mình chọc tức đến tận cùng rồi, Cung tiểu Kiều biết rất rõ, nếu bây giờ mà sờ nghịch lân của hắn, chỉ có duy nhất một con đường chết.

Cung Tiểu Kiều phiền chán gãi gãi đầu tóc già màu bạc, mang bộ dạng thấy chết không sờn xoay người quay lại căn phòng đó.

Vừa mở cửa đi vào thì một cái áo sơ mi trùm thẳng lên đầu, cô ngửi ngửi được mùi quen thuộc, thì liền biết là của Cố Hành Thâm.

"Mặc vào". Cố Hành Thâm cho dù loà thân trên, khí thế vẫn cường đại như trước.

"Vì sao phải mặc áo của anh, tôi cũng có mặc quần áo mà..." Cung Tiểu Kiều tuy miệng không ngừng bất mãn lắm nhảm nhưng dưới ánh mắt lửa băng đầy trời làm người ta sợ hãi của Cố Hành Thâm bắn tới, vẫn ngoan ngoãn lấy áo sơ mi trên đầu lấy xuống mặc vào người.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bào Bối: Người Mẹ Này, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Ai cho phép em mặc loại quần áo này?

Editor: Ngạn Tĩnh

Dù sao đã bị phát hiện, Cung Tiểu Kiều cũng không sợ, nghiêm mặt tiến đến vị trí bên cạnh Cố Hành Thâm ngồi xuống.

Đường Dự ở bên cạnh vẫn như trước ôm mũi, giống như nhìn thấy mãnh thú hồng thủy lập tức tránh xa cô, nhưng lại lén lút dựa theo khe hở của ngón tay cẩn thận nhìn lên cô.

"Thì ra là bang cầm thú các người. Tôi còn tưởng ai lớn lối như vậy, cư nhiên phải khiến tôi một mình biểu diễn. Tôi nói không đi, quản lý người ta lập tức khóc, còn thiếu quỳ xuống cầu xin luôn!"

Tiếp theo Cung Tiểu Kiều cũng không nói thêm gì. Nếu sớm biết là bọn họ, cho dù quản lý kia khóc ngã Trường Thành, cô cũng tuyệt đối không đi.

"Ai cho phép em mặc loại quần áo này?" Cố Hành Thâm mắt lạnh nhìn cô.

Trên không che được ngực, dưới không che được hông...

Cung Tiểu Kiều sờ sờ lỗ tai thỏ trên đầu, "Quản lý đưa tôi mặc á! Tôi cảm thấy rất đáng yêu"

Dựa vào! Đáng yêu chỗ nào! Quả thực rất nóng bỏng! Thẩm Nhạc Thiên yên lặng bi ai trong lòng cho vị quản lý kia, Cung Tiểu Kiều còn nói, "Quản lý nói rằng khách nhân rất thích cosplay thỏ á"

"Ai nói?"

"Tôi chưa nói" Đường Dự lập tức chối bỏ.

Thịnh Vũ cùng Lãnh Thấu không hện mà cùng nhìn về phía Thẩm Nhạc Thiên.

Cung Tiểu Kiều cũng nhìn về phía Thẩm Nhạc Thiên, "A, Thẩm Nhạc Thiên không ngờ được anh lại có khẩu vị như vậy á!"

Đón ánh mắt lạnh như gió lạnh tháng 12 của Boss, Thẩm Nhạc Thiên đã không biết nên nói gì.

Anh ta chẳng qua chỉ nói một cái tên "Con thỏ nhỏ" mà thôi á! Chỉ một câu đùa chọc thôi nhưng ai ngờ...

"Lão đại, anh cứ giáo dục đứa nhỏ, chúng tôi sẽ không quấy rầy"

Lãnh Thấu khụ một tiếng đứng lên, trao đổi ánh mắt, bốn người liền cùng nhau ra ngoài. Thẩm Nhạc Thiên là chạy nhanh nhất.

"Ai là đứa nhỏ cơ?" Cung Tiểu Kiều nhỏ giọng nói, liếc trắng mắt nhìn Lãnh Thấu.

Trong hành lang.

Thẩm Nhạc Thiên chắc chắn cảm thán, "Biết đáng người của tiểu hồ ly tốt, nhưng không ngờ lại tốt đến vậy!"

Đường Dự gạt đầu tỏ vẻ đồng ý, sau đó sùng bái nhìn Thịnh Vũ, "Không thể ngờ được thời khắc mấu chốt lão Tam lại bình tĩnh như vậy. Ngay cả lão Nhị mặt cũng đỏ"

Lãnh Thấu quét mắt liếc nhìn Đường Dự một cái, "Lão ngũ, ngu ngốc cũng có giới hạn chứ. Lâu như vậy cậu vẫn chưa phát hiện tính hướng của lão Tam?"

Đường Dự hoảng sợ bảo vệ ngực nhìn Thịnh Vũ, "Lão Tam, anh, anh, anh..."

Thịnh Vũ nhàn nhạt liếc mắt lườm Đường Dự một cái, "Tôi không có hứng thú với cậu"

Đường Dự: "..."

Thẩm Nhạc Thiên như có đấm chiêu sờ sờ cằm, lập tức kinh ngạc vạn phần nói, "Lão Tam, chẳng lẽ anh là đối với tôi..."

Thịnh Vũ: "Tôi càng không có hứng thú với cậu"

Thẩm Nhạc Thiên, "Lão Tam, anh đây là gián tiếp tỏ lộ với lão Nhị sao?"

Lãnh Thấu: "Vì sao không phải là lão Đại?"

Thịnh Vũ: "..."

Bên trong phòng.

Chỉ còn lại hai người Cung Tiểu Kiều và Cố Hành Thâm, hơn nữa lúc này Cố Hành Thâm vẫn chưa mặc lại áo vào, khiến Cung Tiểu Kiều cảm thấy không khí là lạ.

"Này, nếu anh không còn chuyện gì nữa thì tôi trở về làm việc đây"

Cung Tiểu Kiều vừa mới chuẩn bị quay đi đã bị Cố Hành Thâm đè mu bàn tay lại, "Em còn dám đi?"

"Vì sao không thể đi? Tôi rất vất vả mới kiếm được cơ hội này đây!"

"Không được"

"Cố Hành Thâm anh nói một chút đạo lý đi có được không? Tôi không làm việc lấy đâu ra tiền sinh hoạt, lấy đâu ra học phí!"

"Em thiếu tiền sao không nói cho anh?"

"Tôi không cần tiền của Cung gia, chẳng lẽ sẽ cần đến tiền của anh?!"

"Tóm lại không được"

"Cố Hành Thâm, anh là gì của tôi nào! Cũng không phải quan quá nhiều rồi sao?! Cũng chỉ là anh rở tương lai của tôi thôi mà, không phải sao?! Hơn nữa tôi cũng sẽ không thừa nhận!" Cung Tiểu Kiều phẫn nộ quát.

"Vì sao không thừa nhận?" Cố Hành Thâm đột nhiên không tức giận, chỉ là chuyên chú nhìn cô, ánh mắt khóa chặt hình ảnh của cô.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Báo Bối: Người Mẹ Này, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Đến chỗ anh ngủ?

Editor: Ngan Tĩnh

Cung Tiểu Kiều bị nhìn đến trong lòng lộp bộp một chút, "Tôi. Tôi ngay cả chị gái cũng không thừa nhận làm sao thừa nhận anh rể! Tóm lại, trừ ông nội ra, tôi không muốn có quan hệ gì với Cung gia!"

Con người Cố Hành Thâm như có gì đó rớt xuống.

"Theo như lời em nói, anh hiện tại không phải là anh rể của em, cũng không phải là người của Cung gia, cho nên có thể có quan hệ với em. Hơn nữa được sự nhờ vả của ông nội em, có quyền quản em"

"Anh đây là cái logic loạn thất bát tao gì..." Biết rõ không hợp với lẽ thường lại tìm không được thứ gì phản bác được anh, Cung Tiểu Kiều nhìn đến sắp phát điên.

Cố Hành Thâm vươn tay gỡ tóc giả trên đầu cô xuống, vuốt thuận tóc của cô, "Em muốn nói đạo lý, anh liền nói đạo lý với em. Em muốn tìm việc ở đâu mà chẳng được? Sao lại cứ phải đến nơi như thế này? Em có biết một cô gái như em đi vào nơi này rất nguy hiểm không? Nếu hôm nay người yêu cầu em đến tiếp khách không phải là anh, mà là người không có ý tốt với em, vậy em phải làm sao bây giờ?"

Cung Tiểu Kiều nhăn mặt nói, "Người khác có thể đến, vì sao tôi không thể? Nghành nghề của tôi là biểu diễn, không tới nơi này, chẳng lẽ đến khách sạn hay quán cà phê xin cơm?"

"Lúc trước khi em học ngành này anh đã không đồng ý. Em là một cô gái, học vẽ tranh, học thiết kế, lịch sử, triết học đều có thể. Giới giải trí không phải là nơi thích hợp cho em..."

"Lại nữa rồi..." Cung Tiểu Kiều phờ phạc ỉu xiu cúi đầu.

Lịch sử, còn triết học? Cô nhìn qua chỗ nào có tiềm chất của triết học gia?

Mỗi lần Cố Hành Thâm giảng đạo lý với cô, cô đều cảm thấy bản thân như một cô con gái đang chịu sự răn dạy của cha.

Từ nhỏ đã không được cảm thụ qua tình thương của cha cho nên Cung Tiểu Kiều thường lẳng lặng tưởng tượng anh thành cha.

Không biết sau khi Cố Hành Thâm biết rõ có phát điên hay không...

"Thế nào? Chê anh dong dài, chê anh quản em?"

Cánh tay Cố Hành Thâm khoát lên vai cô từ sau sô pha, nhìn qua giống như ôm lấy cô, hơi cúi người, động tác thoát nhìn rất ái muội.

Trong ánh sáng mập mờ, gương mặt của anh nhìn qua âm hiểm yêu dã, một đôi con ngươi lờ lờ ánh sáng, khiến người khác muốn trầm luân vào.

Cung Tiểu Kiều ba hồn đã bay mất hai, lắp bắp nói, "Không, không có..."

"Sau này có làm loại công việc này nữa không? Hừm?"

"Không..."

Cố Hành Thâm vừa lòng vỗ vỗ đầu cô, "Cô gái ngoan"

Cung Tiểu Kiều cảm thấy bản thân giống như con mèo nhỏ được chủ nhân trấn an, càng muốn trốn tránh lại càng không có cách nào từ chối khỏi loại trấn an dụ hoặc này.

Hồi còn nhỏ cũng là như thế này, chỉ cần Cố Hành Thâm nói một câu, "Tiểu Kiều ngoan, bé ngoan..." cho dù cô bị bao nhiêu ủy khuất đều sẽ nhận xuống không khóc.

Nếu Cố Hành Thâm lớn hơn mấy tuổi, cô thật muốn hoài nghi liệu anh có phải là cha ruột của mình hay không.

Cung Tiểu Kiều vừa mới đi ra khỏi quán bar đã nghênh đón một cơn gió lạnh buốt thổi đến co rúm cả người, lui về sau từng bước, thẳng tiến vào lòng Cố Hành Thâm.

"Ôi, thực lạnh..."

Lúc đến còn tốt, lúc này ngoài trời vừa mưa lại còn gió, bên trong mở điều hòa, tất cả mọi người ăn mặc như mùa hè, cư nhiên một chút cũng không cảm giác được lại lạnh đến như vậy.

Cung Tiểu Kiều bị lạnh đến đông cứng, răng run lập cập. Trái lại Cố Hành Thâm chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đen, cư nhiên cả mảy cũng không nhăn một chút. Ngay cả thân thể cũng biến thái như vậy!

"Lạnh không?" Cố Hành Thâm ôm cô vào trong xe, sau đó mở máy sưởi ra.

"Mùa đông đáng ghét lại đến rồi!" Cung Tiểu Kiều uể oải oán giận, trời lạnh chỉ muốn ngủ đông.

"Trễ như vậy ký túc xá chắc cũng khóa cửa rồi!" Cố Hành Thâm lái xe, không chút để ý nói.

"Ủm"

"Đến chỗ anh ngủ?"

"Không đi, tôi có thể trèo cửa sổ"

"Không phải nói có chó dữ sao?"

"Nói vậy, Đại Hắc đáng yêu nhất"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Bởi vì anh là biến thái! Già tính khó ưa! Chỉ biết bắt nạt kẻ yếu!

Editor: Ngan Tịnh

Lúc xe đang chạy đến trường Tiểu Kiều nhận được điện thoại của Tịnh Bình.

"Tiểu Kiều, cậu tan làm chưa?"

"Ừm, đang trên đường trở về"

"A, vậy đừng về trường. Đêm nay cửa sổ đó có người canh gác đấy!"

"..."

Cuối cùng, Cung Tiểu Kiều vẫn là trở về nhà trọ.

"Cố Hành Thâm, tôi đói bụng, làm cho tôi một bát mì đi!"

Tay nghề của Cố Hành Thâm cực kỳ tốt, chỉ là không dễ dàng nấu. Có thể sai sử anh nấu com phở chừng cũng chỉ có Cung Tiểu Kiều da mặt cực dày này thôi.

"Có chỗ tốt gì?"

Cung Tiểu Kiều lục lọi trong ngăn bàn lấy ra một chồng phiếu, "Quy củ cũ, tùy tiện chọn"

Cố Hành Thâm cười nhẹ một tiếng, nhận lấy đồng phiếu kia, "Phiếu mát xa, 10 phút. Phiếu làm việc nhà, một ngày. Phiếu chạy vật, một lần. Phiếu ca hát, mười phút. Phiếu chần tên, một lần... Từ lúc ba tuổi cho đến bây giờ vẫn cứ như vậy, em thật đúng là không có ý kiến gì mới mẻ"

Cố Hành Thâm hưng ý rồi ngồi lại trên sofa.

Vì thức ăn khuya, Cung Tiểu Kiều ân cần cạo qua, "Không sáng tạo chỗ nào? Vậy anh muốn cái gì, tự anh thêm đi!"

"Thật sao?"

"Ừm! Tôi trước giờ rất tuân thủ lời hứa có được không!" Cung Tiểu Kiều rộng rãi đưa bút máy cùng giấy cho anh.

"Không cần thêm, lấy lại những cái trước kia em loại đi là được" Cố Hành Thâm cúi đầu nhìn cô.

"Tôi loại đi?"

"Tiểu Kiều bảo bối cho Thâm ca ca hôn một cái. Tiểu Kiều bảo bối cho Thâm ca ca ôm một cái. Tiểu Kiều bảo bối cho..."

"Ngừng ngừng ngừng!" Cung Tiểu Kiều then quá hóa giận liếc mắt nhìn anh một cái, "Kìa... Đó chỉ là trò chơi con nít lúc còn nhỏ có được không! Lớn lên rồi đương nhiên không thể ngây thơ như vậy được nữa"

Dựa vào! Cố Hành Thâm đọc lên khiến cô nổi da gà toàn thân!

"Anh không biết đây" Cố Hành Thâm có chút hường thụ nhìn bộ dáng vẻ mặt đồ ửng của cô.

"Bởi vì anh là biến thái! Già tính khó ưa! Chi biết bắt nạt kẻ yếu!"

Cung Tiểu Kiều quang lại những câu đó liền đẩy cửa trốn vào nhà tắm.

Nhìn bóng dáng của cô, con người Cố Hành Thâm hiện lên một tia cô đơn.

-----oOo-----

Lúc Cung Tiểu Kiều tắm rửa xong, Cố Hành Thâm đã xắn tay áo, mặc chiếc tạp dề màu hồng lần trước cô mua ở siêu thị làm bữa ăn khuya.

Cung Tiểu Kiều lập tức vui vẻ ra mặt, trái thơm trái dưa chờ Cố Hành Thâm cho ăn.

Cố Hành Thâm nấu một tô mỳ, rất lớn.

"Đàn ông biết nấu ăn là có mị lực nhất!" Cung Tiểu Kiều kéo tô mỳ lớn đến trước mặt mình, không quên nói vài câu lấy lòng Cố Hành Thâm.

"Vẫn là ở nhà là hạnh phúc nhất!"

"Vậy trở lại đây đi" Cố Hành Thâm cời tạp dề, đi đến bên cạnh cô ngồi xuống.

"Không cần" Cung Tiểu Kiều vui mừng bắt đầu ăn.

"Vì sao?"

"Không vì sao cả" Cung Tiểu Kiều biết rõ nói lý do gì cũng đều bị logic biến thái của anh bác bỏ, vì thế rõ ràng vô chiều thắng hữu chiều.

"Tiểu Kiều..."

"Cái gì?"

"Có phải em chán ghét anh không?"

Cung Tiểu Kiều đang vui đầu ăn rốt cuộc ngẩng đầu lên, "A? Không có!"

Về mặt Cố Hành Thâm có chút buồn bã, "Bắt đầu từ bốn năm trước em chia tay với cậu ta, cũng có lẽ là sớm hơn, bắt đầu từ khi anh xuất ngoại du học, thái độ của em đối với anh rất xa cách. Vẫn còn trách anh lúc đó du học bỏ lại em?"

"Ách... Làm sao có thể! Tôi cũng không phải trẻ con, sao có thể không hiểu chuyện như vậy! Tôi đã trưởng thành, đương nhiên không thể lại dính anh như trước được!" Cung Tiểu Kiều vội vàng xua tay giải thích.

"Thật sao?"

"Ừm"

Không muốn lại ý vào anh, bởi vì, một ngày nào đó anh sẽ rời khỏi em.

Giống như từ nhỏ em đã chán ghét người của Cung gia. Giống như lúc chín tuổi anh cùng Cung Hàn Niệm xuất ngoại du học. Giống như một ngày nào đó anh sẽ cưới chị ta tạo thành gia đình riêng của mình. Có rất nhiều nguyên nhân không thể kháng cự như vậy.

Chờ anh đi rồi, em phải làm sao bây giờ?

Trầm mặc một lát, Cố Hành Thâm đột nhiên mở miệng, "Tiểu Kiều, em có phải không buông được Tàn Ngâu?"

Cả người Cung Tiểu Kiều run lên, chiếc đĩa trên tay cũng không nắm được.

Cố Hành Thâm vội vàng khăn trương vỗ vỗ lưng cô, "Thả lỏng..."

Tần Ngheu. Cái tên này giống như một lời nguyền, mỗi lần nhắc đến, đều sẽ khiến cô có phản ứng kịch liệt.

Cho dù bốn năm trước đã trị được, nhưng di chứng vẫn không cách nào loại bỏ.

Anh luôn luôn muốn hỏi, cô không phải là vì Tiểu Nhu phản bội mà giận chó đánh mèo với anh, cho nên mới càng ngày càng rời xa anh, đúng không? Nhưng là, chung quy vẫn là không cách nào nói ra khỏi miệng.

Thân thể Cố Hành Thâm đột nhiên cứng đờ, bởi vì Cung Tiểu Kiều chậm rãi vươn tay ôm lấy thắt lưng anh.

Anh đã không còn nhớ rõ đã bao lâu rồi cô không chủ động thân cận với mình.

"Em.."

"Ồ... Cái kia..." Cung Tiểu Kiều chôn chặt đầu trong lòng anh, "Tiểu Kiều cho Thâm ca ca ôm một cái..."

Cố Hành Thâm ngẩn ra, phảng phất như trở về trước kia, bi thương trong lòng cũng được cái ôm ấm áp kỳ quái của cô khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: . Còn sờ loạn nữa thì đi ra ngoài ngủ một mình

Editor: Ngạn Tĩnh.

Nửa đêm, ngoài phòng nổi lên tuyết.

Gió Bắc không ngừng đập vào cửa sổ, tiếng gió rít gào nghe như tiếng trăm quỷ gào thét.

Cung Tiểu Kiều đầu tóc rối tung, mặc áo ngủ màu trắng, ôm gối ngủ đến trước cửa phòng Cố Hành Thâm.

Đẩy cửa ra, sau đó hai tay ôm gối, con người đen tròn u oán xem xét người đàn ông trên giường.

Mặc dù tiếng bước chân rất nhỏ, nhưng Cố Hành Thâm vẫn bừng tỉnh.

Trên thực tế, anh căn bản là không có ngủ. Cái ôm áp áp mềm mại vẫn luôn lặp lại trong đầu, không thể ngờ được chỉ một cái ôm lại có ảnh hưởng lớn đến anh như vậy. Là vì rất lâu rồi bản thân không đi tìm phụ nữ sao?

Cố Hành Thâm xoa xoa đầu tóc có chút hỗn độn, ngồi dậy. Chấn trên vai dần tụt xuống, lộ ra đã thịt màu mật ong, kéo thẳng xuống vùng bụng được che dấu trong chăn.

Con người lãnh khốc ngày thường giờ phút này có chút mê ly không phòng bị, sau khi nhìn thấy bóng dáng màu trắng nơi cửa, Cố Hành Thâm đầu tiên sùng sốt một chút, sau đó khoé môi giật giật, giữa hai hàng lông mày có chút bất đắc dĩ.

Cung Tiểu Kiều sờ sờ gối đầu trong lòng, dè dặt cẩn thận ngược mắt nhìn anh, muốn nói cái gì đó, lại tựa hồ nói không nên lời. "Cố Hành Thâm, tôi không ngủ được. Tôi kể chuyện cho anh nghe nha?!"

Cố Hành Thâm lại lần nữa nằm xuống ngủ. Hiện tại tâm tình của anh không tốt lắm, rất không tốt, càng không muốn nhìn thấy cô, "Đừng nháo"

"Anh nghe xong rồi ngủ tiếp được không?"

"...." Người ngủ không được là cô, vì sao người nghe kể chuyện lại là anh?

Cung Tiểu Kiều trái lại bắt đầu nói, "Có một cái bánh mì đang đi trên đường, đột nhiên đói bụng, liền tự ăn chính mình"

Cố Hành Thâm: "..."

Cung Tiểu Kiều: "Có một ngày một con thỏ bắt hạnh rơi vào một cái thùng, kết quả lúc đi ra lại biến thành một con vịt, anh có biết vì sao không?"

Cố Hành Thâm: "..."

Cung Tiểu Kiều: "Bởi vì trong thùng là máy biến thế"

Cố Hành Thâm đen nửa mặt: "..."

Cung Tiểu Kiều: "A, hay để tôi kể chuyện của một kiếm khách đi! Lại nói, Cố Hành Thâm, tôi cảm thấy kiếm khách kia rất giống anh đấy! Thành hoang, gió lớn, tà dương như máu, vị kiếm khách đón gió mà đứng. Kiếm của anh ta rất lạnh, đôi mắt của anh ta rất lạnh, tâm của anh ta cũng rất lạnh, sợ đi, anh ta bị lạnh chết!"

Cố Hành Thâm cả khuôn mặt đều đen: "..."

Cung Tiểu Kiều nháy mắt hỏi anh, "Cố Hành Thâm, anh có thấy lạnh hay không?"

Cố Hành Thâm cả khuôn mặt đều hoàn toàn đen, "Rốt cuộc em muốn nói gì?"

Cung Tiểu Kiều hai tay tạo thành hình chữ thập, "Thực lạnh nha, hay là tôi ngủ với anh nha?"

Cố Hành Thâm đã không còn lời nào để nói.

"Không thể"

Ngủ cùng nhau? Nghe ba chữ này anh đã cảm lòng không được, huống chi là thực tiễn.

"Ồi~ thật quá đáng. Uống say liền ôm người ta không tha, tỉnh dậy liền trở mặt..." Ánh mắt chờ mong của Cung Tiểu Kiều dập tắt, cúi đầu, đáng thương hệ hệ ôm gối đầu nói lầm nhảm, bước chậm chậm từng bước ra ngoài.

Đi cho đến khi sắp ra khỏi cửa thì lại quay lại, dùng ánh mắt như con thú nhỏ bị vút bỏ xem xét nhìn anh, gương mặt nhỏ nhắn chất chứa đầy ai oán, giọng nói ngọt ngào mềm mại như nước, "Cố Hành Thâm... Thâm ca ca.... Thâm..."

Cố Hành Thâm nhu nhu mi tâm, "Lại đây"

Cung Tiểu Kiều lập tức ném gối đầu chạy qua, hai ba bước liền nhảy vào ổ chăn, lấy tay của anh làm gối, không chút khách khí sờ soạng anh từ trên xuống dưới vài lần.

"Shh..." Cố Hành Thâm bị lạnh làm cho nhú thẳng mày.

Anh liền biết thả nha đầu kia vào chẳng khác nào thật sói vào nhà.

"Anh không có mặc quần áo" Cố Hành Thâm mặt không chút thấy đổi nhìn cô.

"Tôi biết, tôi không để ý đâu" Cung Tiểu Kiều vô si trả lời, một đôi tay nhỏ bé lạnh lẽo không chút khách khí dán lên ngực anh, giống như một con mèo nhỏ mềm mại không xương tiến đến từng chỗ ấm áp trên cơ thể anh.

"Còn sờ loạn nữa thì đi ra ngoài ngủ một mình"

"A..,"

"Còn sờ?!"

"Keo kiệt!"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đại sự cả đời của tôi

Editor: Ngạn Tĩnh.

Chờ cô ngủ rồi, Cố Hành Thâm mới ngồi dậy châm điều thuốc.

Chắc hẳn đã gặp phải ác mộng rồi, cho nên mới có thể tự động chạy đến tìm anh.

Vừa rồi rõ ràng nhìn thấy dấu vết nước mắt trên má cô, nhưng anh không vạch trần.

Bốn năm trước, ngày thi vào trường cao đẳng, cô giống như phát điên bỏ cả buổi thi, đuổi theo Tần Nghiêu. Kết quả khiến cho người mẹ đuổi theo sau mình bị một chiếc xe vận tải đâm..

Bắt đầu từ hôm đó, cô sợ ngủ một mình, mỗi đêm đều phải có anh nằm bên cạnh mới chìm vào giấc ngủ được.

Nhưng bỗng có một ngày, cô không muốn ngủ cùng anh nữa, thậm chí đưa ra yêu cầu muốn ở ký túc xá của trường. Anh cứ tưởng rằng cô chỉ tùy tiện nói mà thôi, lại không ngờ cô thế nhưng quyết cường dùng tuyệt thực kháng nghị.

Tận lực xa cách như vậy, anh làm sao có thể không cảm nhận ra được.

Cô đúng là vẫn để ý đi! Trách anh không nói cho cô biết chuyện Tần Nghiêu cùng Tiểu Nhu qua lại với nhau, trách anh làm cho cô là người biết cuối cùng.

Sáng sớm ngày hôm sau.

"Tiểu Kiều, cuối tuần này là sinh nhật của Hàn Niệm, cùng nhau trở về đi?"

Cung Tiểu Kiều ngẩn ngơ, sau đó tiếp tục ăn bữa sáng của mình, "Sinh nhật của chị ta hình như chẳng liên quan gì đến tôi cả!"

"Đừng nói lời bức tức, anh nghĩ em sẽ không muốn làm cho ông nội của em khó xử chứ?"

"Ông nội nói tôi không cần phải lấy lòng người Cung gia!" Về mặt Cung Tiểu Kiều đầy kiêu ngạo, ông nội thương nhất chính là cô!

"Em nhất định cứ muốn như vậy sao?" Sắc mặt của Cố Hành Thâm không được tốt lắm.

Cô đương nhiên biết người khó xử nhất chính là anh.

Cung Tiểu Kiều ngẩng đầu, lấy lòng cười nói, "Tôi không đi không phải là có thành kiến với bà xã tương lai của anh, mà là cuối tuần này tôi thật sự có việc"

"Thật sao? Chuyện gì?"

"Chuyện riêng của tôi thôi! Anh không cần phải hỏi nhiều như vậy, dù sao cũng là chuyện rất rất quan trọng. Quà tôi sẽ chuẩn bị đầy đủ, đến hôm đó giúp tôi mang đến là được rồi. Ăn no rồi, tôi đi học đây. Bái bai!"

Chẳng hiểu vì sao, nụ cười của cô thật sự khiến anh cảm thấy chói mắt.

Cô dường như đã dần dần học ngụy trang bản thân rồi.

Rõ ràng không vui, lại vẫn có thể mỉm cười sáng lạn với anh như vậy.

Rõ ràng không có kiên nhẫn, lại có thể đối phó không chút kể hờ nào như vậy!

Trên một tầng lầu của tập đoàn Cố thị, trong phòng hội nghị thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu rên của Thẩm Nhạc Thiên.

"Không phải đâu, dự án kia vừa khó trị lại không có tính khả thi... Lão đại, anh thật sự đối với tôi rất tàn nhẫn!"

Đường Dự bình thường luôn vui vẻ lúc này lại giống như không có xương cốt ghé trên mặt bàn, không khí trầm lắng.

Thẩm Nhạc Thiên cuộn giấy gõ vào đầu cậu, "Này, lão già, làm gì mà phờ phạc ỉu xiu vậy? Người bị phạt là anh chứ không phải cậu, đâu cần cảm động lây như vậy chứ!"

Ngày thường Đường Dự thích nhất là đấu võ mồm với Thẩm Nhạc Thiên nay bả vai chỉ uốn éo đôi chút, không chút nào để ý tới anh.

Ngay cả Cố Hành Thâm cũng không khỏi ghé mắt.

Lúc này, tiếng chuông di động Đường Dự vang lên. Cũng không biết người bên kia điện thoại nói gì, về mặt Đường Dự như xuân về hoa nở, vạn vật hồi phục.

"Cái gì? Em đồng ý? Em thật sự đồng ý? Em thật đúng là tiểu thiên sứ mà ông trời phái xuống cứu giúp anh!"

"Vậy cứ định như vậy đi, tám giờ tối cuối tuần này, quán cà phê..."

Thẩm Nhạc Thiên bày ra bộ dáng buồn nôn, "Phụt, còn tiểu thiên sứ.. Ai vậy? Nhìn bộ dạng chú vui như vậy, chẳng lẽ em gái Lãnh Thấu chấp nhận chú rồi?"

Lãnh Thấu liếc mắt lườm Đường Dự một cái, lạnh nhạt nói, "Không có khả năng"

Đường Dự không chút phật lòng, đảo mắt qua đám quần chúng, lúm đồng tiền tươi như hoa, "À nha! Đứng rồi, lão đại, cuối tuần này sinh nhật của chị dâu, chắc là tôi không đi được, chỉ là quà thì nhất định sẽ đưa đến"

"Chuyện gì mà còn quan trọng hơn sinh nhật của chị dâu?" Thịnh Vũ tò mò hỏi.

Đường Dự trịnh trọng lại nghiêm túc nói, "Đại sự cả đời của tôi"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tiểu Kiều, không ngờ em thâm mến anh lâu đến vậy

Editor: Ngan Tịnh

"Chào bác gái" Cung Tiểu Kiều mặc một thân âu phục màu vàng nhạt, một đầu tóc dài được thả xuôi đằng sau, hai tay ngoan ngoãn đặt trước bụng, một bộ nhu thuận đáng yêu.

"Ừm, chào cháu" Mẹ Đường nhìn cô từ trên xuống dưới, trong con ngươi lộ ra vài phần vừa lòng, là một người phụ nữ giản dị.

Đường Dự đứng một bên nhìn tiểu la lị vừa rồi còn bạo lực nói những lời khó nghe, hiện tại biến thành một cô gái ngoan ngoãn, hiển nhiên trong thời gian ngắn không có cách nào thừa nhận.

Chỉ là chẳng ai để ý đến cảm thụ của anh. Mẹ Đường ra sức tìm hiểu đứa bạn gái đầu tiên con trai đưa về nhà ra mắt.

"Cháu quen biết với Đường Dự nhà bác từ lúc nào?"

"Đường Dự cùng Lãnh Thấu là anh em, cháu cùng em gái của Lãnh Thấu lại là bạn tốt, bình thường hay qua lại với nhau nên quen biết"

"Vậy cháu thích điểm nào của Đường Dự nhất?"

"Này mẹ, mẹ hỏi cái này để làm gì?" Đường Dự rút cuộc hồi phục tinh thần.

"Người lớn đang nói chuyện trẻ con không được chen vào"

Cung Tiểu Kiều ngọt ngào then thùng liếc mắt nhìn Đường Dự một cái, "'Thật ra, thật ra cháu đều thích... Đường Dự thoạt nhìn có chút ngây thơ, nhìn giống như một đứa trẻ, thật ra anh ấy lúc làm việc cực kỳ nghiêm cẩn. Tính cách của cháu khá hướng nội, mà anh ấy lại thật hoạt bát, cũng không kiêu ngạo như những công tử nhà giàu khác, cho nên hai cháu khá hợp nhau"

Oẹ... Nói thẳng ra chính là một tên vừa kiêu ngạo lại không bình thường. Cung Tiểu Kiều tỏ vẻ nói ra được những lời kia thật sự rất tốn công sức và tinh thần.

Mẹ Đường nghe được cười híp cả mắt, "Hai đứa quen nhau bao lâu rồi?"

"Một năm ba tháng lẻ tám ngày"

"Lâu như vậy? Vậy sao Đường Dự luôn miệng nói không có bạn gái?"

Cung Tiểu Kiều cúi đầu, "Di Đường, dì cũng biết tình huống của cháu, dù là người của Cung gia, nhưng cũng chỉ là đứa con riêng mà thôi, cháu lo lắng..."

"Đứa bé ngoan, dì hiểu được, cháu không cần nói" Mẹ Đường yêu thương nắm lấy tay cô, "Cháu yên tâm, nhà chúng ta không có khái niệm dòng dõi ấy. Chỉ cần cháu và Đường Dự thật lòng yêu nhau, vẫn là quan trọng nhất!"

"Di Đường... " Cung Tiểu Kiều cúi đầu, hai vai run run, nước mắt từng giọt rơi trên mặt bàn.

"Đứa bé ngoan, đừng khóc. Tóm lại chuyện của hai đứa, dì nhất định ủng hộ. Về phần ba của Đường Dự, cháu cứ yên tâm, ông ấy nhất định nghe theo dì"

Cung Tiểu Kiều buồn cười.

Thấy con trai mình vẫn ngây ngốc ngồi một chỗ, mẹ Đường vỗ gáy anh, "Thằng bé này, phát ngốc cái gì vậy chứ! Bạn gái khóc cũng không biết an ủi một chút! Vốn chính là đang lo lắng cho con, cũng không biết con có vận khí gì, lại gặp được cô gái tốt như vậy!"

"Được rồi, mẹ đi đây, không quấy rầy hai đứa hẹn hò" Mẹ Đường cảm thấy mỉa mai rời khỏi.

"Dì Đường, hẹn gặp lại"

Trên đường về, Đường Dự một mắt rồi rầm nhìn chăm chăm Cung Tiểu Kiều.

"Có chuyện mau nói, có rầm mau thả" Cung Tiểu Kiều lườm anh một cái.

Đường Dự nghen nghen, chỉ ngại ngần do dự mở miệng, "Tiểu Kiều, không thể ngờ được em lại thăm đến anh lâu đến vậy, nhưng, người trong lòng anh là tiểu Bình..."

Cung Tiểu Kiều lão đảo một cái, chân mang giày cao gót bỗng bước hụt khiến cô ngã nhào, "Có làm không vậy! Tôi nhập vai chỉ để diễn, nhưng anh so với tôi còn nhập vai hơn!"

"Này, em không sao chứ?" Đường Dự vội vàng chạy đến đỡ cô.

"Còn không phải do anh hại! Đưa tay đây!" bộ dáng Cung Tiểu Kiều hung bạo như tướng cướp.

"Đây"

Cung Tiểu Kiều tức giận xem cánh tay anh như gậy chống.

Hai người đi chưa được mấy bước, phía trước truyền đến hai luồng ánh sáng chói mắt của đèn xe.

Lấy cánh tay che bớt ánh sáng, liền nhìn thấy một người bước từ trong bóng tối ra.

"Chuyện quan trọng mà em nói, chính là đây?"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Này, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Cố Hành Thâm, chẳng lẽ anh thật ra là yêu Đường Dự...

Editor: Ngan Tịnh.

"Cố Hành Thâm..." Cung Tiểu Kiều có chút kinh ngạc, sao anh lại xuất hiện ở chỗ này?

"Không phải anh đi tham gia tiệc sinh nhật của Cung Hàn Niệm sao?"

"Nếu không phải bị anh bắt gặp, em còn định giấu giếm anh bao lâu?"

Ánh mắt như chứa ngàn vạn dao găm kia liếc qua khiến Đường Dự nhanh chóng lùi về phía sau Cung Tiểu Kiều.

Ngữ khí chất vấn kia của Cố Hành Thâm khiến cô thật không thoải mái

"Tôi cũng đâu muốn giấu anh đâu! Dù sao cũng chẳng phải chuyện xấu gì, tôi và Đường Dự thật lòng yêu nhau, có sao không?" Cung Tiểu Kiều sờ sờ đầu Đường Dự.

Đường Dự hiện tại thậm chí muốn khóc.

"Em nói là thật?" Cố Hành Thâm nhìn cô, gương mặt nhìn không ra vui buồn, quả thực giống như bình tĩnh trước giông bão.

"Đương nhiên là thật!" Đường Dự vừa định lý đầu ra giải thích đã bị Cung Tiểu Kiều đẩy trở về.

Mà hành động đó trong mắt Cố Hành Thâm lại là hành động thân thiết giữa hai người.

"Không được!" Cố Hành Thâm thốt ra.

Thật lòng yêu nhau? Năm đó cô cũng như vậy, đứng trước mặt mình, lời thề son sắt nói bản thân và Tần Ngưu thật lòng yêu nhau. Mà năm đó anh vô

lực ngăn cản, giờ theo bản năng không muốn giẫm vào vết xe đổ.

"Lần này lại là dựa vào cái gì mà không được?" Cung Tiểu Kiều cười lạnh.

"Chính là không muốn em gây hoạ cho người quen mà thôi"

Cung Tiểu Kiều đen mặt, hai tay chà xát gương mặt trắng trắng non mềm của Đường Dữ, "Thôi đi! Đường Dữ vốn dĩ đã là một cái tai hoạ rồi có được không! Tôi cảm thấy hai cái tai hoạ chúng tôi ở bên nhau là rất xứng. Đường Dữ anh nói có phải không?"

"Anh có thể nói không phải sao?"

"Đương nhiên không thể!"

"Đường Dữ, cậu xác thực muốn ở chung một chỗ với cô ấy?" Cố Hành Thâm ung dung hỏi.

"Đương nhiên!" Cung Tiểu Kiều trực tiếp trả lời thay Đường Dữ.

"Được, từ nay về sau cậu không còn là người của công ty Cổ thị nữa!"

"Lão đại! Đừng mà! Đừng vứt bỏ tôi!" Đường Dữ như gặp phải đại biến hô ra tiếng, chỉ thiếu quỳ gối ôm đùi Cố Hành Thâm nữa mà thôi.

"Vậy cậu muốn tôi hay muốn cô ấy?" Cố Hành Thâm mỉa hoặc cười. (Editor: Cứ thấy lời thoại này sai sai... 囧rz)

"Đương nhiên là muốn lão đại rồi!" Đường Dữ chém đinh chặt sắt trả lời (◕▽◕)

Này, câu hỏi này sao nghe cứ như có ý gì đó khác vậy! Cố Hành Thâm, thật ra anh là yêu Đường Dữ đúng không!

"Nghe rồi đấy, đây là người đàn ông em lựa chọn?" Cố Hành Thâm nhìn cô, dường như đang trào phúng ánh mắt nhìn đàn ông của cô trước sau vẫn kém như vậy.

"Lão đại, oan uổng quá! Tôi không phải người đàn ông của Tiểu Kiều! Tôi cùng Tiểu Kiều một xu quan hệ cũng không có!"

"Đường Dữ nói đúng, hai chúng ta một xu quan hệ cũng không có, nhưng một khối(*) quan hệ đều có!" Cung Tiểu Kiều ngược ngạnh một hơi. Vốn chỉ định đùa một chút, lại bị thái độ chuyên chế của Cố Hành Thâm chọc giận.

(*) Một trong đơn vị tiền của Trung Quốc.

"Tôi nói này Tiểu Kiều tỷ tỷ, tỷ đừng hại tôi có được không! Lão đại, là mẹ tôi. Mẹ tôi bức tôi đi xem mắt, nhưng trong tim tôi chỉ yêu mỗi Tiểu Bình, cho nên mới nhờ Tiểu Kiều đến diễn một tuồng kịch!"

Thời khắc mấu chốt, Đường Dữ vì bảo toàn tính mạng, tiềm năng bộc phát, miệng mồm lanh lợi, ý nghĩ rõ ràng.

"Cái tên vong ơn bội nghĩa! Lần sau đừng hòng tôi giúp anh!" Cung Tiểu Kiều đá anh một cái, quay đầu bước đi.

Đi một đoạn đường không xa liền phát hiện phía sau có người đi theo.

"Chân bị trật?"

Tiếp tục đi.

"Anh cố em?"

Không nhìn!

"Tức giận?"

"..."

Người đàn ông này sao có thể biến sắc mặt còn nhanh hơn lật sách thế chứ!

"Thứ tư là bắt đầu hội ca nhạc của Kim Mộc Lâm, anh có mấy tấm vé vào cửa"

Hai mắt Cung Tiểu Kiều đột nhiên sáng lên, quay người lại, "Vé đâu?"

"Đúng như vậy không thấy một sao? Lên đi!"

"Đưa vé đây, tôi liền lên lưng anh"

"..." Đây cũng coi như là trao đổi sao?

"Thật không hiểu các cô gái như em sao lại thích loại đàn ông nam không ra nam nữ không ra nữ đó chứ!"

Cung Tiểu Kiều đoạt lấy vé, sau đó nhảy lên lưng Cố Hành Thâm, "Anh không hiểu là phải, tôi với anh có sự khác nhau!"

Mấy năm nay cô không ít ăn cáu kỉnh với Cố Hành Thâm, chỉ là tới nhanh đi cũng nhanh. Anh chỉ cần hơi chút ngon ngọt cô liền vui vẻ ra mặt.

"Cố Hành Thâm, không phải anh luôn không thích tôi theo đuổi Kim Mộc Lâm sao? Sao lại cho tôi vé?"

"Cho em thì em cứ dùng, hỏi nhiều như vậy làm gì! Chuyện em cùng Đường Dự hồ nháo anh còn chưa tính sổ với em đâu. Cứ cho là không muốn đến dự tiệc sinh nhật của Cung Hàn Niệm, cũng không cần dùng cách này để lảng tránh. Chỉ cần là chuyện em mở miệng, anh nhất định sẽ làm theo ý em"

"Ôi, thật đáng ghét, anh không vạch trần tôi thì sẽ chết sao!"

"Có bản lĩnh thì thông minh một chút đừng để anh phát hiện, nếu không thì thành thật một chút cho anh!"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Có còn nhớ Tàn Nghêu bên hồ Đại Minh không?

Editor: August.

Trở lại kí túc xá.

Ở trong phòng chỉ có một mình Tịnh Bình.

"Những người khác đâu?".

"Đi phòng tự học rồi." Tịnh Bình đưa ánh mắt tìm tòi nhìn chăm chú Cung Tiểu Kiều.

"Ừm".

"Nghe anh mình nói cậu lại gây họa rồi?"

Cung Tiểu Kiều đặt mông ngồi xuống mép giường, cời giày cao gót "Tớ không có! Gây họa là Đường Dự nhà cậu đó có được không?"

"Cậu còn nói! Đường Dự gây chuyện còn chưa tính, sao cậu cũng hùa theo anh ấy chứ! "

"Tớ đây không phải vì cậu sao. Đầu năm nay tìm một người yêu đối với bản thân toàn tâm toàn ý không dễ dàng, tuy rằng Đường Dự nhìn có hơi ngu ngu, nhưng mẹ anh ta rất tốt, dễ thân thiết, nếu về sau cậu gả qua khẳng định sẽ không có mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu "".

Tịnh Bình liếc trắng mắt cô nàng một cái "Không cần lo lắng, Đường Dự với mình không có khả năng đâu"".

"Hôm nay, trên đường đi đến chỗ cậu, quanh Cố Hành Thâm toàn là khí lạnh nhìn rất ghê, cậu không thấy được khuôn mặt của Hàn Niệm lúc đó, chắc chắc... Khi ấy mình nghĩ vị nào tai to mặt lớn đến vậy, để Cố Hành Thâm phải tự mình tiếp đón. Hờ hờ, quả nhiên là cậu. "

"Hey, chuyện này không liên quan đến tớ nha! Tớ còn đang nghĩ Cố Hành Thâm làm sao biết được mình cùng Đường Dự ở chỗ kia ".

"Cố Hành Thâm nhà cậu xem trọng cậu như vậy, có chuyện gì có thể giấu diếm được anh ấy ".

"Cái gì nhà tớ hả? "Cung Tiểu Kiều đối với từ có tính sở hữu như vậy thấy không vui.

" Lại nói tiếp, thái độ của Cố Hành Thâm với cậu rất thần kì. Có đôi khi tớ cũng hoài nghi rằng anh ta trong lòng yêu thầm cậu nhưng khó nói ra. "

Cung Tiểu Kiều nghe xong, xém nữa bị sặc nước miếng bản thân chết "Suy nghĩ vớ vẩn cái gì vậy?! Tớ luôn luôn đem Cố Hành Thâm thành người cha tớ tôn kính đó"

Tịnh Bình im lặng, trên đầu hắc tuyến, sao đột nhiên cảm thấy Cố Hành Thâm mẹ nó thật đáng thương.

"Đúng rồi, tiểu Tịnh, thứ tư này cậu có rảnh không? " Cung Tiểu Kiều mặt mày hưng phấn hỏi.

"Thứ tư!?" Sắc mặt Tịnh Bình hiện lên một tia khác thường.

"Đúng vậy! Cố Hành Thâm cho tớ mấy vé xem biểu diễn hội trường kim mộc kiên/lân. "

"Thứ tư tớ có chút việc "Tịnh Bình ngập ngừng nói.

" Chuyện gì cơ?! Đi với tớ nha! Thật vất vả mới kéo Cố Hành Thâm đi cùng, vị trí tốt lắm đó! ""

Tịnh Bình vỗ mạnh cái ót Cung Tiểu Kiều một chút, "Đừng làm phiền lão nương ôn tập, nếu tiếp tục dụ dỗ tớ, tốt nghiệp cậu đừng có trông cậy nữa. "

"Hu hu... Tiểu Tịnh thật hung dữ... Được rồi, cứ như vậy... Cậu tiếp tục ôn tập đi, tớ sẽ đi một mình. "

"Tiểu Kiều, tớ hỏi cậu chuyện này. " Tịnh Bình bỗng nhiên nghiêm túc nhìn cô.

"Chuyện gì? "Cung Tiểu Kiều xoa xoa đầu.

"Có phải cậu chưa quên được Tần Nghiêu? "

Cung Tiểu Kiều sững sốt, vấn đề này, hình như không lâu trước đó Cố Hành Thâm vừa hỏi cô.

Sau một lúc lâu, ngay khi Tịnh Bình nghĩ Cung Tiểu Kiều sẽ không trả lời thì —

"Vì sao phải quên? Tớ chưa từng nghĩ phải quên anh ấy "

Tịnh Bình nghe vậy, khuôn mặt khản trương " Cậu còn chưa hết hi vọng với anh ta sao? Tiểu Kiều, đừng nghĩ nữa, cậu biết rõ... "

"Tịnh Bình, Tịnh Bình! Bình tĩnh một chút đi! Cậu đừng có suy nghĩ sâu xa như vậy. Ý tớ muốn nói, là mối tình đầu thôi, khó tránh khỏi khắc cốt铭 tâm, việc này tớ coi như kinh nghiệm nhân sinh quý giá, nhớ kĩ là được rồi. "

" Cậu nghĩ như vậy thật sao? " Nhìn bộ dạng cô nàng nói chuyện lạnh nhạt, không để ý, Tịnh Bình ngược lại cảm thấy ghê ghê.

.....

Không biết có phải ảo giác hay không, cảm thấy mọi người xung quanh có chút kì quái [ạ].

Lúc Cung Tiểu Kiều sắp đi ngủ nhận được điện thoại của Đường Dự, mới biết được, tất cả đều có nguyên nhân.

"Hôm nay cảm ơn em đã hỗ trợ, để báo đáp, anh quyết định sẽ liều chết nói ra một chuyện" Đường Dự làm ra vẻ nghiêm trang nói.

Cung Tiểu Kiều cười khẽ "Chuyện gì vậy? "

"Tiểu Nhu và Tần Nghiêu sắp trở về. "

"... "

Ngày mai đến sân bay. "

"... "

"Nghe nói là trở về để làm lễ đính hôn, diễn ra ở ba ngày sau. "

"... "

Thảo nào Cố Hành Thâm lại hỏi mình vấn đề này, Tịnh Bình cũng hỏi vấn đề y chang như vậy.

Rõ ràng Cố Hành Thâm chán ghét kim mộc liên/lân cô thích, lại cho cô vé xem biểu diễn, Tịnh Bình ngày đó lại không thể đi chơi với cô.

"Hình như lão đại phong tỏa tin tức xung quanh em, rồi cố gắng lừa em, đại khái là sợ em đau lòng. "

"Humm? Vậy còn anh! Tại sao anh lại nói cho em biết? Không sợ em đau lòng à. "

"Thật ra, anh không đồng ý với cách thực hiện của lão đại! Anh.. Anh cảm thấy nếu không nói cho em, em sẽ càng đau lòng hơn. Dù sao, bị lừa cũng chẳng phải chuyện thoải mái, mặc kệ là vì lí do gì."Nghĩ nghĩ, Đường Dự nhúc nhích đầu, có chút khó xử nói.

"Vậy sao.... ". Ý nghĩ của Đường Dự rất đơn thuần, nhưng lại đúng với tâm tình của cô.

Mọi người đều cảm thấy gạt cô là tốt cho cô, nhưng bọn họ không biết, toàn thế giới đều biết nói, chỉ có bản thân người bị lừa chẳng biết gì cả thì bị ai ra sao..

"Tiểu Kiều, có phải em còn nhớ Tần Nghiêu không? "

Cung Tiểu Kiều cười khổ, nói " Hay là mỗi người đều tới hỏi em có còn nhớ Đại Minh bên hồ Tần Nghiêu đi. "

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Cung Tiểu Kiều, cậu không phải là đàn ông?

Editor: August

Phòng ngủ 303

Ngoài cửa sổ, sấm sét chông chéo đan xen nhau, Hàn Anh Nại không sợ nguy hiểm vẫn mở máy tính chơi game như thường. " Khó trách mấy ngày hôm trước tớ có cảm giác eo mỗi lưng đau, hít thở không thoải mái, thì ra là do trời muốn mưa. Ha~ đầu óc tớ cuối cùng cũng thông rồi! "

Ôn Nhã theo "chủ nghĩa khái luận " ngẩng đầu lên." Nhân thế dự báo thời tiết. "

Doãn Hi Đề lắc lắc đầu, phán " Bệnh phong thấp với dấu hiệu của bệnh tuổi già. Nại Nại, cậu phải chú ý thân thể, coi chừng tình tấn nhân vong đó. "

Lúc này, Cung Tiểu Kiều vừa thở nhẹ một hơi, bắt đầu dọn dẹp chiếc bàn đầy các bài thi đã làm xong "Chẳng lẽ đầu óc nước vào hội dùng tốt điểm. "

Hàn Anh Nại thờ phỉ phỉ, tức giận trừng Cung Tiểu Kiều" Tiểu Kiều cậu lưu manh, lại bắt nạt tớ nữa rồi! "

Doãn Hi Đề không nói gì, đưa mắt nhìn một đồng bài thi lộn xộn trên mặt bàn " Sáng đến giờ đã viết không ngừng rồi, có ai chọc cậu à? "

"Này không là vì muốn cuộc thi sao? Ta cũng phải nỗ lực điểm không là? Bằng không không là có vẻ ta rất không phù hợp đàn, rất không thấp điều. "

Hàn Anh Nại " Thiết "một tiếng nếu cậu quá nhảm chán thì cứ qua đây chiến bang với tớ, mẹ nó người của bang tuyệt sắc khuynh thành kia ngạo mạn chết đi được, thiếp mấy chiêu truong sai lệch 90% nghệ thuật chỉ liền tưởng rằng bản thân là [phong vực] đại mỹ nữ bang phái, hoành hành ngang ngược khắp nơi, chiếm đoạt nam phụ. "

Cung Tiểu Kiều ".... "

"A aaa. Chính là tiện nhân này cướp lão công tớ đã theo đuổi nửa tháng. Buổi tối còn mang theo người chặn giết tớ trong lúc bị thương. Yaaaa, nó lại khinh bỉ kỹ năng của tớ nữa chứ! "

"Nại Nại, chỉ là trò chơi thôi mà, đâu phải thật. Tớ có việc bận phải đi ra ngoài, ở nhà chơi vui vẻ, ngoan. "Cung Tiểu Kiều sửa áo gió màu đen cài đai lưng, đem mái tóc dài cột lên, sau đó cầm ô chuẩn bị ra ngoài. Tiểu Tịnh đã ra ngoài từ sáng sớm, chắc hiện giờ đang chờ ở sân bay rồi.

Miệng nhỏ nhắn của Hàn Anh Nại bium ra, nước mắt nói đến là đến, bộ dạng lê hoa đái vũ, đau lòng muốn chết. "Nha đất nha đất! Cung Tiểu Kiều cậu nở trơ mắt nhìn người ta bắt nạt nữ nhân của cậu. Cậu có phải là đàn ông không? "

Ôn Nhã "... "

Doãn Hi Đề"... "

Diệp Mộng Kỳ "... "

Cung Tiểu Kiều cũng chẳng biết nói sao nữa " Tài năng diễn xuất của hệ chúng ta toàn nhân tài

"

"Âu ni tang~" * Ánh mắt Hàn Anh Nại long lanh chớp chớp.

• * Oni – tan[chan]: anh trai trong Tiếng Nhật Bản

"Nại Nại tớ đang vội. "

"Ni tang~"

"Đã lâu rồi chưa chơi, không quen tay. "

"Âu ni tương ~"

"Được rồi! Chỉ trong chốc lát thôi đấy. " Cung Tiểu Kiều cả người run lẩy bẩy đầu hàng.

Kỹ năng làm nũng một phát liền gục của Hàn Anh Nại vẫn sắc bén trước sau như một.

Mười phút sau....

[Tuyệt nhi tuyệt sắc]: anh đào tiểu Nại đồ không biết xấu hổ. Lại tìm tay súng chính lão công ta, có bản lĩnh thì bản thân mình tự chơi. Tìm người hỗ trợ làm cái gì. Thế nào? Không dám? Cũng đúng thôi, kỹ thuật phá hoại của cô, tốt nhất đừng có lấy ra không lại mất mặt xấu hổ.

[Tuyệt sắc tiểu suất]: Phi! Đồ điên! Chiến bang đã xong hết rồi còn đòi đánh.

[Nhất thùng tương hồ]: tìm giúp đỡ thì như thế nào? Có bản lĩnh tìm được một người như vậy đi. Người muốn mặt, muốn mặt còn có thể thương lão công nại nại chúng ta?

[Trư đúng vậy niệm đã tới đồ]: rống rống ~vị ấy chính là cao thủ sau lưng? Vừa rồi, bang chiến bắt đầu liền nhắm vào một mình tuyệt sắc tiểu suất giết, tiểu tử kia ngay cả cơ hội chống đỡ cũng không có, đủ biến thái, ta thích!

[Hoa tiền nguyệt]: không ngờ chỉ đổi sang một người khác, kỹ thuật thao tác lại chênh lệch lớn như vậy.

[Tuyệt sắc Tuyệt nhĩ]:anh đào tiểu nại người có biết xấu hổ không? Đã không giữ được nam nhân còn ở đây khóc lóc om sòm. Muốn nam nhân đến phát điên rồi chứ gì! Tiểu suất nói chỉ thích ta, người còn...

[phụ cận]: Tuyệt sắc tuyệt nhi đã từ vong.

[Anh đào tiểu nại]: nại nại là nữ nhân của tôi, sau này ai bắt nạt cô ấy, gặp một lần giết một lần.

.....

"Tốt lắm, tớ phải đi rồi. "Mắt Cung Tiểu Kiều nhìn về phía trước.

Hàn Anh Nại kích động nhảy qua "Tiểu Kiều quá đẹp trai! Ni tang ~, Nại Nại yêu anh chết mất! "

"Được được. Tớ chỉ nhìn không quen đôi cậu nam nữ kia thôi. "

Bởi cô hiểu được, tư vị bị phản bội là gì...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Em gái thân ái, hoan nghênh về nhà

Editor: August

Sân bay thành phố A

Lúc Tiểu Kiều vừa đến nơi, không sớm cũng không muộn, vừa khéo Tần Nghiêu cùng Cố Tiểu Nhu xuống máy bay.

Cô một thân màu đen, yên lặng nấp trong góc khuất.

Cố Hành Thâm, Cố gia cùng nhị lão Tần gia, Lãnh Thấu, Tịnh Bình, Thẩm Yên Vui, Thịnh Vũ, Đường Dự... Còn có bạn tốt, người quen của Cố Tiểu Nhu với Tần Nghiêu hầu hết tất cả đều có mặt. Trong đám người cảm biểu ngữ "Hoan nghênh tiểu nhu hoà Tần Nghiêu chúng ta về nhà."

Phóng viên nhà báo đến, Cố Hành Thâm có chút không vui, nhưng vẫn nhịn xuống nói "Cảm tạ các vị đã quan tâm xí nghiệp Cố thị, chuyện liên quan đến thân thể của em gái tôi cùng với tiệc đính hôn vài ngày sau tôi sẽ cho phép phóng viên phỏng vấn trả lời mọi người, hiện tại đang là thời gian riêng tư của chúng tôi, hi vọng các vị đừng quấy rầy một nhà chúng tôi đoàn tụ. "

Các phóng viên tất nhiên không dám trái ý Cố Hành Thâm, ào ào tỏ vẻ chúc mừng rồi dần dần tản ra.

Cố Tiểu Nhu một thân áo liền váy chiffon hồng nhạt, mái tóc đen thẳng, dài mềm mại xoã trên đầu vai, nở nụ cười trong veo xuống máy bay, người đàn ông phía sau đã chuẩn bị áo giữ ấm đem cô bao lấy cẩn thận.

Người kia, chính là Tần Nghiêu.

Tần Nghiêu một thân già sắc đại y*, áo sơ mi trắng, trang phục đơn giản mặc trên người anh khiến người ta có một loại cảm giác vân đạm phong khinh, ôn nhuận như ngọc, rất thoải mái.

Anh yên lặng đứng trong đám người náo nhiệt, mơ mơ hồ hồ tựa như ngay sau đó sẽ phi thăng thành tiên.

Bộ dạng Tần Nghiêu vô cùng tốt, bất quá hấp dẫn nhất vẫn là khí chất, khi đứng một chỗ làm người ta bỏ qua dung mạo của anh.

"Anh...! " Cố Tiểu Nhu đi nhanh vài bước về phía trước. Cố Hành Thâm dang hai tay ôm lấy cô, chưa bao giờ Cung Tiểu Kiều thấy anh tươi cười như vậy, sùng nịnh, vui mừng, cảm kích, sung sướng... Còn có chân thành.

"Em gái thân ái, hoan nghênh về nhà. "

"Anh trai, em rất nhớ anh! "

"Đứa nhỏ này, lúc về ôm anh trai đầu tiên, ngay cả ba mẹ con cũng không cần đứng không? "

"Ba, mẹ! Con rất nhớ hai người! "

"Nha đầu ngọc, mấy năm nay ở bên ngoài khổ cho con rồi! Lần này trở về, nhưng đừng đi nơi xa như vậy nữa. "

Cung Tiểu Kiều cảm tò báo, yên lặng ngồi trên ghế dài cách bọn họ mười bước xa.

Thẩm Yên Vui vài người bọn họ vừa vịn đứng một bên cô, khoảng cách chỉ có năm bước dài.

Thẩm Nhạc Thiên nghiêng nghiêng đầu hỏi " Tiểu Kiều chưa đến? "

Lãnh Thấu đẩy đôi mắt kính "Sao lão đại để cô ấy biết được? "

Thịnh Vũ gật gật đầu "Mấy hôm trước, lão đại còn bảo để lấy mấy vé buổi biểu diễn ngôi sao nam mà Tiểu Kiều thích nhất, buổi đính hôn của Tiểu Nhu vào ngày đó, rõ ràng lão đại đã chuẩn bị giấu giếm rồi. "

Thẩm Nhạc Thiên thở dài "Lừa Tiểu Kiều như vậy không phải kế lâu dài! Một ngày nào đó cũng sẽ biết. "

Lãnh Thấu nhìn hướng Tần Nghiêu và Cố Tiểu Nhu nói " Ít nhất không được để tiệc đính hôn này xảy ra sai lầm gì. "

"Đề phòng cô ấy như vậy, hình như hơi quá đáng rồi. "Về mặt Thịnh Vũ có vài phần áy náy.

"Tiểu Tịnh, em làm sao vậy? Nãy giờ không nói một câu, tâm trạng không tốt? "Đường Dự không thèm quản người khác làm gì, một lòng nhào vào người Tiểu Tịnh thân ái nhà hắn.

Mây Tịnh Bình nhăn lại "Không liên quan đến anh. "

Cố Tiểu Nhu một mặt vui vẻ đến bên Tịnh Bình, giữ chặt tay cô "Tiểu Tịnh! Chị đã đến rồi. Thật vui khi chị có thể tới đây đón em. "

Tịnh Bình đồng thời nhận được ánh mắt nhắc nhở của Lãnh Thấu và Cố Hành Thâm, vì thế nhìn Cố Tiểu Nhu một cái, ôn hoà nói:"Ừm, hoan nghênh trở về. "

"Cám ơn chị. "Cố Tiểu Nhu nhìn xung quanh, có chút do dự hỏi "Tiểu Kiều đâu? Sao không thấy chị ấy....? "

Phía sau, vẻ mặt đạm mạc của Tần Nghiêu trong nháy mắt khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bào Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Uớt như vậy đừng đến gần anh!

Editor: August

Cố Hành Thâm sờ sờ đầu cô, "Tiểu Kiều cùng đạo sư đi thành phố D tham gia đoàn nghệ thuật thực tiễn, trong thời gian sắp tới không về được. Cô ấy nghe nói em muốn trở về nước, vốn chuẩn bị suốt đêm để về gặp đón em, là anh bảo cô đừng đến. Về sau khi có cơ hội gặp mặt, không vội hôm nay."

"Thì ra là như vậy. "Cố Tiểu Nhu gật gật đầu.

"Anh trai nói đúng, học nghiệp làm trọng. "

"Ngoan, về nhà đi! "

"Vâng " Cố Tiểu Nhu cũng không có nghi ngờ gì.

Cố Hành Thâm im lặng nhìn Tần Nghiêu "Tiểu tử này đối xử với em tốt không? "

"Vâng! Anh ấy tốt với em lắm. "Cố Tiểu Nhu một tay kéo Cố Hành Thâm, một tay kéo Tần Nghiêu, mỉm cười ngọt ngào. Tần Nghiêu đi theo bên cạnh, cười đáp lại cô.

Xem xong bạn tốt người thân vui mừng gặp nhau, xem xong tình thâm ý đậm của Tần Nghiêu, xem xong Cố Hành Thâm "dụng tâm lương khổ ", Cung Tiểu Kiều đứng dậy rời đi. Cùng lúc đó, di động Cố Hành Thâm vang lên, mắt nhìn tên trên màn hình, Cố Hành Thâm nhấn tắt máy.

Không quá vài giây sau, di động lại vang lên. "Anh đi nhận điện thoại. "

Cố Hành Thâm đi xa một chút nhận điện thoại "Tiểu Kiều, chuyện gì? "

Cung Tiểu Kiều dựa lưng vào cột ngoài cửa đá cẩm thạch ở sân bay, xa xa nhìn anh "Cố Hành Thâm em thấy rất khó chịu, rất khó chịu... "

"Sao vậy? Nơi nào không khỏe? "

"Khó chịu... "

"Rốt cuộc sao vậy? Bảo bố nói đi. "

"Bụng em đau.. đau quá "

"Cái kia đến? Lần trước mua thuốc giảm đau cho em, có uống chưa? "

"Uống rồi, vẫn còn đau... "

"Đừng lên lớp, về phòng ngủ nghỉ ngơi cho tốt đi. "

"Cố Hành Thâm, em muốn gặp anh. "

"Được, buổi tối.. "

"Hiện tại gặp đi.... "

"Hiện tại không được, anh đang họp. "

"Ngày đó, nửa đêm anh tìm em em vẫn đi. "

Cố Hành Thâm dờ khóc dờ cười "Tiểu Kiều, đừng tùy hứng. Bây giờ anh thật sự có việc! Em ngoan ngoãn, anh sẽ nhanh thăm em, nha? "

" Không... "

"Bảo bố nghe lời, chờ anh, buổi tối tới thăm em. "

Cung Tiểu Kiều nhìn Cố Hành Thâm tắt điện thoại, nhìn anh tự mình bung dù che chở Cố Tiểu Nhu lên xe.

Bảo bố...?

Ha! Cho tới bây giờ anh chỉ có một bảo bố mà thôi.

Không biết tự lượng sức mình muốn biết vị trí bản thân trong lòng anh, cuối cùng chỉ đổi lấy chân tướng sớm biết lại không muốn thừa nhận, chỉ đổi lấy tâm chết.

Bên ngoài mưa rền gió dữ, cô vừa mới đi ra ngoài ô đã bị cuốn đi.

Chết lặng đi trong màn mưa, nhìn chiếc xe xa hoa kia dần dần đi xa, càng thương tâm.

Phía sau vài xe taxi ẩn còi, thấy cô không hề phản ứng, cả đám đều rời đi.

Một người đàn ông mặc áo khoác màu đen, đội mũ lưỡi trai, mang kính râm cầm ô đi ngang qua người Cung Tiểu Kiều

Chưa đi được mấy bước lại vòng ngược lại, kinh ngạc nhìn lại Cung Tiểu Kiều, trong giọng nói lộ ra vui sướng "A! Tiểu sư muội! Em sao biết hôm nay anh về thành phố A? Lại cố ý vượt mưa đón anh? "

Cung Tiểu Kiều ngẩng mặt, không chút thay đổi nhìn khuôn mặt âm nhu xinh đẹp của người đàn ông trước mắt, sau đó đem đầu nhẹ nhàng tựa vào ngực anh.

"Này này! Uớt hết như vậy đừng dựa vào gần anh! " Người đàn ông la lên, nhưng không có lấy tay đẩy cô ra, ngược lại đem cô ấn sâu vào trong lòng, một mặt không đứng đắn nói:"Ngoan ngoan! Nhị sư huynh thương em!"

"Hiện tại em đau quá... "

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Báo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Em, em.. Em muốn làm gì anh?!

Editor: August

Khách sạn.

Người đàn ông đoàn trên giường, ôm gối đầu, đưa mắt cảnh giác nhìn Cung Tiểu Kiều vừa tắm xong mặc áo ngủ đi về phía anh.

"Em, em.. em muốn làm gì anh?! Anh biết, anh biết ngay em có âm mưu mà. Cố ý giả vờ yếu ớt lừa anh tới khách sạn để dễ ra tay.... "

Cung Tiểu Kiều đi qua, chậm rãi lướt sang người anh, sau đó ấn xuống công tắc làm đèn lớn sáng lên.

Người kia đột nhiên im bật, mặt đỏ hồng, kinh ngạc nhìn ngực Cung Tiểu Kiều.

Cung Tiểu Kiều lấy áo che lại, lui về sau trừng mắt một cái nói " Sặc lạnh! Khó trách sư phụ đuổi anh xuống núi. "

"Là anh tự trôn xuống núi đó có được không? "

Sư huynh này của Cung Tiểu Kiều gia cảnh rất tốt, cha anh thấy con trai mình quá mức thanh tú không có khí khái nam tử, một nhà thương nghị sau đó đồng ý với ý kiến của ông nội, đem sư huynh lên núi tu hành.

Năm Cung Tiểu Kiều chín tuổi, Cố Hành Thâm cùng Hàn Niệm đi quốc lưu học một năm.

Không có Cố Hành Thâm che chở, khi đó Cung Tiểu Kiều chịu không ít khi dễ.

Ông Tiểu Kiều nghĩ bản thân già đi, sợ không ở bên cạnh cô được bao lâu nữa, Cố Hành Thâm sau này cũng sẽ có cuộc sống riêng, "Thụ nhân lấy ngư không bằng thụ nhân lấy ngư", vì thế cắn răng nhẫn tâm bắt đầu nghi đồng hay nghi hề đều đưa Cung Tiểu Kiều đi học võ nghệ, để sau này cô có thể tự bảo vệ bản thân.

Khi đó lão nhân gia không tin tưởng bất cứ cái gì là taekwondo, nhu đạo, không thủ đạo, kiếm đạo, chỉ cảm thấy võ thuật Trung Quốc chính cống của nước ta là nhất, nói đến võ thuật không thể không nhắc đến Thiếu Lâm tự, trùng hợp thành phố A cũng có một viện, nhưng mà Thiếu Lâm tự này hầu hết là nam, vì để cô được vào mà ông nằng phải mất một phen thật lớn khúc chiết.

Nhị sư huynh này của Tiểu Kiều khi mười sáu tuổi vụng trộm chạy xuống núi, vào thời kỳ thiếu niên phản nghịch, sau lưng người nhà tiến vào vòng giải trí, ca hát diễn trò không gì không làm được, hiện nay đã thành ngôi sao nổi tiếng—

Đúng là ngôi sao Kim Mộc Lân sắp biểu diễn vào thứ tư tới.

"Có cái gì còn phải chuẩn bị cho tốt, chuẩn bị nhiều lần như vậy có thấy phiền không! Chờ tôi chơi đã rồi tự nhiên trở về" Kim Mộc Lân không kiên nhẫn tắt điện thoại, tá điện bản.

"Làm trợ lý của anh thật quá thảm. " Cung Tiểu Kiều khinh bỉ liếc mắt một cái.

Người này nhìn bên ngoài ngăn nắp nguyên tắc, thực ra tính cách bên trong ác liệt, cực kỳ tùy hứng, chẳng hiểu sao tên gia hỏa như vậy lại sinh tồn được trong vòng giải trí này mới hay.

Kim Mộc Lân không cho là đúng, ném điện thoại qua một bên nói "Hôm nay ít nhiều trôn được tới đây, phải cảm ơn tên bạn trai cũ với em gái tốt của

em, nếu không có bọn họ hấp dẫn hết lực chú ý của truyền thông, anh phân thân cũng không được! Hôm nay em thăm vậy chắc chắn có liên quan đến việc này đúng không? "

Thấy sắc mặt Cung Tiểu Kiều không tốt, Kim Mộc Lâm sờ sờ cái mũi, thức thời không hỏi gì nữa. Bình thường nói chuyện với con bé không cần kiêng kỵ cái gì, chỉ cần không động vào khu mìn của nó.

"Cho em "

"Cái gì? "

"Vé xem buổi biểu diễn! Dám không đến nhất định phải chết, biết chưa? "

Cung Tiểu Kiều yên lặng nhận vé biểu diễn, lựa chọn im lặng không nói gì.

Nếu bây giờ nói không đi, người trước mắt này chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình.

Thôi thì, vẫn là tiền trăm hậu tấu đi!

...

Ăn bữa trưa cùng với Kim Mộc Lâm xong, sau đó hai người các bên này nọ.

Cung Tiểu Kiều trở về phòng ngủ, buổi chiều có hai khóa học, tan học cơm chiều chưa ăn đã đi ngủ.

Gọi điện thoại cho Cố Hành Thâm chỉ tùy tiện nói ra mà thôi, không ngờ buổi tối đi cả đến thật.

Bởi vì ban ngày mắc mưa, nên lúc này thân thể càng khó chịu.

Cung Tiểu Kiều co người nằm trên giường, vừa lạnh vừa đau, ác mộng liên tục, mãi cho đến chín, mười giờ mới mơ mơ màng màng ngủ được.

Tịnh Bình vừa vào phòng liền hỏi "Tiểu Kiều đâu? "

Ôn Nhã thấy cô hơi làm quá, nói "Ngủ rồi. "

Tịnh Bình nghe được nhẹ nhàng thở ra "Sao hôm nay ngủ sớm như vậy? "

"Không biết nữa, tan học trở về đã đi ngủ rồi, cơm chiều cũng chưa ăn. "

Hàn Anh Nại vội vàng giơ tay trả lời: "Tớ biết! Lúc đi WC cậu ấy còn mượn mảnh cục cưng bọt biển của tớ. "

Tịnh Bình đi ra ngoài, gọi cho Cố Hành Thâm "Người ở ký túc xá. "

"Tôi đang đứng dưới lầu. "

"Hả? Nhưng hiện tại cậu ấy đã ngủ rồi. " Tịnh Bình hơi kinh ngạc, không ngờ đến cô chân trước vừa đến Cố Hành Thâm sau lưng liền đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bởi vì tiếng kêu của cậu rất phấn khích! Chiêu sói!

Editor: Ngạn Tịnh.

A-----

Tịnh Bình đột nhiên nghe một giọng thét chói tai đồng thời phát ra từ điện thoại và ngoài cửa sổ.

"Ách, Cố Hành Thâm, phía dưới xảy ra chuyện gì vậy?"

A a a----

Tiếng thét chói tai liên tục vui đi tiếng trả lời của Cố Hành Thâm.

Mẹ ơi, kia có lẽ là giọng thét của một cô gái đi!

....

.....

Chuyện chính là như vậy!

Lúc ấy Cổ Hành Thâm đứng dưới ký túc xá nữ gọi điện thoại, lúc ấy một cô gái một mình bưng ba bình nước đến. Mắt thấy có một bình sắp rót xuống, Cổ Hành Thâm đột nhiên có ý tốt mà đi đỡ giúp cô ấy.

Ai biết cô gái ấy vừa ngẩng đầu lên liền bắt đầu thét chói tai, hai bình nước còn lại trong tay cũng rót xuống đất, chừa lại một mình Cổ Hành Thâm và mặt vô tội cầm bình nước đứng tại chỗ, nhìn cô gái kia một đường thét chói tai "trốn" về phòng ngủ.

Ba phút sau, cửa sổ của các phòng ngủ năm trăm thước xung quanh đều khoa trương mở ra, từng cái đầu lộ ra dò xét.

"Quý, quý... a phi! Soái ca, soái ca ở nơi nào!?"

"Tiểu A, có phải không được khoa trương như cậu nói không?"

"Phải có á! Ngay khoảnh khắc tớ cùng anh ấy mắt chạm mắt tớ cảm thấy giống như bản thân ngay sau đó sẽ chết đi vậy! Tay anh ấy chạm vào tay tớ, tớ cảm thấy mạch máu toàn thân như muốn bạo liệt! Đáng sợ!"

"Quả thật là đáng sợ! Nhưng là cảm thấy như cậu miêu tả thì giống quỷ hơn!"

"Tiểu A à! Vì sao tất cả mọi người đều chạy ra xem như vậy a..."

"Tớ cũng không biết đâu! Tớ vừa từ lầu 1 trốn lên lầu 6, dọc đường đi hình như có rất nhiều người hỏi tớ có chuyện gì xảy ra, tớ liền nói bên ngoài có soái ca..."

"Vậy vì sao phòng ngủ khác cũng náo nhiệt như vậy á!"

"Còn cần nói sao? Tiểu A, tiếng kêu của cậu rất phấn khích! Chiêu sói!"

"..."

Đầu óc Cổ Hành Thâm cũng có chút mụ mị.

Bác gái quản lý thấy một cô gái che mặt gào thét thảm thiết chạy đi, cảm giác đầu tiên chính là nghĩ cô gái ấy bị sắc lang làm gì rồi.

Vừa đứng bên ngoài có một người đàn ông đang đứng, bác gái quản lý theo phe chính nghĩa lập tức phần nộ đi qua.

"Này! Chàng trai bên kia, nói cậu đấy! Đứng, chính là cậu!"

Cổ Hành Thâm xoay người.

Bác gái quản lý sững sốt mười giây, tiếp theo quyết đoán mà hỏi chuyện, "Chàng trai, đừng sợ, nói cho bác nghe, vừa rồi có phải có cô gái nào khi dễ cháu? Thật sự là hơi quá đáng..."

Lúc Cổ Hành Thâm đang bị quần quýt hỏi đông hỏi tây, một bóng người nhỏ bé đột nhiên chạy tới, bắt lấy cánh tay Cổ Hành Thâm, liền chạy.

Bác gái phía sau vừa dậm chân vừa tê tâm liệt phế phi nhỏ, "Rõ ràng là ban ngày ban mặt, những cô gái lưu manh này thật là...."

Thăng cho đến khi kéo Cổ Hành Thâm đến rừng cây nhỏ, Cung Tiểu Kiều mới thở hắt ra dừng lại.

Cô mặc chiếc áo khoác rộng rãi, choàng khăn quàng che bản thân lại thực kín, chỉ lộ ra một đôi mắt tức giận nhìn người đàn ông trước mặt, "Không phải đã nói đừng tới trường học tìm tôi sao!"

"Em nói muốn gặp anh" Cổ Hành Thâm vươn tay giúp cô sửa sang lại tóc, lại bị cô chụp lấy.

"Hiện tại không muốn, anh nhanh đi đi! Bây giờ tôi về đây" Bởi vì vừa rồi vận động kịch liệt, Cung Tiểu Kiều cảm thấy phía dưới như có một dòng nước nóng đang chuẩn bị khởi động.

Cổ Hành Thâm từ phía sau giữ chặt tay cô, "Tiểu Kiều, em quả nhiên chán ghét anh..."

"Không hề có ý đó"

"Bắt đầu từ trung học, cho tới bây giờ em đều không cho anh tới trường học của em, không cho anh xuất hiện trước mặt bạn học của em. Anh đáng ghét đến mức không thể gặp người như vậy sao?"

Lời của tác giả: Lâm thời sửa lại tiêu đề =.=~ Vì cái lông gì mỗi lần đặt tiêu đề đều phải rối rắm như vậy chứ...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Này, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đối đãi với Cố Hành Thâm giống như với cường gian, không cự tuyệt được thì hưởng thụ đi!

Editor: Ngạn Tĩnh.

Cung Tiểu Kiều có chút đau đầu.

Anh đâu chỉ không thể gặp người!

Người này chẳng lẽ không biết bản thân thật sự rất bắt mắt sao?

Mỗi lần xuất hiện cùng anh đều bị người quần quýt hỏi đông hỏi tây! Cô chỉ là sợ phiền toái sợ giải thích mà thôi!

Cái gương mặt ủy khuất, bi thương kia của anh là chuyện gì xảy ra?

Dường như mỗi lần người bị hại đều là cô mới đúng!

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người đều trầm mặc không nói lời nào.

Đứng một lúc lâu, Cung Tiểu Kiều cảm thấy cảm giác từ phía dưới ngày càng mãnh liệt, khó chịu cực kỳ, liền hất tay anh ra, tùy tiện tìm một chiếc ghế đá muốn ngồi xuống.

"Đừng ngồi, trên ghế lạnh!"

Cung Tiểu Kiều vẫn ngồi xuống, "Không có việc gì thì tôi trở về..."

Cố Hành Thâm bế cô lên, sau đó bản thân ngồi lên ghế rồi mới đặt Cung Tiểu Kiều lên đùi mình.

Cung Tiểu Kiều sững sốt, giây giụa muốn xuống, lại không dám làm ra động tác quá lớn, "Cố Hành Thâm anh làm gì vậy?"

"Ngồi yên, chúng ta nói chuyện"

"Dù thế nào cũng muốn nói trong hôm nay?"

"Ừm"

"Vậy anh thả tôi xuống trước"

"Lúc lạnh thì cứ chui vào trong lòng anh, còn lúc giận dữ thì ngay cả chạm cũng không cho anh chạm, thật quá đáng..." Cố Hành Thâm học ngữ khí của Cung Tiểu Kiều, nói giống như đúc.

Khoé miệng Cung Tiểu Kiều co rút, xem như anh lợi hại.

Thấy Cố Hành Thâm muốn lấy khăn quàng cổ che mặt mình ra, Cung Tiểu Kiều vội vàng bảo vệ, "Làm gì vậy?"

"Nhìn em"

"Có cái gì đẹp mắt! Anh muốn gặp người, vậy đổi lại để tôi không bị người thấy là được rồi chứ gì!"

"Thật đúng là trẻ con" Cố Hành Thâm thở dài, cởi áo khoác khoá cả người cô vào trong lòng, sau đó một bàn tay lần vào trong quần áo cô đến trước bụng, tất cả đều làm rất tự nhiên.

Đôi đôi với Cố Hành Thâm cũng giống như bị cưỡng gian, cự tuyệt không được thì hường thụ đi!

"Còn tức giận chuyện lúc sáng sao?"

Không đề cập tới còn tốt, nhắc tới Cung Tiểu Kiều liền thay đổi sắc mặt.

"Em chủ động đến tìm anh, anh rất vui. Chỉ là lúc ấy anh thật sự bận, đừng tức giận được không?" Cố Hành Thâm nhét một túi đồ ăn vặt lớn vào trong lòng Cung Tiểu Kiều.

Cung Tiểu Kiều không nói lời nào, chỉ yên lặng xé một túi snack, kéo khăn quàng cổ xuống, bắt đầu ăn.

"Tĩnh Bình nói em chưa ăn cơm, anh đã làm cơm, còn nấu một chén canh đường đỏ ngải diệp, trở về ăn?"

Cung Tiểu Kiều sờ sờ bụng rỗng tuếch.

Muốn bắt được tâm của một người phải bắt được dạ dày của người đó, Cung Tiểu Kiều cảm thấy những lời này là chân lý.

Có lẽ cô có thể để mất tâm, nhưng nhất định không thể để thức ăn dụ hoặc...

Cung Tiểu Kiều tự mình làm một trận đấu tranh tâm lý, cách đó không xa lại mơ hồ truyền đến thanh âm không hài hoà, tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ và tiếng quần áo mà sát, tiếng nước miếng giao triền...

Cung Tiểu Kiều đen mặt, đánh bậy đánh bạ thế mà lại kéo Cố Hành Thâm đến rung cây nhỏ- thánh địa dã chiến yêu đương vụng trộm của đại học A...

"Còn muốn tiếp tục ở nơi này sao?" Tiểu Kiều hỏi, hô hấp của Cố Hành Thâm ngay bên tai.

"Vẫn là không nên quấy rầy người khác thì hơn..."

Cố Hành Thâm cười khẽ.

"Được, vậy để tôi xuống đi"

Trên đường đi.

"Tiểu Kiều"

"Hửm?"

"Mấy ngày nay anh khá bận, có lẽ không rảnh ở cạnh em"

Cung Tiểu Kiều tất nhiên biết anh bận làm gì, nhưng từ miệng anh nghe thấy câu nói dối này, trong lòng lại cực kỳ khó chịu, "Đừng để ý, hôm nay gọi điện thoại chỉ là trả thù anh bữa trước giỡn tôi thôi!"

"Thật sao..."

Đúng, cô xoa xoa hạt cát vương trong mắt. Có cừu tất báo, cho dù qua bao lâu cô cũng sẽ không buông tay.

Cố Hành Thâm yêu thương Cố Tiểu Nhu như vậy, cô khó có thể tưởng tượng việc bản thân sắp làm sẽ gây ra hiệu quả thế nào.

Nhưng cô không thể không làm, đã không khống chế được bản thân nữa rồi.

Mấy năm nay cô vẫn luôn làm bộ không thèm để ý, để hận thù thối nát tự do nảy mầm trong lòng, càng ngày càng lớn, cuối cùng khiến bức tường trong lòng cô vỡ nát, tùy ý mà hoành hành...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bào Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Cái gì mà mỹ thiếu niên! Đó là chú của tớ! Bộ đáng gay một chút mà thôi

Editor: Ngan Tinh.

Sáng hôm nay không có khoá, Hàn An Nại cùng Doãn Hi Đề nhàm chán ở chỗ kia một đáp một xướng.

Hàn An Nại làm bộ dạng đầy tâm trạng, "Hoàng Thượng, người còn nhớ Hạ Vũ Hà ven hồ Đại Minh không?"

Doãn Hi Đề bộ dáng vừa vui vừa sợ về mặt cảm thán nhìn Hàn An Nại, kích động nắm lấy tay cô nàng——

"Ta chỉ nhớ rõ Dung ma ma ven hồ Đại Minh!"

Cung Tiểu Kiều vừa trở về chính là nhìn thấy một màn nhàm chán này.

Hàn An Nại thấy Tiểu Kiều trở lại, lập tức nổi máu bát quái đi qua, "Tiểu Kiều Tiểu Kiều, rốt cuộc cậu cũng trở lại! Tuyệt sắc vu vật trong truyền thuyết tối hôm qua là thân thích của cậu sao?"

"A? Ai nói!"

"Tiểu Bình nói cho chúng tớ biết á! Tiểu Kiều cậu thật không phúc hậu! Có mỹ thiếu niên thì nên lấy ra mọi người cùng nhau chia sẻ chứ!" Hàn An Nại một mặt bất mãn.

Tối hôm qua những cô nàng phòng 303 cũng ghé qua cửa sổ xem náo nhiệt, mắt thấy Tiểu Kiều của các nàng chạy xuống, như sói như hổ tha sói ca kia đi, vì thế tất cả đều truy vấn Tịnh Bình quan hệ giữa Tiểu Kiều cùng sói ca kia. Tịnh Bình bất đắc dĩ đành phải có lệ nói là thân thích của Tiểu Kiều.

Cung Tiểu Kiều co rút khoé miệng, "Cái gì mà mỹ thiếu niên! Đó là chú của tớ! Bộ dạng gay một chút mà thôi!"

Nghe đến đó, Tịnh Bình lại tỏ vẻ thăm thiết đồng tình cho Cố Hành Thâm.

"Dựa vào a! Kia phải nói là rất gay a! Chú của cậu sao có thể lớn lên như vậy? Đùng hù trăm, lúc ấy trong tay trăm còn có kính viễn vọng! Theo trăm nhìn ra, sói ca kia nhiều nhất chỉ 20 tuổi!" Doãn Hi Đề một mặt không tin.

"Ngại quá Hoàng Thượng, sói ca đó đã hơn ba mươi tuổi rồi!" Cung Tiểu Kiều tận sức đả kích.

Thật ra Cung Tiểu Kiều cũng không phải khoa trương lắm. Năm nay Cố Hành Thâm cũng 29 tuổi, không quá bài ngày sẽ qua sinh nhật tuổi 30.

Ngày sinh nhật kia cũng chính là lễ Noel, biến thái kia cư nhiên cùng một ngày sinh với Chúa Jesus.

"Không phải đâu! Thật nhìn không ra đến mức đó!" Doãn Hi Đề kinh hãi.

"Đàn ông ba mấy tuổi cũng đâu già a! Đúng là tuổi hoàng kim của đàn ông đấy! Tớ thích chính là loại hình thành thực ổn trọng biết chiều cổ người khác như thế!" Ôn Nhã phát biểu quan điểm.

Hàn An Nại rã rời hứng thú nằm sấp lên giường, trả lời: "Người ta chỉ cảm thấy hứng thú với tiểu chính thái xinh đẹp thôi"

"Í? Mộng Kỳ không có ở đây sao? Mấy ngày nay hình như rất ít khi thấy cậu ấy!" Cung Tiểu Kiều nói sang chuyện khác, chấm dứt cuộc thảo luận có liên quan đến Cố Hành Thâm.

Doãn Hi Đề vừa tập yoga vừa cảm khái, "Người ta rất bận bịu đấy! Cậu không thấy được cũng bình thường. Sau này nổi danh khẳng định càng không thể nhìn tới, hiện tại vẫn nên tranh thủ xem nhiều một chút! Người ta còn chưa tốt nghiệp mà đã có hẹn ký hợp đồng với một công ty giải trí, nghe nói được tổ đạo diễn phim [Hong Trang] nhìn trúng, nói không chừng có thể diễn luôn vai nữ chính luôn đấy. Ai! Cùng một phòng ngủ cùng một trường học đi ra, sao lại có chênh lệch lớn đến như vậy chứ!"

Tịnh Bình buổi chiều có một khoá, học xong liền trở về nhà. Cung Tiểu Kiều lại chạy tới hệ thiết kế trang phục, nhõng nhẽo cứng rắn cùng một vị học tỷ mượn một bộ lễ phục, sau đó gọi đến số của đại sư huynh.

"Thập, Thập Nhất, có việc gì sao?" Bên kia điện thoại quả nhiên vang lên ngữ khí cứng nhắc lại khản trương của một người đàn ông, giống như còn kích động làm đổ vỡ thứ gì đó, truyền đến âm thanh đổ vỡ liên tiếp.

Tiểu Kiều năm đó ở Thiếu Lâm tự đứng thứ mười một, bởi vì là nữ, không được đặt pháp danh, người trong tự đều gọi cô là Thập Nhất.

"Đại sư huynh, huynh có nhận được thiệp đính hôn ngày mai của Cố thiên kim chứ?"

"Có, có á! Làm sao vậy?"

"Vậy huynh có bạn gái chưa?"

"Không có"

"Thật tốt quá! Đại sư huynh huynh dẫn muội đi đi!"

Đại sư huynh của cô mặc dù rời khỏi phật môn nhiều năm, nhưng vẫn như trước không quên giới sắc. Cô biết anh nhất định sẽ không mang bạn gái đi cùng, cho nên mới có cơ hội cho cô chen vào.

Mộc Vô Tà từ lúc sinh ra vẫn luôn bị bệnh không ngừng. Người trong nhà cũng không biết nghe lời của vị thể ngoại cao nhân nào, đưa anh đến phật mộ quy y. Không ngờ tới sau khi vào phật môn liền thật sự không sinh bệnh nữa, mãi cho đến lúc trưởng thành người Mộc gia mới đến đón anh về tiếp quản xí nghiệp của gia tộc. Hiện tại là viện trưởng bệnh viện Bác Ái, trước khi Cố Tiểu Nhu xuất ngoại anh chính là bác sĩ chủ trị của cô ta, cho nên chuyện anh được mời cũng nằm trong dự liệu của Cung Tiểu Kiều.

Thiếu Lâm Tự quả nhiên là một nơi ngoại hồ tàng long nha!

"Huynh, có thể nói không sao..." Đại sư huynh cố lấy dừng khí, gian nan nói lời cự tuyệt.

Cung Tiểu Kiều tà khí cười, "Có thể nha! Nếu huynh không mang ta theo, ta liền nói chuyện huynh trộm hôn ta cho sư phụ biết!"

"Muội, rõ ràng là muội..."

"Ai đó! Đại sư huynh, huynh dẫn ta đi không phải được rồi sao, chẳng lẽ huynh còn sợ ta ăn thịt huynh à!"

"Khụ, là rất sợ..."

"O_O||| Đại sư huynh, người ta là con gái nhà lành..."

Đại sư huynh của cô bộ dáng da trắng thịt nộn, quả thực như Đường Tăng chuyển thế, chẳng trách cô thích đùa giỡn anh ăn đậu hủ, thế cho nên hiện tại Đại sư huynh vừa thấy cô liền giống như thấy yêu quái vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chỉ là hôm nay có mang bạn gái đi cùng, hẳn là sắp đến rồi

Editor: Ngạn Tĩnh.

"Quần áo cho cô, đừng quên chuyện đã答应 chị đấy! Kia nhưng là thiết kế chị thích nhất, được, xem trên việc cô mặc nó rất hợp chị đây liền cho cô mượn một lần..."

"Học tỷ, không phải là chị xem trên việc em mặc đồ Noel giúp các chị tiết kiệm kinh phí hay sao..."

"Chắc chắn! Học tỷ chính là đại biểu cho toàn bộ nam sinh đưa ra yêu cầu hợp lý thôi! Cô chưa đạo diễn đàn của trường sao? Chị đây mới đưa bản thiết kế nữ lên, điều tra xem tiệc Noel các nam sinh hi vọng bạn nữ nào mặc bộ đồ đó nhất, kết quả 90% đều bỏ phiếu cho cô, ài!"

"-_-||| cư nhiên còn có cuộc bỏ phiếu nhầm chán như vậy..."

Cung Tiểu Kiều thay xong lễ phục, thoát khỏi học tỷ háo sắc, đi đến biệt thự bờ biển {Xuân Về Hoa Nở} khu vực vàng của thành phố A.

Trước kia khi Cố Tiểu Nhu cùng Tần Nghêu còn chưa về nước hai nhà đã thay bọn họ chuẩn bị thật tốt biệt thự bờ biển này làm tân phòng.

Mặt triều biển lớn, xuân về hoa biệt.

Nghe nói dãy biệt thự này là Tần Nghêu tự mình thiết kế.

Trên tiệc đính hôn, hương y tấn ảnh, chén trù giao thoa.

Cung Hàn Niệm chuẩn bị thỏa đáng tất cả cho buổi tiệc đính hôn. Nhị lão Cố gia thấy đều liên tiếp gật đầu, tân khách cũng đều ào ào khen ngợi. Cố gia không chỉ có con rể tài giỏi, không lâu sau phòng chường liền có thêm một dâu thảo.

"Chị Hàn Niệm, chị vất vả rồi, nghỉ ngơi một lát đi!" Cố Tiểu Nhu cảm kích đón tiếp.

"Cảm ơn" Tần Ngheu kính Cung Hàn Niệm một ly.

Cung Hàn Niệm đáp lễ lại, thân thiết lôi kéo tay Cố Tiểu Nhu, "Vài năm không thấy lại trở nên đẹp hơn rồi! Tần Ngheu cũng thật có phúc khí!"

"Chị Hàn Niệm, chị lại trêu chọc em rồi!" Cố Tiểu Nhu gắt giọng.

"Thật hy vọng chị Hàn Niệm sớm gả qua đây! Tốc độ của anh hai quá chậm, cũng không sợ người khác cướp đi mất! Anh ấy luôn bận việc công việc, chị cũng không lo thúc đẩy anh ấy!"

Cung Hàn Niệm nhìn thân ảnh thon dài cách đó không xa đang tiếp đón tân khách, "Chỉ cần lòng anh ấy ở chỗ chị là đủ rồi"

Ngay cả em gái cũng đã đứng hôn, nhưng anh vẫn như trước tỏ vẻ không có gì. Cô ta cũng không phải không vội, nhưng là cũng không thể làm gì.

Cố Tiểu Nhu lôi kéo tay Cung Hàn Niệm đến trước mặt Cố Hành Thâm, nửa vui đùa sáng giọng, "Anh hai, em khi nào mới có thể gọi chị Hàn Niệm là chị dâu đây!"

"Tiểu Nhu, em thật là..." Cung Hàn Niệm xấu hổ ảo não oán trách.

"Ha ha, đúng vậy! Cố tổng chuẩn bị khi nào thì cưới giai nhân vào cửa đây! Ngay cả em gái cũng đều vượt mặt cậu rồi kìa!"

"Đúng vậy, đừng để người ta chờ quá lâu nha!"

"..."

Những khách nhân ào ào mở miệng vui đùa.

Cố Hành Thâm sờ sờ đầu Cố Tiểu Nhu, vô tâm trả lời, "Em muốn gọi, hiện tại cũng có thể"

Cố Tiểu Nhu biểu mô còn muốn nói cái gì, Cung Hàn Niệm lắc đầu lôi cô đi.

"Chị Hàn Niệm, chị để em nói, chị kéo em đi làm gì!"

"Nha đầu ngọc, em lại nói nữa, anh trai em sẽ tưởng chị giật giây em đi thúc đầu anh cưới chị đấy!" Hàn Niệm cố ý dùng âm lượng đủ để Cố Hành Thâm cũng có thể nghe.

"Em xem bên kia có phải bác sĩ Mộc?"

"A! Đúng đấy! Bác sĩ Mộc!" Cố Tiểu Nhu khoan khoái kêu lên.

"Tiểu Nhu, chúc mừng" Mộc Vô Tà đi đến.

"Bác sĩ Mộc, đã lâu không gặp"

"Đúng vậy! Thân thể thế nào?"

"Đã ổn định, chỉ cần không chịu kích thích quá lớn, nói không chừng cả đời cũng không tái phát. Ít nhiều cũng nhờ bác sĩ Mộc giới thiệu chuyên gia cho!" Cố Tiểu Nhu cảm kích nói.

"Nên làm thôi, bạn của Tiểu Kiều cũng là bạn của tôi" Mộc Vô Tà khách khí nói.

Năm đó quan hệ giữa Cung Tiểu Kiều và Cố Tiểu Nhu tốt như vậy, so với chị em còn thân hơn, ai ngờ sau này lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

"Nhiều năm như vậy, bác sĩ Mộc vẫn ở một mình sao?" Cố Tiểu Nhu hỏi.

Mộc Vô Tà gật đầu.

"Chỉ là hôm nay có mang bạn gái tới, hẳn là sắp đến rồi"

Sau khi chống lại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Tần Ngheu, về mặt Mộc Vô Tà có vài phần mất tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Anh còn nói nữa em liền hôn anh

Editor: Ngan Tĩnh.

"Tiểu Tĩnh, đừng uống nữa!"

Nhìn một đôi gia hỏa đang khoe khoang hạnh phúc kia, Lãnh Tĩnh không bình tĩnh được nữa rồi.

"Mặc kệ tôi"

"Tiểu Tĩnh, có phải em vì thấy gặt Tiểu Kiều đến đây tham gia lễ đính hôn của Tần Nghê và Tiểu Nhu là phản bội Tiểu Kiều, cho nên trong lòng rất khó chịu?" Đường Dự hỏi.

Lãnh Tĩnh kinh ngạc liếc mắt nhìn Đường Dự một cái, sắc mặt cứng đờ.

Tâm tư của bản thân cư nhiên bị tên ngốc này đoán trúng.

"Anh cho là tôi muốn đến sao! Nếu tôi không đến, anh tôi liền sẽ an bài buổi xem mắt cho tôi!" Lãnh Tĩnh tức giận nói.

Đường Dự lập tức bị cảm động lây, "Trường bối quả thực là một loại sinh vật tàn bạo!"

"Tàn bạo nhất chính là Cố Hành Thâm, nếu không phải anh ta tạo áp lực cho anh tôi, anh tôi cũng sẽ không tạo áp lực với tôi! Lại còn phải giả vờ chị em tình thâm, chính tôi đều bị bản thân mình ghê tởm muốn ói ra! Mẹ nó! Một đôi cẩu nam nữ! Năm đó Tiểu Kiều đối xử cô ta thế nào, cô ta lại báo đáp thế này, tiện nhân vong ơn phụ nghĩa! Còn có Tần Nghê, còn tưởng rằng hấn một bộ thanh tâm quả dục, khác với những người đàn ông khác, thì ra cũng chỉ là cảm thú về ngoài đạo mạo!"

Lãnh Tĩnh uống hơi nhiều, miệng nói chẳng đần đo suy nghĩ, làm Đường Dự sợ tới mức vội vàng che miệng cô lại.

Ngoài cửa biệt thự.

Cung Tiểu Kiều không có thiệp mời không vào được, vì thế gọi điện thoại cho Mộc Vô Tà.

Nửa phút sau, Mộc Vô Tà chạy lại đây, lại cũng không lập tức đưa cô vào, mà là kéo tới một bên hỏi.

"Tiểu Kiều, rốt cuộc muội muốn làm cái gì?"

"Đương nhiên là tham gia tiệc đính hôn của chị em tốt rồi! Bọn họ dường như quên gửi thiệp mời cho muội rồi, muội chuẩn bị cho bọn họ một kinh hỉ"

"Tiểu Kiều, đừng lừa gặt huynh"

"Ai đó, muội lừa huynh làm gì, đừng khấn trương như vậy! Một cô gái như muội có thể làm cái gì!"

Mộc Vô Tà cực kỳ không tin nhiệm liếc mắt nhìn Cung Tiểu Kiều. Từ nhỏ sư phụ đã dạy anh, phụ nữ như mãnh hổ, anh không dám mảy may nói lỏng.

"Tiểu Kiều, muội hãy nghe lời huynh nói, tâm bất động, tác nhân không vọng động, vạn vật đều không, bất động tác không thương"

"Sư huynh"

"Bởi vì yêu là sinh buồn rầu, vì yêu là có sợ hãi. Người có thể rời khỏi yêu, vĩnh viễn sẽ không phải sợ. Ái dục đừng thậm cho sắc, sắc chi vì dục, này đại vô ngoại, lại có nhất hĩ, vô năng vì nói giả."

"Sư huynh à..."

"Nhất niệm tham muốn khởi, trăm vạn chương cửa mở. Chúng sinh dục thoát sinh tử miễn chư luân hồi, trước đoạn tham muốn, cấp trừ yêu khát. Vô thể gian ái niệm giả, tắc ko lo khô trần lao hoạn. Như ko ngừng này niệm, tất lạc nã đạo. Vô sắc vô tướng, vô giận dữ vô cuồng, mới có thể xuất trần lao..."

(Tĩnh: Đừng hỏi vì sao không dịch, có dịch cung chẳng thể hiểu _ - _)

"Sư huynh nếu còn nói nữa muội liền hôn huynh!" Cung Tiểu Kiều giành lời nói thật nhanh.

Thiện cái tai! Thế giới rốt cuộc cũng yên tĩnh.

Cung Tiểu Kiều vừa lòng nhếch môi mỉm cười nhìn Mộc Vô Tà vào.

-

Cung Tiểu Kiều một thân váy ngắn ren màu đen, trên đầu mang một bông hồng đen cùng khăn phủ xuống trán cùng nửa khuôn mặt, mái tóc đen dài được thả đến bên hông.

Toàn bộ thoát nhìn có chút quý dị cùng âm u.

Gần như vừa bước vào liền cướp đi ánh mắt của mọi người.

Tay Tần Ngâu run lên, rượu trong tay lắc lư đổ ra ngoài một ít.

Cố Tiểu Nhu nghi hoặc nhìn hán, "Tần Ngâu, làm sao vậy?"

Cô ta theo ánh mắt Tần Ngâu nhìn qua, "... Tiểu Kiều?"

Cung Hàn Niệm cũng nhìn qua, sau đó sắc mặt vốn hào phóng khéo léo đột nhiên căng thẳng, "Cô ta sao lại đến..."

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Tiểu Hồ Ly sẽ không thú tính đại phát xé tiểu bạch thỏ chứ? Dù sao cũng là mối hận đoạt ái, thù giết mẹ mà..

Editor: Ngạn Tĩnh.

Cố Tiểu Nhu sùng sốt mấy giây, trên mặt lập tức nâng lên kinh ngạc cùng nụ cười vui mừng, nhiệt tình nghênh đón, "Tiểu Kiều, cậu trở về rồi! Tớ còn tưởng rằng cậu không đến được nữa đây chứ!"

Cung Tiểu Kiều khó tin nhìn hai người trước mặt, cơ hồ đứng không vững, giọng nói run rẩy hết sức đè nén, "Sur huynh, đây chính là nguyên nhân huynh không nguyện ý để muội đến?"

"..." Mộc Vô Tà nghiêng đầu qua, trầm mặc.

Cung Tiểu Kiều biết, anh sẽ không diễn kịch, nhưng nhất định sẽ không hủy đi đài của cô.

"Tiểu Kiều, sao vậy?" Thấy vẻ mặt cô không đúng, Cố Tiểu Nhu nghi ngờ hỏi.

Một lát sau, Cung Tiểu Kiều khôi phục bình thường, khoe miệng ngậm lấy giễu cợt nhàn nhạt, "Tôi vẫn luôn ở tại thành phố A. Sur huynh nói tối nay muốn tham gia một lễ đính hôn quan trọng, không ngờ tới là người quen cũ..."

"Hả? Sao có thể, nhưng là anh hai nói cậu đi thành phố D không tới được..."

"Tôi ngay cả hai người về lúc nào cũng không biết, lại làm sao biết hôm nay hai người đính hôn được!"

"Làm sao có thể, anh hai sao phải gạt tớ..." Cố Tiểu Nhu lắc đầu về mặt luống cuống.

Cô ta thật không biết hay giả vờ không hiểu? Xem ra, so với kỹ thuật diễn xuất, kỹ thuật không phải chuyên nghiệp của cô ta cũng không thể khinh thường.

"Tôi dường như không nên tới" Cung Tiểu Kiều xoay người muốn rời khỏi, lại bị một bàn tay hơi lạnh nắm chặt cổ tay.

Tiếp xúc con người băng lãnh của cô, Tần Ngâu từ từ buông tay ra, "Nếu đã tới, vào ngồi một lát rồi hãy đi"

Cố Tiểu Nhu nhìn Tần Ngâu một cái, sắc mặt có chút tái nhợt, nhưng rất nhanh lại nói tiếp, "Đúng vậy Tiểu Kiều, sao mới tới đã muốn đi, mau tới đây, tớ có mang theo quà cho cậu đây!"

Phảng phất như lạnh lùng vừa rồi chỉ là ảo giác, Cung Tiểu Kiều nở nụ cười tươi đẹp, "Được!"

Dường như không ngờ tới Cung Tiểu Kiều sẽ dứt khoát đáp ứng như vậy, sắc mặt Cố Tiểu Nhu lại trắng thêm mấy phần.

-

Thịnh Vũ vốn bình tĩnh ngồi đó giả vờ thâm trầm, ánh mắt sau khi quét qua cảnh tượng cách đó không xa, cúi chò chọt mắt khổng chế trọt xuống, một ly rượu vang toàn bộ đều bắt lên người Thẩm Nhạc Thiên, hơn nữa còn là vị trí lũng túng, "Trời..."

Thẩm Nhạc Thiên kinh hô một tiếng, "Mẹ nó! Anh làm cái gì vậy hả! Gọi tôi làm gì?"

"Không phải gọi cậu! Bên kia..."

"Bên nào?" Thẩm Nhạc Thiên quay đầu, cũng không biết xuất phát từ trả thù hay là thật bị kinh sợ, cũng là lệch ly rượu đổ vào người Thịnh Vũ, "Mẹ của tôi ơi..."

"Nguy rồi!" Lãnh Thấu khê nguyên rủa một tiếng, lúc này đứng dậy đi tìm Cố Hành Thâm.

-

"Lão đại, không xong rồi!" Thịnh Vũ đứng dậy lại đứng không vững nhào tới người Cố Hành Thâm.

"Làm sao vậy?" Thấy dáng vẻ vội vội vàng vàng chạy tới của ba người, trong đó quần của hai người kia còn có dấu vết khả nghi, Cố Hành Thâm không khỏi cau mày.

Thẩm Nhạc Thiên kéo Thịnh Vũ ra, "Tam ca, anh đừng thừa cơ muốn chiếm tiện nghi của anh ấy. Anh, lần này xong rồi, Tiểu Hồ Ly không biết đánh bậy đánh bạ thế nào mà tới đây rồi!"

Sắc mặt Cố Hành Thâm chợt biến, "Nói rõ ràng!"

Lãnh Thấu giải thích, "Là Mộc Vô Tà mang tới"

"Mộc Vô Tà..."

Cẩn thận mấy cũng có sơ sót, lại có thể quên người này.

"Hiện tại Tiểu Kiều ở nơi nào?"

"Mới vừa rời đi cùng Tiểu Nhu" Thịnh Vũ trả lời.

"Tiểu Hồ Ly sẽ không thú tính đại phát xé tiểu bạch thỏ chứ? Dù sao cũng là mối hận đoạt ái, thù giết mẹ mà..."

Thẩm Nhạc Thiên vừa dứt lời liền bị con người băng lãnh sắc bén của Cố Hành Thâm đảo qua giết chết trong nháy mắt.

"Thẩm Nhạc Thiên, gần đây tôi không muốn nghe giọng nói của cậu, Châu Phi có hạng mục rất thích hợp với cậu"

"Không muốn! Em cũng không dám nữa!! Anh đừng vứt bỏ em lần nữa mà----!"

"Cho cậu miệng tiện!" Thịnh Vũ ở một bên cười trên nỗi đau của người khác.

Thẩm Nhạc Thiên cắn khấn tay nhỏ, quay đầu tròn lớn mắt oán phụ nhìn Thịnh Vũ, "Đừng cho là tôi đi rồi anh liền có được lão đại, còn có Nhị ca đấy!"

Lãnh Thấu lườm hần một cái, "Cậu sớm muộn gì cũng chết bởi cái miệng!"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Có đôi khi, ôn nhu cũng là một loại tàn nhẫn

Editor: Ngan Tĩnh.

Đêm lạnh như nước, sóng gợn lăn tăn.

Không ngờ tới dựa vào cảm giác đi qua hậu hoa viên thật sự là một cái hồ bơi.

Cung Tiểu Kiều tùy ý ném đôi giày cao gót qua một bên, lại không thể ngồi, vì vậy ngồi xổm giống như mèo con đàn độn.

Vươn tay ra, một mặt dây chuyền tinh xảo đẹp mắt rũ xuống.

"Xuy---- Hải Giác Chi Tâm.."

Hai người này cũng thật đủ hào phóng, Cố Tiểu Như đưa cô một trang viên ở Nhật Bản, mà Tần Nghê lại tặng cô chiếc vòng cổ giá trị đủ để cô đời này cơm áo không lo.

Tùm----

Giây tiếp theo, vòng cổ độc nhất vô nhị trên thế giới liền bị ném xuống nước.

Mà người đàn ông phía sau sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, trái tim như rơi xuống cùng với Hải Giác Chi Tâm kia, bị cái lạnh của nước bao phủ.

Cung Tiểu Kiều vỗ vỗ tay, còn đặc biệt lưu manh huyết sáo, sau đó hai tay chống ở phía sau, ngửa đầu ngẩng mặt lên, một đầu tóc đen như tơ lụa theo bà vai chảy xuống dưới.

Cô giáo hoạt chớp chớp mắt, khoe miệng mang nét cười xấu xa, "Haiz~ Bạn học Tần Tiểu Nghê! Nhìn thấy tôi ném món quà anh quý trọng như vậy, có phải là rất đau lòng hay không!"

Về mặt quen thuộc khiến hần có chút hoảng hốt, phảng phất như tất cả đều chưa từng thay đổi. Trước kia cũng là thế này, làm chuyện xấu bị hần phát hiện, cô luôn ý vào hần không nỡ trách móc cô liền không biết sợ.

"Đau lòng"

Vì tư thế hiện tại không thể nhìn mặt Tần Nghê, cho nên Cung Tiểu Kiều cũng không rõ lắm biểu tình lúc này của hần.

Tần Nghê nhìn cô, "Làm sao biết là anh?"

Cung Tiểu Kiều cười, "Vừa rồi lúc tôi ném vòng cổ đi có vẻ như nghe được tiếng có người đang nghiêng răng"

"Em nghe lầm"

Là tiếng còi lòng tan nát.

"Không ở bên cạnh vị hôn thê của anh đi theo tôi làm gì? Lo sợ tôi vụng trộm phá hủy biệt thự của anh sao?"

Cung Tiểu Kiều mạnh mẽ đứng lên, lại bởi vì ngồi lâu chân tê đứng không vững, ngay sau đó, Tần Nghê liền đi lên trước hai bước, từ phía sau đỡ lấy hai vai của cô.

Cung Tiểu Kiều xoay người lại, nghe răng trợn mắt cúi người xuống đám chân, kết quả lại thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Tần Nghê hơi hơi nắm chặt hai tay vừa chạm qua cô, tiếp theo, hần chậm rãi cúi người xuống trước mặt cô, để đầu gối quỳ trên mặt đất, hai tay mang theo hơi lạnh phủ lên cẳng chân cô, lực đạo vừa phải vuốt ve.

Cung Tiểu Kiều nhìn người đàn ông đang cúi người trước mặt, vẻ nghiêm cẩn, "Anh vẫn là như trước kia, mặc kệ là đối với ai cũng là ôn nhu như vậy. Nhưng là, anh có biết hay không, có đôi khi, ôn nhu cũng là một loại tàn nhẫn!"

Tay Tần Nghê cứng đờ một lát, sau đó dời đến chân khác tiếp tục mát xa, "Còn tê không?"

"Tốt rồi" Cung Tiểu Kiều lui về phía sau từng bước.

Tần Nghê đứng lên.

"Tần Nghê, tôi có chút chuyện muốn nói với anh"

"Nói cái gì?" Tần Nghê nhìn cô, trong con ngươi ôn nhuận có chút không yên.

"Cúi đầu"

Tần Nghê hơi hơi cúi người.

"Lại gần một chút"

...

Lúc Cung Tiểu Kiều mấp máy môi muốn nói chuyện, đột nhiên có một bóng người vọt đến, lập tức tách hai người ra, "Các người đang làm gì vậy!"

"Tần Nghê! Hôm nay là tiệc đính hôn của chúng ta, anh sao có thể làm loại chuyện này!" Cố Tiểu Như kích động đâm vào người Tần Nghê, sau đó phần nộ quay người đẩy Cung Tiểu Kiều, "Cung Tiểu Kiều! Cô sao có thể đối xử với tôi như vậy! Tôi xem cô như chị em tốt! Cô lại ở đâu câu dẫn người đàn ông của tôi!"

"Tiểu Nhu, em bình tĩnh một chút, chuyện không như em nghĩ" Tần Nghêu vỗ mặt giận dữ.

"Vì sao, tôi thật vất vả mới chờ đến ngày này, vì sao còn muốn phá hủy hạnh phúc tôi vất vả tìm được..."

Cung Tiểu Kiều bị cô ta mắng đẩy đến mờ mịt, bất tri bất giác lùi đến bên cạnh bể bơi. Chờ đến khi Tần Nghêu nhắc nhở đã không còn kịp rồi.

"Tiểu Kiều----"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bào Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Được! Tôi tha thứ! Tha thứ cho em gái anh!

Editor: Ngan Tĩnh.

Trước khi Tần Nghêu có hành động gì, đã có một bóng người nhanh hơn nhảy xuống dưới.

Cố Tiểu Nhu sợ sệt nhìn Cố Hành Thâm cứu Cung Tiểu Kiều từ trong hồ lên, đột nhiên vẻ mặt đại biến, có vẻ như hoàn toàn không biết bản thân vừa làm những gì.

"Mình sao có thể... Tần Nghêu, thực xin lỗi thực xin lỗi, em không biết bản thân làm sao nữa, em làm sao có thể nói những lời này..." Cố Tiểu Nhu không biết làm sao nhìn Tần Nghêu, trong con ngươi tràn đầy hoảng loạn cùng xin lỗi.

Cung Hàn Niệm ngay sau đó chạy theo đến đây, "Đây là như thế nào?"

"Anh, không phải em, không phải em đẩy Tiểu Kiều, em không biết, cô ấy đột nhiên... Thật sự là không phải em..." Thân thể Cố Tiểu Nhu run run, dòn dập thờ hào hển.

Cố Hành Thâm cởi áo khoác khoác lên người Cung Tiểu Kiều.

"Tiểu Nhu đừng sợ, anh đều biết, là Tiểu Kiều không cẩn thận trượt chân, không phải lỗi của em, đừng kích động! Nơi này giao cho anh là tốt rồi. Tần Nghêu, mang Tiểu Nhu vào phòng đi"

Tần Nghêu đứng tại chỗ, do dự nhìn Cung Tiểu Kiều run lẩy bẩy trong lòng Cố Hành Thâm.

Chú ý tới ánh mắt nhìn Cung Tiểu Kiều của Tần Nghêu, con ngươi Cố Hành Thâm nhất thời lạnh vài phần.

Cung Hàn Niệm vội vàng thuận thế thúc giục, "Tần Nghêu! Nhanh đi đi! Còn thất thần làm gì! Tiệc đính hôn đang yên đang lành, làm sao có thể biến thành như vậy..."

"Tiểu Kiều, thật xin lỗi, tớ không phải cố ý nói những lời đó, cậu tha thứ cho tớ đi được không? Tớ chỉ là quá dể ý Tần Nghêu nên mới có thể như vậy, Tiểu Kiều, cậu không cần phải tự giận mình..." Cố Tiểu Nhu không chịu đi, nỉ non nhìn Cung Tiểu Kiều.

Phảng phất như không nhìn thấy một hồi khôi hài kia, trong con ngươi Cung Tiểu Kiều chỉ có trào phúng, tiếp xúc với ánh mắt mang theo khẩn cầu của Cố Hành Thâm, cô gần như ghé tòm đến một khắc cũng không thể chờ tiếp được.

Cư nhiên muốn cô nói không sao, nói tha thứ?!

Cung Tiểu Kiều, đẩy Cố Hành Thâm ra đứng lên, ném áo khoác cho anh, lập tức đi về phía Cố Tiểu Nhu.

"Cố Tiểu Nhu, đời này chuyện duy nhất đáng để cô đem khoe với tôi, không phải là chiếm được Tần Nghêu, mà là cô có một người anh trai tốt không phân tốt xấu"

Một câu nói, hai người đàn ông đều trắng mặt.

"Tha thứ có đúng không? Được! Tôi tha thứ! Tha thứ cho em gái anh!" Cung Tiểu Kiều ném đôi giày cao gót vào gương mặt tuấn tú đáng giận kia của Cố Hành Thâm, sau đó chân trần chạy đi.

"Tiểu Kiều----" Cố Hành Thâm chặt vật đón được hai chiếc giày.

Cung Hàn Niệm ghen ghét nhìn bóng lưng chạy đi của Cung Tiểu Kiều, cô ta dựa vào cái gì lại dám dùng loại thái độ này đối xử với Cố Hành Thâm!

Mà Cố Hành Thâm thế nhưng không có tức giận mây may, chính là một vẻ mặt không nề hà.

Thẩm Nhạc Thiên chạy theo tới sau kinh ngạc nhìn hành động cả gan làm loạn của Cung Tiểu Kiều, đồng thời chống má suy xét, "A nha... Tiểu Hồ Ly một ngữ hay ý, đây vẫn là tha thứ sao? Nói thẳng là mắng người đi? Thật sự là khó bề phân biệt a!"

"Dường như đây không phải là trọng điểm, tôi chỉ sau này chúng ta sẽ không dễ chịu lắm!" Thịnh Vũ lo lắng trùng trùng.

Mỗi lần Tiểu Kiều với Boss cãi nhau, ở phía sau xui xẻo vẫn là đám người số khổ bọn họ.

Lãnh Thấu than nhẹ một tiếng.

Thật là bỏ ông mất ngực họa phúc khôn lường, Thẩm Nhạc Thiên âm thầm cười trộm.

Dù sao hắn sẽ lập tức đi đến Châu Phi xa xôi, tất nhiên, so sánh với đối mặt với Cố Hành Thâm những ngày tới, hắn tình nguyện đến rừng rậm Châu Phi gần gũi với lũ dã thú đáng yêu!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hòa thượng cũng là đàn ông mà!

Editor: Ngạn Tĩnh.

Cung Tiểu Kiều ngồi trong xe Mộc Vô Tà, nhận lấy quần áo anh mới mua tới, không chút để ý Mộc Vô Tà còn ở trong xe, liền bắt đầu thay quần áo.

Mộc Vô Tà cả kinh vội vàng nhắm mắt lại, sau đó nghiêng ngả chao đảo chạy đi, bởi vì vô ý còn bị đụng vào đầu.

Chờ Cung Tiểu Kiều thay xong Mộc Vô Tà mới như trút được gánh nặng nhảy vào xe.

Cung Tiểu Kiều thấy nah tiến vào, lập tức run lấy bảy dĩnh đi qua, ôm lấy thắt lưng anh, đầu chôn trước ngực anh.

"Thập Nhất, muội đừng như vậy, để huynh mở máy sưởi..."

Gương mặt Mộc Vô Tà đều đỏ lên.

Cung Tiểu Kiều không cho à đứng liếc nhìn anh một cái, "Sắc tức là không, không tức là sắc! Huynh là một hòa thượng, có cái gì mà phải thẹn thùng..."

Mộc Vô Tà khóc không ra nước mắt.

Hòa thượng thì thế nào?

Hòa thượng cũng là đàn ông nha!

Lại nói anh đã hoàn tục rất nhiều năm có được không!

"Muội rốt cuộc là như thế nào? Ai khi dễ muội? Đã nói là muội đừng tới, muội còn không nghe!"

"Đại sư huynh, đừng lo lắng, không ai khi dễ được muội, Cung Tiểu Kiều của hiện tại mới sẽ không dễ dàng bị người khi dễ như vậy!" Cung Tiểu Kiều khịt khịt nói.

Cho dù tất cả đều nằm trong kế hoạch của cô, nhưng cuối cùng bản thân vẫn khó tránh khỏi bị tổn thương, vẫn là thật sự ủy khuất.

Nhưng là, cho dù giết địch một ngàn, tự tổn hại tám trăm, cũng sẽ không tiếc.

Đêm khuya.

Tần Nghe toàn thân ướt đầm nằm ở bên cạnh bể bơi, cánh tay đặt trên trán, bàn tay kia nắm "Hải Giác Chi Tâm".

"Tiểu Kiều, có lẽ em thật đã quên, đây là chính em thiết kế..."

"Tiểu Kiều, anh hối hận rồi..."

...

Tối hôm đó, Cố Hành Thâm rồi rầm đến cuối cùng vẫn là không có đuổi theo.

Đột nhiên không biết nên đối mặt với cô thế nào, phải giải thích chuyện lừa gạt cô như thế nào.

Tuy rằng từ sớm đã làm tốt chuẩn bị, bao gồm là lý do thoái thác cùng ứng đối cho loại tình huống xuất hiện giữa đường thế này, nhưng là, vừa nhớ đến đôi mắt tràn đầy ủy khuất của cô, cái gì cũng đều nói không nên lời!

Sáng hôm sau, bởi vì thật sự lo lắng cho thân thể của cô, Cố Hành Thâm vẫn là lái xe đến trường của cô.

Bởi vì cô không thích anh đến trường học tìm cô, cho nên Cố Hành Thâm phải đậu xe thật xa, gọi điện thoại cho Lãnh Tĩnh.

Nếu là gọi cho Cung Tiểu Kiều, cô khẳng định sẽ không nhận.

Làm cho Cố Hành Thâm kinh ngạc là, điện thoại là Đường Dự nhận.

"A? Lão đại, anh tìm Tiểu Kiều à! Tiểu Kiều đi thành phố D rồi"

"Cái gì?" Vốn đã nghĩ tới vô số khả năng, nghĩ gặp cô sau đó sẽ nói cái gì, lại hoàn toàn không ngờ trước sẽ không gặp được.

"Nghe Tiểu Tĩnh nói cô ấy phải đi thành phố D tham gia thử vai bộ phim gì đó, phải một tuần sau mới trở về! Cô ấy chưa nói với ai liền đi một mình, Tiểu Tĩnh nói Tiểu Kiều nhất định là tức giận, vứt bỏ cô ấy, một tuyệt giao với cô ấy, đang ở quán bar uống đến bất tỉnh nhân sự đây!"

"Một tuần sau..." Cố Hành Thâm tắt điện thoại, trong lòng có một loại cảm giác nói không nên lời.

Sáu ngày sau là lễ Noel, có lẽ cô phải một tuần sau mới về, mặc kệ là cố ý, hay là thật sự quên, dù là thế nào anh cũng không thể chấp nhận được.

Cố Hành Thâm nhu nhu trán, nha đầu kia, càng ngày càng ngoan! (ngoan tuyệt)

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Bởi vì cô.... Ngực lớn O

Editor: Ngạn Tĩnh.

Cung Tiểu Kiều ngồi trên xe đi đến thành phố D, dựa vào cửa sổ ngủ.

Vài ngày trước, Cố Hành Thâm lừa Cố Tiểu Nhu nói cô đi thành phố D, vậy hiện tại cô đi như anh mong muốn.

Ngày hôm qua ngâm mình tắm bể bơi lạnh như băng, loại là thời gian hành kinh, như vậy cư nhiên không có bệnh, ngủ một giấc dậy tinh thần liền chấn hưng.

Cô mệnh tiện như vậy sao có thể hờ hĩ là bệnh, không có tư cách, cũng bệnh xong không dậy nổi!

-

Lần này cô đi tham gia là thử kính là [Thiên Hạ Vô Ma].

Bộ phim tiên hiệp này là cải biên từ một tiểu thuyết cùng tên, kể về một vương gia Quân Dật Trần thời niên thiếu hết sức lòng bông không tự chủ trương, làm cho thế tử của mình Thương Quan Huyền Nguyệt bị tiểu thiếp Liễu Y Y hãm hại, sau khi chết hóa thân thành yêu ma trở về báo thù. Quân Dật Trần biết vậy chẳng làm, vì bù lại khuyết điểm của bản thân, cam nguyệt vứt bỏ tất cả đạo nhập ma đạo, bởi ở bên cạnh thế tử, cầu xin sự tha thứ của nàng. Cuối cùng là khoa trương mà giả tạo kết cục đại đoàn viên, lúc Thiên phạt hạ xuống là lúc Quân Dật Trần liều mạng cứu giúp, rốt cuộc đạt được sự tha thứ của Thương Quan Huyền Nguyệt, hai người trải qua trùng trùng đau khổ cuối cùng lại ở cùng một chỗ.

Thật ra Tiểu Kiều không thích kết cục của câu chuyện này cho lắm, nếu cô là tác giả, nhất định sẽ làm cho vương gia kia thành vật hy sinh, làm sao có thể để cho hần cuối cùng còn ôm được mỹ nhân về. Lại nói cô thật ra rất thích Ma vương thần bí dụ dỗ nữ chính thành ma trong kịch bản, tuy rằng hần từ đầu tới cuối đều là một thân áo bào màu đen, mặt cũng chưa từng được miêu tả qua.

Tuy rằng lần này bên đoàn làm phim tuyển chọn tất cả nhân vật, nhưng vai diễn quan trọng như nam chính nữ chính sao có thể không điều động nội bộ được.

Sở dĩ Cung Tiểu Kiều quyết định lượng sức mà đi, lần này đi ứng chính là vai nha hoàn Tiểu Hồng đi theo bên cạnh Thương Quan Huyền Nguyệt trước

khi thành ma.

Khác với những vai diễn nha hoàn khác, Tiểu Hồng này chính là một người qua đường, vừa ra trận liền bị Liễu Y Y giết người dọa khi dùng gậy đánh chết.

-

Hiện trường tuyển chọn người đi tập nập, ngay cả vai diễn nha hoàn cũng là xếp một hàng dài.

[Thiên Hạ Vô Ma] cho dù là biên kịch, nhà sản xuất, đạo diễn hay nhà đầu tư đều thực lực mạnh mẽ, cũng khó trách nhiều người xua như xua vịt như vậy.

Hơn hai tiếng sau, Cung Tiểu Kiều rốt cuộc đi vào trong phòng thử vai.

Không có bất kỳ khảo hạch gì, giám khảo chỉ nhìn cô một cái liền đánh nhịp cho cô qua.

Nguyên nhân thật sự khó có thể mở miệng...

Bởi vì cô... Ngực lớn... ○_○|||

Tiểu Hồng trong kịch bản tuy rằng bộ dáng không ra gì, nhưng là dáng người cực kỳ tốt, bởi vì Quân Dật Trần nhìn nàng nhiều thêm một cái, không có mỹ mạo lại có dáng người làm cho Liễu Y Y tâm sinh ghen tỵ, lấy nha đầu này khai đao.

Được rồi! Cô chỉ có thể an ủi bản thân rằng một phần cũng là do danh khí của đại học A.

-

Cung Tiểu Kiều đang chuẩn bị trở về khách sạn, một giám khảo phòng vấn vừa rồi đi tới phía cô, "Cung tiểu thư!"

"Phạm tiên sinh, chào anh, xin hỏi có chuyện gì sao?"

"Cung tiểu thư điều kiện tốt như vậy, sao lại chỉ chọn nhân vật nhỏ như thế này chứ?"

"Mọi người thực lực đều rất mạnh nha! Có thể được nhân vật này tôi đã rất vừa lòng, ha ha"

"Cung tiểu thư quá khiêm nhường, thật ra... Tôi cảm thấy nhân vật Thượng Quan Huyền Nguyệt này rất thích hợp với cô, không biết Cung tiểu thư có thể chừa chút hành diện ăn một bữa cơm với tôi hay không, chúng ta có thể nói chuyện" Người đàn ông tác phong nhanh nhẹn cong môi cười, tự cho là mỉa mai, Cung Tiểu Kiều chỉ cảm thấy đáng khinh.

"Thực ngại quá Phạm tiên sinh, trưa nay tôi có hẹn mất rồi"

"Vậy sao? Vậy thật sự là đáng tiếc" Người đàn ông sắc mặt có chút không tốt lắm, trước khi đi còn khinh miệt liếc mắt nhìn cô một cái, có vẻ như đang cười nhạo cô ra vẻ thanh cao.

Cung Tiểu Kiều thở dài, đây là quy tắc ngầm trong truyền thuyết sao?

Tên kia nhiều lắm chỉ là nhân viên làm việc, chỉ là đảm nhận công việc bình phẩm nhân vật quần chúng mà thôi, làm sao có thể có quyền lợi quyết định nữ chính, xem cô là học sinh tiểu học sao? Để lừa như vậy!

Chỉ là chi sợ sau khi từ chối gã sẽ âm thầm làm gì đó ngáng chân mình.

Bất quá dù sao cũng chỉ là bên nhân vật quần chúng thôi, còn không phải dựa vào kỹ thuật diễn gì đó, thực sự bởi vì chuyện này mất đi cũng không có gì để đáng tiếc.

-

Cung Tiểu Kiều mệt mỏi trở lại khách sạn, mở cửa, trực tiếp nhảy lên giường lớn, lại lập tức cảm thấy không thích hợp, trên giường đặt cái gì sao lại cứng rắn thế nào?

Vừa mới chuẩn bị đứng dậy đã bị ép trở lại, đầu tiên là nhìn đến lồng ngực lồ lộ, nhìn lên trên nữa chính là một đôi mắt ai oán giận dữ lẫn chửi rủa khốc....

"Cung Tiểu Kiều, muội cư nhiên.... Cư nhiên bán ta..."

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Bị hấn tiêm còn không bằng bị ta tiêm đâu!

Editor: Ngan Tĩnh.

"A---- sao huynh lại nằm trên giường ta? Làm sao huynh vào được trong này? Khách sạn này sao có thể tùy tiện cho người khác vào thế này! Muội nào có bán huynh đâu?"

"Còn nói không có, buổi biểu diễn của ta sao muội không tới?" Kim Mộc Lâm tiếp tục ai oán nhìn chăm chăm cô.

Cung Tiểu Kiều ho khan một tiếng xoay đầu sang một bên, "Cái việc kia, muội chỉ là bán vé buổi biểu diễn thôi mà! Làm gì mà phải kích động như vậy nha! Muội có việc không thể đi thôi, dù sao giữ lại cũng là lãng phí, cho nên liền bán kiếm...."

"Ta đây bài hát cuối bài hát đầu là bài gì muội nhất định cũng không biết còn rất xin lỗi!" Kim Mộc Lâm nghiêng răng nghiêng lợi, uống phí cho đào tâm đào phé cố ý viết cho cô một khúc ca, muốn biểu diễn cho cô một kinh hi.

"Ách, là cái gì..."

"Cung Tiểu Kiều, huynh hận muội! Sao muội có thể đối xử với ta như vậy, vì sao vì sao..."

Khỏe miệng Cung Tiểu Kiều run rẩy cố gắng đẩy tên đàn ông quý nào đó trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm đang ghé vào trên người mình, "Nhị sư huynh, huynh bị quý rít gào bám vào người sao..."

"Đúng rồi, còn chưa có hỏi muội, sao muội lại tới nơi này?"

"Tham gia thử vai [Thiên Hạ Vô Ma] nha."

"A? Thật sao? Thành công không?"

"Ừm."

"A! Ta đây cũng phải đi, ta đi diễn nam chính! Kịch bản trước đó người đại diện từng đưa cho ta xem, chỉ là ta thật không có hứng thú với nữ chính được định sẵn kia! Nếu là Tiểu Kiều vậy không giống nhau rồi, trong kịch bản Thượng Quan Huyền Nguyệt đối với Quân Dật Trần chính là nhu tình như nước trăm theo ngàn thuận nha! A ha ha..." Quan trọng nhất là còn có rất nhiều phân cảnh thân thiết.

Cung Tiểu Kiều đen mặt, "Này! Muội tưởng có vẻ huynh lắm một chuyện rồi! Thượng Quan Huyền Nguyệt ngay từ đầu đối xử rất tốt với Quân Dật Trần, chỉ là sau đó chính là chỉ có Quân Dật Trần làm trâu làm ngựa mà trả nợ. Hơn nữa, ta được nhận cũng không phải nữ chính, chẳng qua chỉ là phân diễn nha hoàn chỉ có năm phút đồng hồ mà thôi!"

Kim Mộc Lâm sừng sốt một hồi lâu, sau đó mạnh mẽ nắm lấy hai vai cô lắc lắc, "Tiểu sư muội, muội điên rồi? Muội cứ nhiên muốn đi diễn vai quần chúng! Người của Kim Mộc Lâm ta làm sao có thể diễn vai quần chúng được!"

"Ai là người của huynh!" Cung Tiểu Kiều lườm hấn một cái, vẻ mặt ghét bỏ, "Cầu xin huynh trước mặc quần áo vào đi đã có được không! Ngược lại cũng thật là xui xẻo, trước khi trở về thiếu chút nữa bị tiêm, sau khi trở về còn phải bị huynh chà đạp!"

"Bị tiêm? Có ý tứ gì?"

Dưới sự ép hỏi của Kim Mộc Lâm, Cung Tiểu Kiều kể lại chuyện kia với hấn.

Kim Mộc Lâm lập tức cúi người, hai tay chống được hai bên sườn của cô, đôi mắt hoa đào nháy mắt phóng điện, "Bị gã ta tiêm còn không bằng bị ta tiêm đâu!"

Cung Tiểu Kiều nghiêm cần gật đầu tỏ vẻ đồng ý, "Ừm! Nói đúng! So với bị trư bát giới tiêm, quả thật không bằng để huynh tiêm!"

Kim Mộc Lâm đen mặt.

"Đây chính là tự bản thân huynh muốn so với heo đay nha!" Cung Tiểu Kiều cố ý đã kích hấn.

"Tiểu Kiều, ta là nói thật, muội cứ giao bản thân cho huynh đi!"

"Giao giao em gái huynh ấy!" Cung Tiểu Kiều rút gối đầu ném qua.

Kim Mộc Lâm đón được cái gối, nhảy đi qua, "Tiểu Kiều, muội muốn ở đây mấy ngày?"

"Hôm nay chỉ là sơ khảo, ba ngày sau chung khảo, có lẽ còn phải ra chút chuyện, đại khái là một tuần đi!"

"Nói thật đi! Ngày thứ tư muội không đến xem buổi biểu diễn có phải là vì đến buổi tiệc đính hôn của Tần Ngưu cùng Cố Tiểu Nhu đúng không? Gặp rắc rối cho nên mới chạy trốn tới thành phố D!"

"Lại bát quái có tin muội gọi điện thoại kêu trợ lý đến bắt huynh về hay không!"

Kim Mộc Lâm lập tức ngậm chặt miệng, chui vào trong chăn, sợ hãi chỉ lộ ra đôi mắt xem xét cô.

Cung Tiểu Kiều trực tiếp nói, "Đừng dùng mãi chiêu này với muội, căn phòng này chỉ có một cái giường, muội sẽ không thu giữ huynh!"

"Tiền thuê phòng ta giao."

"Thành giao!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Biến thái, chết đi! (→_→)

Editor: Ngạn Tĩnh.

"Tiểu Kiều, ta đói bụng ~" Kim Mộc Lâm ôm chăn nằm trên giường lăn qua lăn lại,

Cung Tiểu Kiều từ trong kịch bản ngẩng đầu lên, nhìn thời gian, "Đi xuống ăn cơm đi!"

"Muội mang cơm cho ta đi, ta sợ bị người nhận ra được. Ta muốn ăn tây uyển hương rán nước sốt gan cá mó ruy, canh vịt cá muối, tôm hùm hấp phô mai theo cách thức tiêu chuẩn bốn hương..."

Khóe miệng Cung Tiểu Kiều run rẩy đến vui sướng, đập cửa đi ra ngoài.

Mười lăm phút sau, tất cả thức ăn Kim Mộc Lâm muốn đều đưa tới cửa.

"Tiểu Kiều, muội thực không có thành ý, cứ nhiên gọi thức ăn bên ngoài giao tới..."

Cô đương nhiên là gọi điện thoại đặt rồi, chẳng lẽ còn trông cậy vào cô chạy đến từng nhà mua sao?

"Nai! Nai! Tiểu Kiều, muội không ăn sao?"

Cung Tiểu Kiều không để ý đến hắn, vẫn còn chăm chú bận rộn.

Qua một lúc lâu sau.

"Tiểu Kiều, muội đang ăn cái gì đấy?" Kim Mộc Lâm cắn cắn chiếc đũa hỏi.

"Tự xem không được sao! Mì ăn liền Khang sư phụ."

Kim Mộc Lâm nhìn một bàn thức ăn ngon trước mặt mình, lại nhìn Cung Tiểu Kiều đang khoan khoái sì xụp mà ăn, đôi mắt rung rung nhảy qua, "Ăn ngon không?"

"Tạm được."

"Dáng ăn của muội giống như rất ngon nha."

"..."

"Thật ăn ngon như vậy sao?"

"Kim Mộc Lâm huynh rốt cuộc muốn làm cái gì?"

"Ta muốn ăn cái này."

"Muội chỉ mua một hộp."

Kim Mộc Lâm liếc mắt xem xét cô, một bộ biểu tình đáng thương ta rất rất muốn ăn van cầu muội cho ta ăn đi.

"Ta lấy thứ này đổi với muội được không?"

"Được!" Cung Tiểu Kiều ném chiếc đũa cho hắn.

Ăn xong mì ăn liền của cô, Kim Mộc Lâm lại tiến đến trước mặt cô, xem thử cô ăn cái gì liền ăn theo cái đó.

"Tiểu Kiều, ta phát hiện đồ ăn cướp được từ muội đặc biệt ngon.."

"Biến thái, chết đi!" (→_→)

-

Một tiếng sau.

"Tiểu Kiều, ta muốn ăn kem." Kim Mộc Lâm lại ôm chần lăn qua lăn lại trên giường.

"Mùa đông lạnh lẽo ăn kem gì chứ!"

"Nhưng là người ta muốn ăn mà."

"Muốn ăn vậy tự đi mua đi!"

"Nhưng là bị người nhận ra vậy phải làm sao bây giờ? Người ta bình thường đã rất đáng thương rồi, bởi vì là nhân vật quần chúng rất nhiều chuyện đều không thể làm, ngay cả muốn ăn kem cũng không thể tự mình đi mua, một người đàn ông cao to, cũng sẽ ngượng ngùng bảo trợ lý đi mua giúp tôi cái này giúp tôi đi mua cái kia thế được..."

"Được rồi được rồi, đừng nhắc nữa! Đau đầu!" Cung Tiểu Kiều đập cửa đi ra ngoài.

-

Lại một tiếng sau.

"Tiểu Kiều..." Kim Mộc Lâm lại có ý đồ bắt đầu lăn.

Cung Tiểu Kiều vỗ cái bàn một cái, "Lại nháo có tin ta đánh huynh hay không! ㄟ_ㄟ"

"Tiểu sư muội, ta đặc biệt thích nhìn bộ dáng muội bị ta chọc cho tức giận cả người đều dựng lông lên như thế!"

"Tư duy của biến thái quả nhiên không có cách nào hiểu được..."

"Tiểu Kiều, lần này thật sự là có việc. Có thể đi mua chút băng vải cùng thuốc nước đến đây được không?"

"Huynh làm sao vậy? Bị thương chỗ nào?"

"Không có việc gì, chỉ là vết thương nhỏ, lúc biểu diễn không cẩn thận nên thành!"

"Mẹ nó! Kim Mộc Lâm huynh là thiếu đánh đúng không! Tại sao đến bây giờ mới nói?"

"Ta không phải là rất bận sao!"

"Đừng vậy! Bạn đi tìm chết! Tên biến thái chết tiệt này, bị thương chỗ nào đưa muội nhìn xem!" Cung Tiểu Kiều nói xong liền muốn lật chăn của hắn ra.

Kim Mộc Lâm bày ra bộ dáng phụ nữ đang hoảng bị bắt buộc, "Đừng nhìn đừng nhìn! Muội mua cho huynh là được rồi!"

"Rốt cuộc là bị thương chỗ nào hả? Huynh sẽ không lừa gạt muội chứ?" Về mặt Cung Tiểu Kiều tràn đầy hoài nghi.

"Thật sự, chỗ bị thương muội không tiện xem được..."

Có phải cô bị ảo giác hay không? Cứ nhiên nhìn thấy mặt nhị sư huynh có chút đỏ lên...

Vừa rồi, trừ bỏ một chiếc khăn tắm quấn trên hông, hắn hầu như là trần thể.

Vì thế, Cung Tiểu Kiều đại khái cũng có thể đoán được vết thương nằm ở đâu, hơn nữa còn không phúc hậu cười phá lên.

Chương 32: Bảo bối quan trọng nhất!

Editor: Ngan Tĩnh

Cung Tiểu Kiều thế nào cũng không ngờ tới, cư nhiên sẽ ở thành phố D gặp được Tần Nghiêu.

Lúc ấy cô chính là nơi nơi tìm hiệu thuốc, mơ hồ nhìn đến phía xa xa có bóng người quen thuộc.

Người nọ ngẩng đầu lên, đồng thời chống lại ánh mắt của cô.

Sau đó, hần quay đầu đi.

Cung Tiểu Kiều nghĩ là vì mình nhận sai người, đang muốn thu hồi ánh mắt, lại nhìn đến người nọ nói chút gì với mấy người đàn ông phía sau, sau đó vội vàng chạy về phía cô, mang theo một chút thở dốc, "Tiểu Kiều...?"

"Tần Nghiêu, sao anh lại ở chỗ này?"

"Có chút việc phải xử lý, nghe Tiểu Nhu nói em là đến thành phố D tham gia thử vai?"

Nghe cô gọi ra tên của mình, hần mới bằng lòng xác định là cô.

Bốn năm không gặp, chỉ có ở ngày tiệc đính hôn kia vội vàng thoáng nhìn, gần như đã không có cách nào hợp lại cô của hiện tại cùng cô của năm đó trong trí nhớ của mình.

Cung Tiểu Kiều "Ừm" một tiếng, người nào đó quả thật là chú ý cô đấy!

"Thế nào, thành công sao?"

"Ba ngày sau chung thẩm, cũng không phải là nhân vật quan trọng gì, chỉ là một nha hoàn nhỏ." Để tránh xuất hiện hiểu lầm như Kim Mộc Lâm, Cung Tiểu Kiều nói rõ ràng.

"Dục Tú?" Tần Nghiêu hỏi.

"Là tiểu Hồng." Cung Tiểu Kiều lộ ra vẻ mặt hoài nghi, hần làm sao mà biết Dục Tú?

"Nhân vật này... Dường như phân diễn không nhiều lắm..." Tần Nghiêu uyển chuyển nói.

"Anh cũng xem qua [Thiên Hạ Vô Ma]?" Cung Tiểu Kiều kinh ngạc nhìn hần.

"Xem qua một chút. Em trẻ như vậy còn ra đường làm gì?"

Cung Tiểu Kiều nhức đầu vò tóc, "Mua băng vải cùng thuốc giảm sốt, anh có biết gần nơi nào có chỗ nào bán không? Quên đi, hỏi anh còn không bằng tự hỏi mình, anh đều bốn năm không về nước."

Trong con người Tần Nghiêu hiện lên chút âm đạm, "Em hiện tại ở nơi nào? Mỗi một khách sạn đều có phòng y tế chuyên dụng."

"Xin nhờ thiếu gia, không phải mỗi khách sạn đều sẽ có! Nơi tôi ở ngay cả ba sao cũng không được đấy có được không!"

"Thật có lỗi, em chờ một chút." Tần Nghiêu mím môi, nói xong liền vội vàng chạy đi.

Năm phút đồng hồ sau, Tần Nghiêu mang theo cái túi nhỏ chạy về, "Cho em, em bị thương ở chỗ nào? Không biết em bị thương chỗ nào, cho nên mỗi loại đều mua một ít..."

Tần Nghiêu nghĩ, cô còn có thể tự mình ra ngoài đi mua thuốc, hần là vết thương nhỏ đi!

Cung Tiểu Kiều ghé mắt liếc nhìn túi, nhất thời bị các loại băng cá nhân lớn nhỏ màu hồng nhạt kèm con mèo nhỏ Hello Kitty KO ngay tại chỗ.

"Ách, không phải là tôi bị thương, là một người bạn của tôi, tóm lại, cảm ơn anh."

"Bạn?"

"Ừm."

"Bạn trai sao?"

"A... Xem như đi!"

Nam+ bạn= bạn trai.

"Phải không..."

Cung Tiểu Kiều nói xong đang chuẩn bị trở về khách sạn, đột nhiên lại bị người ôm lấy từ phía sau, hơi thở nóng rực nhất thời bủa vây cô, trái ngược với khí lạnh từ Tần Nghiêu phát ra ở trước mặt.

"Bảo bối, sao em đi lâu như vậy còn không trở lại, làm hại anh lo lắng cho em!"

Nếu không nghe đến mùi nước hoa nồng nặc kia, để cho Cung Tiểu Kiều biết đó là yêu nghiệt phương nào, cô nhất định sẽ theo phản xạ có điều kiện đá văng người ra.

Cung Tiểu Kiều tà nghệ liếc mắt nhìn hắn một cái, "Lúc này thế nhưng bỏ được ra đường? Không sợ người khác nhận ra huynh?"

"Bảo bối quan trọng nhất mà!" Kim Mộc Lâm vô si kề cận cô.

Tần Nghiêu nhìn người đàn ông trước mắt, trong con ngươi tràn đầy giá lạnh, "Kim Mộc Lâm..."

"A! Quả nhiên vẫn là bị nhận ra..." Kim Mộc Lâm tự kỷ bày ra vẻ mặt phiền não.

Tần Nghiêu thò tay kéo Cung Tiểu Kiều qua, "Đi theo anh, anh có lời muốn nói với em!"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Bảo bối đương nhiên thích cùng tôi làm ~

Editor: Ngân Tịnh.

Tần Nghiêu kéo cô đến trong ngõ hẻm, phần nộ tới gần cô, "Vì sao lại cùng một chỗ với anh ta? Chỉ là vì [Thiên Hạ Vô Ma]? Bởi vì muốn vào giới giải trí?"

Cung Tiểu Kiều đột nhiên cảm thấy buồn cười, "Là làm sao?"

"Em..." Tần Nghiêu vẻ mặt đau lòng, "Anh ta có thể cho em anh cũng có thể cho, tội gì phải lãng phí bản thân như vậy chứ?"

"A, Tần tiên sinh, ý tứ của anh đây là cũng muốn tìm tôi? Tôi không thể bị Kim Mộc Lâm tìm, là có thể bị anh tìm? Không thể lãng phí cho người khác, có thể lãng phí với anh?"

"Anh không có ý tứ kia! Tiểu Kiều, em sao cứ phải cố ý nói khó nghe như vậy... Giữa chúng ta..."

Kim Mộc Lâm không biết từ lúc nào đuổi kịp, hai nắm tay giữ hai vai Cung Tiểu Kiều mang về trước ngực mình, cất câu lấy nghĩa, lời nói ra kinh người, "Bảo bối đương nhiên thích cùng tôi làm ~"

Cung Tiểu Kiều không chút khách khí lấy khuỷu tay tập kích phía sau, "Huynh có chừng mực một chút cho ta!"

Diễn quá mức sẽ phản tác dụng.

"Sht, xuống tay thực ngoan (ngoan độc)! Thế nào? Xem ta chọc giận anh ta, đau lòng?" Kim Mộc Lâm ghé vào bên tai cô nhỏ giọng nói.

"Muội có đau hay không huynh không cần biết, muội chỉ biết là nếu huynh lại vô nghĩa, huynh sẽ rất đau." Cung Tiểu Kiều uy hiếp.

"Bảo bối em phải ôn nhu một chút..."

"Ít giả vờ! Đi thôi!"

"Tiểu Kiều----" Tần Nghiêu đột nhiên gọi cô lại.

"Còn có chuyện gì?"

"Ngày đó... Em có chuyện muốn nói với anh, là cái gì?"

"Không có gì."

Nghe được câu trả lời của cô, Tần Nghiêu có chút thất vọng.

"Chuyện ngày đó, thực xin lỗi. Tiểu Nhu cô ấy không phải cố ý..."

"Đúng vậy! Cô ấy không phải cố ý, là tôi cố ý, được rồi chứ?"

"Thực xin lỗi..."

"Không cần nói xin lỗi, không phải đã nói sao, là tôi cố ý, không có bất kỳ quan hệ nào với Tiểu Nhu nhà anh." Cung Tiểu Kiều chân thành nói.

Ngược lại thật sự phiền não, vì sao nói thật, người ta ngược lại không tin chứ?

"Nếu quả thật có cần gì, em tùy thời đều có thể đến tìm anh."

Tần Nghiêu đôi mắt tràn đầy địch ý mà nhìn Kim Mộc Lâm, người kia khiêu khích ôm Cung Tiểu Kiều rồi đi, "Tôi thấy anh vẫn là trở về thỏa mãn vợ của mình đi! Tiểu Kiều nhà tôi không cần anh lo lắng."

-

Trở lại khách sạn.

Cung Tiểu Kiều tức giận ném túi thuốc men dây nịt cho hắn, "Kim Mộc Lâm, huynh nhất định phải vặn vẹo mỗi câu thành có chứa sắc thái H như vậy sao? Trách không được tóc đều vàng như vậy, thì ra là tư tưởng tràn ra..."

Kim Mộc Lâm vô tội xoa xoa tóc, "Tiểu Kiều, sao muội có thể tiến hành công kích thân thể người ta, đây xem như là giận chó đánh mèo sao? Cưng nhiên đến bây giờ còn có thể bị người này ảnh hưởng cảm xúc, thực không có tiền đồ! Thiếu Lâm tự chúng ta đàn ông tốt nhiều như vậy, trong đó có nhị sư huynh của muội nhân tài kiệt xuất đây, thực không hiểu muội làm sao có thể coi trọng loại người như Tần Nghiêu kia!"

Cung Tiểu Kiều lườm hắn một cái, "Ít kỳ thị ta! Ai mẹ nó lúc tuổi trẻ, không có yêu vài tên cặn bã!"

"Ha ha..." Kim Mộc Lâm một bên cười một bên lấy mấy thứ trong túi to ra, "A! Tiểu Kiều, muội ngược lại thật sự là hiểu lòng ta nhất, hình vẽ này thật sự rất xứng với ta! Giống như ta xứng với muội vậy!"

"Đây là Tần Nghiêu mua."

"..."

"Cặn bã cùng cuồng tự luyện quả thật xứng."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Phong Tư Hạ

Editor: Ngan Tịnh.

Kim Mộc Lâm nói hôm nay sẽ thử vai chọn nữ chính, làm nam chính, hắn là một trong những vị giám khảo. Cung Tiểu Kiều muốn đi xem, học chút này nọ, liền đi theo.

Cung Tiểu Kiều lấy thân phận trợ lý Kim Mộc Lâm đứng ở xa xa. Kim Mộc Lâm lại giống như đại gia bày một pose ngồi ở đó, bên trái là nhà sản xuất, bên phải là người đại diện.

Tên kia mặc một thân áo sơ mi hồng, ba nút đầu của áo sơ mi đều không cài mà mở rộng ra, chính là cực kỳ hứng thú nhìn một loạt người đẹp nom nóp

lo sợ đứng ở đằng kia, đạo diễn đang vứt kịch bản rít gào----

"Nhân vật Thương Quan Huyền Nguyệt này quan trọng nhất chính là biết khóc, mặc kệ là khóc lê hoa đài vũ quyền rũ động lòng người, hay là tan nát cõi lòng tuyệt vọng chết lặng trống rỗng mà khóc; hay là lả chã chực khóc lại quật cường nhấn nước mắt, hoặc là điên cuồng cười to khóc mắt rung rung, mỗi một loại đều khác nhau! Hành tây, thuốc nhỏ mắt, hệ thống cung cấp nước uống? Các người tưởng rằng nhỏ chút nước mắt đã tính là khóc sao? Cảm tình! Cảm tình! Cảm tình nha! Hiểu hay không?"

Đạo diễn không ngừng bạo phát đi qua đi lại, cảm xúc càng ngày càng không tốt----

"Trước khi Thương Quan Huyền Nguyệt thành ma chính là tiểu thư khuê các, là thiên kim Thừa tướng, là tài nữ đứng đầu Kinh đô! Vừa phải diễn xuất nàng dịu dàng như nước, cũng không thể câu nệ cứng nhắc quá mức, phải biểu hiện ra linh tính của tài nữ, càng phải hàm xúc lộ ra bề ngoài vẻ yếu đuối vợ hiền mẹ tốt, chính là khát vọng cùng thanh tao cao ngạo! Khi biết được tướng công có thái độ quá mức ôn nhu ái muội với đứa bé mồ côi mình cứu về, nàng tuy rằng ngoài mặt thoát nhìn nước chảy mây trôi, nhưng giữa mây đã lộ ra vẻ u sầu, chính là cái loại giữa mây đã lộ rõ trong lòng vẫn ai oán mê man ấy, hiểu không!!! Tôi muốn chính là Thương Quan Huyền Nguyệt sống động, chứ không phải một tên đầu gối! Hiểu hay không?"

Quay phim cùng nhà sản xuất có vẻ như muốn nói cái gì đó, đạo diễn trực tiếp không nhìn họ, hiện ra trạng thái cuồng hóa----

"Đặc biệt sau khi nữ chính thành ma, từ một Thương Quan Huyền Nguyệt- một nữ tử yếu đuối đến một Thương Quan Huyền Nguyệt- yêu cơ họa quốc, chính là hai người trên tính cách trái ngược thật lớn! Hai loại nhân cách đối lập nhau này nhất định phải nắm giữ cho tốt! Bởi vì nữ chính trong phim trước khi tâm trí hoàn toàn bị ma hóa, tính cách là sẽ xuyên bởi vì một cái... kích thích nào đó mà thay đổi trong nháy mắt, cho nên năng lực tùy thời đều phải thay đổi hai nhân cách đó là phải có! Hiểu hay không! Hiểu hay không hả?!"

Nhà sản xuất một tay đỡ rán, xoay tròn cái bút trong tay, về mặt bắt buộc dĩ nhiên, "Tur Hạ, tôi cảm thấy cậu vẫn là đi tìm một người tinh thần phân liệt đến diễn đi!"

Cung Tiểu Kiều duy trì vẻ mặt ghen hờn nhìn trần trời thật lâu, kinh ngạc không thôi. Người có gương mặt trẻ con chưa đến mười tám tuổi này cư nhiên chính là đạo diễn thiên tài năng đỡ vô số diễn viên nổi tiếng trong giới giải trí, Phong Tur Hạ?

Chỉ là, khi thể khi giáo huấn người của hắn mạnh mẽ siêu cấp, hoàn toàn làm cho người khác bỏ qua gương mặt đáng yêu nhìn như vô hại kia của hắn.

Kim Mộc Lâm ung dung nâng cằm, "Nói đến tinh thần phân liệt, nhưng thật ra tôi có quen một người..."

"Anh có người đề cử?" Phong Tur Hạ bắt đầu thời điểm tuyệt vọng người nào cũng có thể thử.

Cung Tiểu Kiều đột nhiên có một loại dự cảm xấu.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Hôm nay gia muốn tiếm người

Editor: Ngan Tịnh.

Kim Mộc Lâm phe phẩy đầu cảm thán, "Diễn viên hiện tại quả thật càng không chuyên nghiệp, loại trình độ diễn này, ngay cả trợ lý nhỏ của tôi đều có thể diễn..."

"Tiểu Kiều, lại đây!"

Nhất thời, ánh mắt của tất cả mọi người đều theo ánh mắt của Kim Mộc Lâm chuyển lên người Cung Tiểu Kiều ở trong góc xó.

Huynh ấy không phải gọi mình, không phải mình... Tinh thần phân liệt là huynh ấy không phải là mình, Cung Tiểu Kiều tự mình thôi miên mình!

"Lại đây lại đây, đừng thẹn thùng, tùy tiện đến diễn một đoạn cho mọi người xem thôi!" Kim Mộc Lâm dụ dỗ.

Cung Tiểu Kiều đầu đầy hắc tuyến, lời này sao nghe giống như muốn bán con gái vậy?

Cung Tiểu Kiều kiên trì đi qua, "Kim tiên sinh, anh đừng nói giỡn! Ha ha, thật có lỗi, anh ấy heinh là muốn thư hoãn không khí mà thôi..."

Địch ý của các người đẹp ở đây mặc dù có thu liễm, nhưng vẫn là như cũ cảnh giác nhìn chằm chằm cô.

"Tiểu Kiều à! Hôm nay huynh đều đã nói như vậy, nếu muội không diễn, huynh đây mất mặt biết chừng nào! Ngoan, đừng náo loạn, diễn cho mọi người xem một chút."

Biểu tình lưu manh kia của Kim Mộc Lân, rõ ràng là đang khiêu khích----

Hôm nay gia muốn tiềm người, thế nào hả!

Thái độ ái muội kia của Kim Mộc Lân nhất thời khiến trong lòng mọi người đều biết rõ ràng.

Tất cả diễn viên xinh đẹp ở đây đều cực kỳ khấn trương, ai cũng không ngờ tới cuối cùng cư nhiên sẽ nhảy ra một con ngựa ô, hơn nữa vẫn là con ngựa chính mệnh Kim Mộc Lân phong.

Nhà sản xuất trầm ngâm một lát, uyển chuyển nói, "Hình tượng nhìn qua có chút trẻ con nha..."

Lúc này, Cung Tiểu Kiều phủ một cái áo khoác lông vàng vừa dày vừa nặng, còn mang theo mũ len hình con thỏ, hơn nữa còn có một gương mặt con nít, gần như làm người hoài nghi cô còn vị thành niên.

Ánh mắt Phong Tư Hạ giống như X quang 360 độ không góc chết nhìn thấu cô.

Có lẽ là vì đồng mệnh tương liên, đều có một gương mặt trẻ con, Phong Tư Hạ trực tiếp bỏ qua bề ngoài của cô, "Như thế tiếp theo, thông qua hóa trang có thể thay đổi, mấu chốt là kỹ thuật diễn."

Kim Mộc Lân đột nhiên từ chỗ ngồi đứng lên, chậm rì rì đi tới trước mặt Cung Tiểu Kiều, tới gần mặt cô, khoảng cách mỗi mỗi cách cô chỉ có cách nửa ngón tay.

Cung Tiểu Kiều không biết hắn muốn làm gì, trước mặt nhiều người như vậy đánh hắn thật không tốt, đành phải yên lặng xem xét.

Kim Mộc Lân vốn có chút thần sắc nhân nhả vui đùa trong nháy mắt chuyển biến, con người thanh thuận thâm đậm bi thương, có chút dịu dàng như gọn sóng, tuy rằng đau đớn không thôi, lại vẫn như cũ vẻ mặt thỏa mãn dừng ở dung nhan của cô,

Sắc mặt hắn thoạt nhìn càng ngày càng suy yếu mỗi một...

Tiếp theo hắn nâng cánh tay lên, có vẻ như muốn chạm vào sợi tóc của cô, lại mất đi khí lực, chậm rãi buông xuống.

Cuối cùng, hắn vô lực tựa đầu vào vai cô, "Chỉ cần nàng muốn, chỉ cần ta có... Cho dù là mạng của ta... Chỉ cần nàng không đuổi ta đi..."

Cô luôn luôn biết kỹ thuật diễn của Kim Mộc Lân không tệ, nhưng chân chính kiến thức đến vẫn là khá rung động.

Không chỉ có Cung Tiểu Kiều, tất cả người có mặt trong con người đều toát ra kinh diễm,

Cô gần như trong nháy mắt bị hắn mang vào tình tiết trong tác phẩm.

Canh này là khi Thương Quan Huyền Nguyệt vừa mới thành ma, một phạm nhân như Quân Dật Trần lại một mình chạy đến Ma giới chỉ vì gặp mặt nàng một lần,

Về sau, hắn rút cuộc nhìn thấy Thương Quan Huyền Nguyệt đã thành ma.

Quân Dật Trần đau lòng không thôi, vì bù lại, vì có thể ở bên cạnh nàng, hắn cam nguyện mỗi ngày bị nàng hấp thu tinh nguyên, mà thân thể mình mỗi ngày lại càng ngày suy yếu...

Ở lúc tất cả mọi người đều bị kỹ thuật diễn của Kim Mộc Lân làm điên đảo, trên mặt Cung Tiểu Kiều không biết từ lúc nào rút đi tất cả ngây thơ cùng trẻ con, một cái nhân mảy đều là quyến rũ xinh đẹp, ngay cả một động tác cũng đều là hồng xiêu phách lạc...

Trong phút chốc, lực chú ý của mọi người đều tập trung đến biểu tình của cô, mà bỏ qua trang phục của cô,

Một ngón tay của cô vô cùng mềm nhẹ phát ra môi trắng bạc của hắn, lời nói phun ra mỗi chữ đều lạnh thấu xương, "Người cho là bây giờ người còn có tư cách đứng trước mặt ta?"

Con người Kim Mộc Lân hiện lên một chút vô thố, nhưng chỉ là một chút lúng túng lướt qua, thời gian cùng trình độ đều nắm giữ đúng lúc.

Móng tay cô đột nhiên dùng sức, đâm vào bên trong môi hắn, thẳng đến khi tràn ra máu tươi.

Hắn nhú mảy, yên lặng chịu đựng đau đớn.

"Quân Dật Trần, hiện tại, người ngay cả tư cách bị ta hận cũng không có!"

"Ta biết." Hắn chưa sót mỉm cười,

"Ta cho người thời gian ba năm, nhưng đến lúc đó vẫn còn yếu đuối như bây giờ, khiến cho ta ngay cả hưng trí tra tấn cũng không có." Nhìn đến bộ dáng suy yếu mỉm cười của hắn, vẻ mặt cô xen lẫn vài phần không kiên nhẫn cùng phiền chán khó hiểu.

Nghe được lời nói của cô, Kim Mộc Lâm lại mỉm cười sùng nịch nhìn cô, "Được, bảo bối chờ ta."

Về mặt hấn trước sau đều ôn nhu, cô lại đột nhiên bị về mặt này khiến cho đau đớn, không khống chế được lật tay một chưởng đánh về trước ngực hấn.

Kim Mộc Lâm nhất thời bị đánh bay ra ngoài, phun ra một ngụm máu tươi.

Cung Tiểu Kiều xoay người, nhắm mắt, yêu hận đan xen ở trong lòng đều được biểu hiện ngay trên gương mặt.

Nước mắt, nháy mắt là chảy xuống...

Mẹ nó a! Khóc cái lông!

Thật ra một chưởng kia trong lòng cô là cực kỳ thoải mái đó có được hay không!

Mừng mà phát khóc đấy có được hay không!

Mẹ nó tên yêu nghiệt Kim Mộc Lâm kia cứ nhiên không biết sống chết chọn tình tiết này!

Vậy cô đành phải cố mà thay trời hành đạo thu yêu nghiệt này có được hay không!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Không tim không phổi vẫn tốt hơn tan nát cõi lòng

Editor: Ngan Tĩnh.

Hôm nay gương mặt vẫn luôn căng cứng của Phong Tư Hạ rốt cuộc có chút hòa dịu, "Thoạt nhìn có chút tài năng! Lăng Việt, anh cảm thấy thế nào?"

Lăng Việt trạng thái trầm tư, "Tôi chính là rất ngạc nhiên, nói, Kim Mộc Lâm, cậu làm chuẩn bị từ lúc nào vậy? Ngụm máu kia phun ra cũng quá giống thật rồi!"

"Vốn chính là thực có được không! Nhóc con chết tiết kia ra tay cũng quá nặng!" Kim Mộc Lâm vô cùng ai oán liếc mắt nhìn Cung Tiểu Kiều một cái.

Cung Tiểu Kiều khinh bỉ trừng lại, cô tuy rằng ra tay không nhẹ nhưng tuyệt đối không thể đánh hấn tới mức học ra máu, cô cũng thật topf mò máu này là từ đâu ra!

"Không, không thế nào..." Lăng Việt cười gượng.

"Sao không thế! Nhóc con kia nhưng là sư muội đồng môn của tôi đấy!"

Lăng Việt cùng Phong Tư Hạ đồng thời cháy vachị đen.

"Đồng môn? Nếu tôi nhớ không lầm mà nói, hình như chỗ của anh là Thiếu Lâm tự mà?" Phong Tư Hạ nhìn hấn.

"Đúng vậy! Cô nhóc này là nữ đệ tử duy nhất trong Thiếu Lâm tự chúng ta, Cung... Ách, Kiều Thập Nhất!" Kim Mộc Lâm giữa chừng liền kịp sửa lại.

Lăng Việt lập tức đánh bàn tính nhỏ, "Vậy phần diễn thể thân có thể giảm đi đúng không?"

"Đây cũng chỉ là chuyện nhỏ..."

Lăng Việt nhỏ giọng nói thầm, "Lại chuyện nhỏ, cậu không chịu nó tất nhiên cảm thấy không quan trọng, đáng thương tôi mỗi ngày đều liều mạng lôi kéo người đầu tư!"

Phong Tư Hạ đuổi những người khác đi, sau đó bắt đầu hỏi tình huống của Cung Tiểu Kiều.

"Trước kia từng có huấn luyện bài bản cùng kinh nghiệm diễn xuất không?"

Kim Mộc Lâm khoát một tay lên bờ vai Cung Tiểu Kiều, "Sư muội của tôi tốt nghiệp đại học A, kinh nghiệm diễn xuất gì đó, cô ấy cũng đã có vốn vẹn bốn năm, người của tôi, cậu yên tâm!"

Cung Tiểu Kiều: "..."

Phong Tư Hạ gật đầu, "Tôi mặc kệ hai người có quan hệ gì, đừng lộ ra bên ngoài, tất cả tuyên truyền đều nghe theo tôi an bài."

"Đó là tất nhiên." Kim Mộc Lâm gật đầu.

"Mạo muội hỏi một câu, giới hạn cô có thể nhận là cái gì?"

"Chỉ cần không phải là cùng Kim Mộc Lâm, tôi cảm thấy cơ bản đều có thể nhận." Cung Tiểu Kiều thản nhiên nói.

Kim Mộc Lâm lập tức dừng lòng, "A này! Tiểu Kiều! Cái tiền đề này của muội cũng hơi quá đáng rồi! Vì sao chỉ có ta là không thể!"

"Ta thật sự không thể liên hệ một Quân Dật Trần ôn nhuận như ngọc tuân dật tiêu sái với huynh được! Ta cảm thấy nếu thật sự để huynh tới diễn, [Thiên Hạ Vô Ma] nên sửa tên thành [Thiên Hạ Sắc Ma] mới khá thích hợp!"

"Phụt----!" Lngw Việt không phúc hậu phát ra tiếng.

Kim Mộc Lâm ủy khuất nói, "Vừa rồi chúng ta không phải rất ăn ý đó sao! Tiểu Kiều, ta cũng không kỳ thị muội, sao muội có thể kỳ thị ta!"

Về mặt Phong Tư Hạ nghiêm túc nói, "Làm một diễn viên đủ tư cách, cho dù đối tượng là một đầu gỗ ngốc nghếch, cô cũng phải có thể nói ra lời tâm tình buồn nôn với người đó."

"Đứa bé này, tôi trở về sẽ dạy dỗ cô ấy thật tốt! Vậy giờ sao? Nữ chính có thể định ra rồi chứ?"

Phong Tư Hạ suy tư một lát, "Ngày mai mang cô ấy đến đây thử vai mấy đoạn, cuối cùng còn phải thương nghị với biên kịch một chút."

-

Trở lại khách sạn.

Kim Mộc Lâm đáng thương hề hề vây quanh Cung Tiểu Kiều chạy tới chạy lui, "Tiểu Kiều Tiểu Kiều! Muội xem hôm nay ta bị muội đánh còn đổ máu! Miệng của ta cũng bị muội đánh rách, đầu lưỡi cũng cắn nát! Ta còn hiền lành như vậy không lộ ra thân phận Cung gia của muội, trên đời này tìm đâu ra đàn ông tốt như vậy! Không cho ta tiêm, vậy cho ta hôn hôn một chút đi, coi như diễn tập trước..."

Cung Tiểu Kiều cười áo khoác, hai tay khoanh ngực, "Ta còn chưa tìm huynh tính sổ, huynh còn đến hỏi ta đòi thưởng! Ta tốt nghiệp đại học A lúc nào? Ta nào có bốn năm kinh nghiệm?"

Kim Mộc Lâm không chút để ý nói, "Tốt nghiệp chỉ là chuyện sớm hay muộn! Muội có bốn năm kinh nghiệm chẳng lẽ không đúng sao? Bốn năm trước, sau khi mẹ chết muội liền sống cuộc sống mỗi ngày đều đeo một chiếc mặt nạ, muội từng thật lòng cười một lần sao? Ta tình nguyện thấy muội thật lòng khóc, cũng không muốn nhìn muội luôn miễn cưỡng bản thân cười như vậy, cười như vô tâm vô phế!"

Cung Tiểu Kiều thả mình xuống giường, "Vô tâm vô phế... Vẫn tốt hơn tan nát cõi lòng..."

"Nhị sư huynh, nhân vật này huynh trước đừng vội nhận cho ta, ta cần phải hỏi một người trước đã."

"Ai cơ? Chẳng lẽ là Tần Ngâu?"

"Một cho huynh nghĩ ra được!"

"Vậy là ai?"

Cung Tiểu Kiều đột nhiên ngây ngẩn cả người...

Là ai? Người đầu tiên nghĩ đến trong đầu chính là Cố Hành Thâm!

Từ nhỏ đến lớn chỉ cần gặp được chút chuyện cô đều sẽ báo với Cố Hành Thâm, hỏi ý kiến của anh, bằng không liền không có cảm giác an toàn.

Cho dù nỗ lực ba năm, thực chất bên trong vẫn luôn ý lại anh một chút đều không thay đổi...

Đến thành phố D lâu như vậy, Cố Hành Thâm một cuộc điện thoại cũng không gọi đến, đáng giận như thế vì sao cô còn muốn báo lại với anh?

"Không có ai! Nhận thì cứ nhận thôi!"

Sao có thể quên chứ! Cô có thể dựa vào bất luận người nào để bỏ lên trên, chỉ có Cố Hành Thâm là không.

Thứ anh có thể cho cô, cũng có thể vì Cố Tiểu Nhu thậm chí vì Cung Hàn niệm mà thu hồi tất cả, khiến cô cao bao nhiêu ngã càng thảm bấy nhiêu.

Thiên địch của cô có quan hệ chặt chẽ không rời với anh.

Cô không có tự tin ở trong lòng anh có phân lộn lớn hơn hai người họ, cô cũng không mạo hiểm nổi!

Chương 37: Vẫn là nhanh chóng tìm một anh bạn trai đi!

Editor: Ngan Tĩnh.

Ven ven sáu ngày, Cung Tiểu Kiều vẫn luôn vội vàng thử vai cùng bạn rộn với tổ kịch bản.

Cố Hành Thâm vẫn như trước không hề liên hệ với cô, người gọi cô nhiều nhất thế nhưng chính là học tỷ học thiết kế trong trường.

Phòng chừng là sợ cô không giữ lời hứa, bữa tiệc Noel tối cho chị ấy leo cây.

Kim Mộc Lâm muốn ở bên cạnh làm việc, trong thời gian ngắn phải ở lại thành phố D.

Buổi sáng ngày thứ bảy, một mình Cung Tiểu Kiều ngồi tàu hỏa về thành phố A.

Đi tàu hỏa mấy tiếng, lúc trở lại trường học đã là hơn hai giờ chiều.

"A! Tiểu Kiều đã trở lại! Kết quả chiến đấu tehes nào?" Doãn Hi Đề đang chống ngược đầu dựa vào vách tường lưu loát buông đôi chân dài xuống đứng lên.

"Đúng vậy! Có nhận được vai không?" Ôn Nhã cũng hỏi.

"Nhận được, Tiểu Hồng." Cung Tiểu Kiều lời ít ý nhiều trả lời, sau đó để lại đồ đạc chạy xuống căn tin mua cơm.

Cung Tiểu Kiều cũng không phải cố ý nói dối, chuyện nhân vật chính vẫn còn chưa định ra được.

Trong giới giải trí phức tạp như vậy, dù sao cô cũng là người mới, không có khả năng chỉ dựa vào Kim Mộc Lâm để cử đã có thể đảm nhiệm được nhân vật quan trọng như vậy được.

Chỉ là, lần này là một cơ hội rất tốt, cô không có lý do gì để bỏ qua cùng từ chối sự giúp đỡ của Kim Mộc Lâm.

Cô cũng không ngại thẹn đến vậy, cho tới bây giờ còn tin tưởng trong xã hội này có thể dựa vào năng lực của chính mình xông xáo trong giới giải trí còn có thể toàn thân trở ra.

Năm đó nếu mẹ không gặp gỡ kẻ xấu xa kia, cuối cùng một thân tài học cũng không có cách nào hiển lộ được, cuối cùng buồn bực thất bại tiếc nuối rồi đi.

Hàn An Nại thán, "A! Trái lại thật sự là một nhân vật pháo hôi kinh điển mà!"

Doãn Hi Đề cảm khái, "Chuyện Diệp Mộng Kỳ đóng vai nữ chính trong bộ [Hồng Trang] đã được xác định rồi, hôm qua đoàn làm phim vừa mới dự buổi họp báo công bố."

"Quả thật là mạng tốt mà..." Ôn Nhã hâm mộ nói.

Cung Tiểu Kiều vui đầu ăn cơm, không phát biểu ý kiến.

Thật ra lý do Diệp Mộng Kỳ thành danh nhanh như vậy trong lòng mọi người đều hiểu rõ mà không nói, đều ăn ý tránh đi.

Loại chỗ như giới giải trí này, cho dù bạn dựa vào năng lực của mình tự đi lên, chỉ sợ cũng chẳng có ai tin.

"Đúng rồi, tiểu Tĩnh đâu?" Cung Tiểu Kiều ngẩng đầu hỏi.

"Về nhà, sau khi cậu vừa đi thành phố D, cậu ấy cũng không về phòng ngủ." Ôn Nhã trả lời.

"À..."

-

Sau khi lấp đầy bụng, Cung Tiểu Kiều dưới sự uy hiếp chuông điện thoại của học tỷ chạy xuống trung tâm hoạt động.

Đám người bộ thiết kế kia xin được một phòng hoạt động có diện tích rất lớn, ở giữa thiết kế một sân khấu hình than, trước sân khấu là sân nhảy, bốn phía đặt bàn thủy tinh được thuê đến.

Buổi tối trên sân khấu hình than sẽ triển lãm tiết mục Cosplay, người xem có thể khiêu vũ, có thể một bên thưởng thức vừa ăn đồ ăn uống nước.

Party Noel lần này bộ thiết kế không chỉ mời toàn bộ học sinh giáo sư trong trường, còn có cả người bên ngoài, mỗi người chỉ cần giao 300 đồng tiền, sau khi đi vào số lượng hoa quả bánh trái được cung ứng free, còn có biểu diễn đầy phần khích, cũng là cơ hội tốt tạo quan hệ hữu nghị.

Vì thế, toàn bộ thành viên bộ thiết kế đào sạch tâm tư mời những tuấn nam mỹ nữ đến hấp dẫn ánh mắt.

Sáu giờ tối bắt đầu vào bàn.

Cung Tiểu Kiều bị bắt mặc bộ đồ hầu gái theo ước định đi tiếp đãi khách.

Tổng cộng an bày hai mươi nhân viên phục vụ, mười nam mười nữ, nữ sinh đều mặc đồng phục hầu nữ, nam sinh đều là áo bành tô.

Học tỷ hai mắt lấp lánh ánh sao, nhìn chăm chăm vào Cung Tiểu Kiều, tràn đầy may mắn cảm khái, "Tiểu Kiều, cũng may em không có bạn trai! Nếu em có bạn trai, cậu ta tuyệt đối sẽ không cho phép em mặc bộ đồ này giúp chị rồi!"

Khỏe miệng Cung Tiểu Kiều co rút, cô quyết định vẫn là nhanh chóng tìm một anh bạn trai đi!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bào Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Đứa bé này sao lại háo sắc như vậy chứ!

Editor: Ngan Tĩnh.

Một đêm này, Cung Tiểu Kiều không chỉ phải tiếp đãi tân khách, còn phải thỉnh thoảng đi Cosplay, bận rộn như con quay.

Cho dù là nam hay nữ đều có thể cos được, học tỷ thật là hiểu được tận dụng tài nguyên.

Vừa mặc bộ cosplay Shiranui Mai màu đỏ kinh điển, một học đệ vội vàng vàng chạy tới hậu trường, "Cung học tỷ, Cung học tỷ, bên ngoài có người tìm chị! A----"

Tiểu học đệ đột nhiên che mũi lại, "Shiranui Mai... Nữ thần trong lòng tôi... Học tỷ, chị mặc bộ quần áo này, thật... Thật thích hợp..."

"Tất nhiên rồi, có mấy ai có thể mặc ra hiệu quả mãnh liệt như vậy đâu!" Học tỷ chẳng có gì bất ngờ liếc mắt nhìn tiểu học đệ, đã sớm biết cho Tiểu Kiều mặc vào bộ này sẽ cho ra loại hiệu quả tuyệt vời này mà!

Cung Tiểu Kiều thần thờ ngẩng đầu, "Học tỷ, tại sao em cảm thấy quần áo chị cho em mặc, vải vóc cái sau càng ít hơn cái trước thế này..."

"Ô ha ha, ảo giác ảo giác á! Được rồi! Cái này cho em! Đây không phải là rất nhiều vải vóc sao!"

"Cái quạt rách nát này có thể che cái gì?" Cung Tiểu Kiều hất bàn.

"Cậu, mới vừa nói ai tìm tôi?"

Tiểu học đệ nhìn chăm chăm cô đã mất năng lực nói chuyện.

Cung Tiểu Kiều không nói gì vượt qua cậu ta chạy ra bên ngoài.

-

Vừa nhìn thấy người đàn ông đứng ngoài cửa Cung Tiểu Kiều laoaj tức phản xạ có điều kiện xoay người rời đi.

Đi mấy bước cô lại đột nhiên cảm thấy có cái gì đó không đúng, lại xoay người lại.

"Anh... Trong ngực anh đang ôm thứ gì..."

Lúc đó, trong ngực của Cố Hành Taham đang ôm lấy một sinh vật không rõ đang y y nha nha.

Lý do không cách nào xác nhận được giống loài, là bởi vì nó xuất hiện ở trong ngực Cố Hành Thâm.

"Vừa rồi có một cô gái lên lút đưa cho anh." Mặt Cố Hành Thâm vẫn không chút thay đổi này trả lời.

Cung Tiểu Kiều nở tung, "Mẹ nó chứ! Anh nói chuyện có thể đừng chọc cười như vậy có được không? Người ta nhét cho anh? Một đứa bé sơ sinh sống sờ sờ, anh cho là nhét truyền đơn hay sao hả?"

"..."

"Cố Hành Thâm, anh thật là rất biết cách gây phiền toái cho người khác!"

"Anh chẳng qua là đứng ở chỗ này chờ em" Cố Hành Thâm vô tội nhìn cô.

Hai người ngồi xuống ghế dài dưới tàng cây bên cạnh.

"Làm sao bây giờ?" Cố Hành Thâm ôm lấy bé con hỏi.

Cung Tiểu Kiều cơ hồ nôn đến học ra máu, "Bây giờ mới biết hỏi làm sao bây giờ! Lúc trước khi nhận nó sao anh không hỏi phải làm thế nào?"

"Nhét nhanh quá, không phản ứng kịp. Em nhỏ tiếng một chút đi, hù đến nó."

"Tôi..." Con giận của Cung Tiểu Kiều nhen ở cổ họng, "Tính toán gì nữa, ngồi ở nơi này, chờ mẹ nó trở lại!"

"Có phải anh lại gây thêm phiền toái cho em rồi hay không?" Cố Hành Thâm bắt an nhìn cô.

Nhìn vẻ mặt này của hắn, Cung Tiểu Kiều không giận nổi, lườm bâu, "Ngược lại cũng không phải chuyện liên quan tới tôi. Lại nói, Cố Hành Thâm, tư thế ôm trẻ con của anh cũng thật là chuyên nghiệp!"

"Ừ, khi em còn bé anh cũng ôm em như vậy đấy."

"..."

-

Thằng nhóc này đáng dập trắng trẻo mũm mĩm, một đôi mắt đen nhanh quay tròn chuyển động, sau đó cố định hình ảnh ở trên người Cung Tiểu Kiều, cực kỳ hiếu kỳ quơ tay nhỏ về phía cô, uốn éo người, dường như muốn cô ôm.

Cung Tiểu Kiều bóp bóp tay nhỏ bé của nó, "Ha, anh nhìn xem, nó dường như rất thích tôi á! Cho tôi ôm một cái!"

Cố Hành Thâm cầu mà không được lập tức đưa nhóc con cho cô ôm.

Bé con vừa được chuyển sang ngực cô liền dùng tay nhỏ đầy thịt kéo kéo áo quần trước ngực cô, miệng cực kỳ gấp gáp cọ cọ nơi chỗ ấy.

Trên trán Cung Tiểu Kiều chảy xuống ba vạch đen, ngẩng đầu nhìn Cố Hành Thâm, "... Nhóc con này là bé trai hay gái? Sao lại háo sắc như vậy chứ!"

Cố Hành Thâm nghiêng đầu đi không nhìn cổ áo đang bị kéo của cô, "Khụ khụ, anh nghĩ nó là đối..."

"Đối... Đối?"

Có làm hay không chứ! Đây! Cô không có sữa đâu!!!

Cố Hành Thâm nghiêng đầu than thở, tại sao mỗi lần tìm cô muốn nói tốt mọi chuyện với cô lại luôn gặp phải loại tình trạng không thể tưởng tượng nổi đột nhiên xảy ra thế này chứ!

Chỉ là, nếu như không phải là vì hiếu kỳ bé con cô mới vòng trở lại, cô dường như cũng không muốn gặp anh.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bào Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Nếu không em cứ để nó sờ một cái?

Editor: Ngạn Tĩnh.

Cung Tiểu Kiều không nói gì trả gấu con kia lại cho Cố Hành Thâm.

Bé con lập tức đầu miệng một cái, lập tức la khóc phải gọi là tan nát cõi lòng, ruột gan đứt từng khúc.

Cố Hành Thâm nhìn cô, bé con cũng nhìn cô.

Cung Tiểu Kiều nhúc đầu ôm bé con trở lại, "Nếu không, Cố Hành Thâm, anh đi mua một ít sữa bò đến đây?"

"Không có núm vú cao su thì làm sao dứt cho nó?"

"..."

"Ừm... Nếu không thì em cứ để nó sờ một cái?" Cố Hành Thâm cũng bị đứa bé này gào đến phát sợ rồi.

Rất nhiều học sinh đi ngang qua đều tò mò nghị luận tổ ba người quý dị kia.

"Không phải là sờ anh, anh đương nhiên nói đơn giản dễ dàng thế rồi! Sao anh không để nó sờ! Hơn nữa cái phiền toái này là do anh gây ra!" Cung Tiểu Kiều một bên chơi đùa tay nhỏ của bé con, một bên rống giận.

Rất nhanh, một tiếng khóc còn gào to hơn gấp mấy lần tiếng rống của Cung Tiểu Kiều vang lên, Cung Tiểu Kiều trong nháy mắt liền thỏa hiệp.

Lúc này, một cô gái vội vàng vàng chạy tới bên này, "Thật xin lỗi, vừa rồi tôi gấp quá!"

"Không sao." Cung Tiểu Kiều cười khan trả bé con lại cho mẹ, rút cuộc thờ phào nhẹ nhõm.

"Ách, chị bé này, cô là người đại học A?" Cung Tiểu Kiều hoài nghi hỏi, cô bé này cô cảm thấy có chút quen mặt.

Cô gái kia gật đầu một cái, "Đừng vậy! Tôi là tới tham gia dạ tiệc giáng sinh, bé con ở trong nhà không có ai trông, cho nên tôi ôm nó đến luôn! Hắc, người khác hỏi tôi tôi liền bảo là dọa cụ hóa trang vũ hội! Bạn học, cô là cosplay Shiranui Mai sao? Vóc người quá bốc lửa rồi! Thật hâm mộ cô mà! Aiz, thật ra thì trước khi sinh bé con vóc người của tôi cũng không kém cô đâu!"

Câu nói mạnh bạo của cô gái này khiến Cung Tiểu Kiều muốn á khẩu.

"Ách, đứa bé này... Là cô sinh?"

Cô gái kia giải thích, "Tôi không phải mang thai trước khi sinh đâu! Tôi đã kết hôn rồi! Năm nay học năm tư đại học, cũng sắp tốt nghiệp rồi."

Cung Tiểu Kiều bắt đầu nghĩ lại, "Chắc... Người ta đều kết hôn sinh con rồi, mình thế mà đến bây giờ bạn trai còn chưa có!"

Cố Hành Thâm liếc mắt nhìn cô một cái, chẳng lẽ cô muốn kết giao bạn trai?

Điều này nói rõ cô có thể đi ra cái bóng Tần Nghiêu rồi, nhưng vì cái gì anh lại hoàn toàn không có cảm giác vui vẻ gì cả?

"Cô không có bạn trai? Sao có thể? Vậy người kia..." Cô gái kinh ngạc nhìn Cố Hành Thâm bên cạnh Cung Tiểu Kiều.

"Đây là chú tôi." Cung Tiểu Kiều mặt không thay đổi trả lời.

Cô gái: "..."

Cố Hành Thâm: "..."

Cung Tiểu Kiều cảm khái, "Cô gái trẻ, cô thật là thành thật, sao có thể tùy tiện đưa một đứa bé cho người xa lạ chứ, cũng không sợ người xấu lừa mất đứa bé sao?"

Cô gái dừng mảnh trả lời, "Vị tiên sinh này đẹp trai như vậy sao có thể là người xấu được! Hơn nữa vừa rồi đúng lúc gấp gấp quá, cho nên cũng chỉ có thể mời anh ấy hỗ trợ."

Đẹp trai cùng người tốt có liên quan sao...

-

Mặc kệ thế nào, sự kiện không thể tin nổi này rốt cuộc kết thúc.

Cung Tiểu Kiều đã không biết là lần thứ mấy nhấn tắt điện thoại di động như đòi mạng kia, phui mông một cái đứng lên, "Không còn việc gì thì tôi trở về đây, còn phải gấp rút đi hỗ trợ."

Cố Hành Thâm kéo tay cô lại, đi tới, nhẹ nhàng ôm lấy cô, cảm giác cô giấy giụa, cánh tay nắm chặt.

"Tiểu Kiều, đừng... lạnh nhạt với anh như vậy."

"Em gầy rồi..."

"Có nhớ anh hay không?"

"Nhưng anh rất nhớ em..."

Cung Tiểu Kiều về mặt cảnh giác, "Này, thỉnh đã thả xong chưa? Anh rút cuộc muốn nói cái gì?"

Cố Hành Thâm không giống như ngày thường phê phán quần áo cô mặc, lại dịu dàng khác thường như thế, khiến Cung Tiểu Kiều rất là khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Này, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Xin anh đừng lại đối xử tốt với em nữa...

Editor: Ngạn Tĩnh.

Anh ôm lấy cô, giờ cánh tay lên ôm càng chặt, giống như đang phát tiết một loại tâm tình vô hình nào đó.

Anh nhìn thấy môi cô, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại xúc động khiến anh ứng phó không kịp...

Cuối cùng, anh cũng chỉ nhẹ nhàng hôn lên má cô, dường như đầy áp đè nén ả nhân vô hạn, khắc chế không vượt qua ranh giới kia.

Cảm xúc trên má khiến Cung Tiểu Kiều cả kinh, theo bản năng đẩy anh ra, lại phát hiện anh lại ôm mình rất chặt.

Cô bị tâm tình của anh lây nhiễm, trong không khí lưu động ám muội khiến cho cô ngày càng bất an cùng hốt hoảng.

Mãi đến sau khi Cố Hành Thâm nói ra hai cái tên phá vỡ không khí này.

"Anh lừa gạt em chuyện Tiểu Nhu cùng Tần Nghiêu trở lại đính hôn chỉ là không muốn em chịu thương tổn, mấy năm nay tâm tình của em thật vất vả mới bình tĩnh lại, anh không muốn em lại bị kích thích."

Cung Tiểu Kiều cười tự giễu một cái, "Cố Hành Thâm, sao anh không dám trực tiếp nói với tôi rằng anh là vì Cố Tiểu Nhu, vì không muốn tôi phá hư hạnh phúc của cô ta chứ? Luôn mồm luôn miệng nói tốt cho tôi, anh không cảm thấy dối trá sao?"

"Em là nghĩ anh như vậy..."? Cố Hành Thâm nhủ chặt mày.

Cung Tiểu Kiều thả nhẹ mày liễu, vuốt trán, "Xin lỗi, là tôi quá kích động. Cố Tiểu Nhu là em gái ruột của anh, anh làm vậy cũng là dễ hiểu, tôi với anh chỉ là một người lạ không chút quan hệ nào mà thôi, không có quyền gì chất vấn anh, anh cũng không cần xin lỗi tôi."

Cố Hành Thâm cắn răng nghiền lợ hung hăng nắm vai cô, "Người lạ không chút quan hệ? Cung Tiểu Kiều, rốt cuộc em có tim hay không? Mấy năm nay anh đối xử với em thế nào, em để tay lên ngực tự hỏi đi!"

Cung Tiểu Kiều nắm thật chặt hai quả đấm, giương mắt nhìn anh, "Vâng, là anh đối xử với tôi rất tốt! Không ai sùng tôi hơn anh! Nhưng là, quan hệ chúng ta là thế nào? Anh nói cho tôi biết, quan hệ của chúng ta là thế nào? Vị hôn thê của anh xem tôi là cái đinh trong mắt, khắp nơi chèn ép nhắm vào tôi, em gái của anh đoạt người đàn ông của tôi, hại chết mẹ của tôi! Anh nói xem, chúng ta là quan hệ gì? Tôi biết là do bản thân tâm trí không kiên định, vừa nhìn thấy anh khổ sở tôi liền mềm lòng nhào vào lòng anh, tôi nhận không được sinh ra lòng ý lại với anh, vừa thấy anh cười một cái là có thể bị mê hoặc không phân phải trái! Tôi chính là không có tiền đồ như vậy đấy! Cố Hành Thâm, coi như tôi van anh được không? Xin anh đừng đối xử tốt với tôi nữa..."

Cố Hành Thâm vuốt ve tóc của cô, cười khô, "Rõ ràng là lời nói ngọt ngào như vậy, tại sao lại khiến cho em đau lòng đến thế chứ!"

Cô lui về phía sau, né tránh sự đụng chạm của anh, "Cố Hành Thâm, đừng tới tìm tôi nữa, nơi đó tôi sẽ không đến nữa đâu. Bên phía ông nội tôi sẽ đi nói chuyện, tự tôi sẽ chăm sóc tốt cho mình."

Dường như không ngờ tới cô sẽ dứt khoát như vậy, sắc mặt Cố Hành Thâm tái xanh nhìn cô, "Vì Tần Nghiêu, em lại không tiếc đoạn tuyệt quan hệ với anh?"

"Không phải vì Tần Nghiêu! Tôi chỉ là không muốn làm anh khó xử, cũng không muốn làm khó mình. Làm như vậy là tốt cho tất cả chúng ta!"

"Anh không cảm thấy là làm khó, em nói cho anh biết, làm khó em chỗ nào?"

"Tôi đương nhiên là làm khó! Tôi ghét Cố Tiểu Nhu, ghét Cung Hàn Niệm! Nhưng hai người họ đều là người thân nhất của anh! Anh không bị làm khó? Anh không bị làm khó thì cũng đừng dùng loại ánh mắt khấn cầu đó nhìn tôi, đòi này tôi cũng sẽ không tha thứ cho những chuyện Cố Tiểu Nhu làm với tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Khoảng thời gian nước sôi lửa bỏng không bằng heo chó!

Editor: Ngan Tĩnh.

Tiếng chuông điện thoại di động phá vỡ bầu không khí căng thẳng.

Lần này không phải là học tử, hiển thị trên màn hình là Thẩm tiểu Thiên.

Trừ Cố Hành Thâm ra, cô thích đặt tên những người quan hệ tốt trong danh bạ là X tiểu X. Ví như, Lãnh tiểu Tĩnh, Lãnh tiểu Thấu, Đường tiểu Dự, Thịnh tiểu Vũ... Trước kia còn có Cố tiểu Nhu, Tàn tiểu Nghiêu.

Cung Tiểu Kiều nhận điện thoại.

"Alo, Tiểu hồ ly, anh có ở đây không?"

Cung Tiểu Kiều liếc mắt nhìn Cố Hành Thâm, "Có."

Thẩm Nhạc Thiên đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó vội vàng hỏi, "Tiểu hồ ly, em sẽ không quên hôm nay là ngày gì chứ?"

"Lễ giáng sinh, thế nào?"

"Bà cô, em đừng có đùa anh có được không? Đã gần 10 giờ rồi, cả phòng này cũng chỉ chờ Cố lão đại thôi đấy! Mấy ngày em đi thành phố D chúng ta quả thực trải qua thời gian nước sôi lửa bỏng sống không bằng chết heo chó không bằng đấy! Lúc này anh vất óc tìm mưu kế lấy có vũ hội hóa trang, muốn thừa dịp sinh nhật lão đại làm cho tâm tình anh ấy tốt một chút, bà cô nhỏ, em có thể đừng hủy đi tâm huyết của anh không?"

"Chuyện liên quan gì đến em? Em hủy tâm huyết của anh lúc nào chứ?" Đối với việc sử dụng thành ngữ của Thẩm Nhạc Thiên, Cung Tiểu Kiều thật sự không dám gật bừa.

"Vậy em coi như giúp anh một việc, bây giờ tới vườn hoa Phượng Minh đi được không."

"Tại sao em phải đi? Trực tiếp tìm Cố Hành Thâm đi không được sao, anh đây không phải là ngồi chờ sung rụng sao?"

"Không phải vậy! Anh đây là trăm sông đổ về một bể! Em tới rồi, anh ấy cũng sẽ đi theo mà!"

"Không tới được, em có việc."

Cung Tiểu Kiều cúp điện thoại, "Đám người Thẩm Nhạc Thiên thúc giục kia, anh nhanh chóng trở về đi!"

Nói xong liền xoay người lách vào hội trường.

-

Cung Tiểu Kiều không yên lòng đi catwalk, một lát sau Thẩm Nhạc Thiên lại gọi đến, "Bà cô nhỏ của tôi, anh van cầu em đấy, chỉ lần này, coi như là chúng ta thiếu ân tình của em, sau này em có việc gì cần trợ giúp cứ mở miệng!"

"Em không nghĩ ra được lý do gì để giúp các anh, em cũng không cao thượng như vậy, lấy đức báo oán!"

"Oán...?" Thẩm Nhạc Thiên chậm lụt không phản ứng kịp.

Lãnh Thấu than nhẹ một tiếng, có chút bất đắc dĩ, "Tính tình của con bé vẫn không thay đổi chút nào, hẳn là còn đang trách lần trước chúng ta liên thủ gạt con bé."

Thịnh Vũ phụ họa, "Cậu đối tốt với con, con bé sẽ nhớ cả đời, ngược lại, đối xử không tốt, con bé cũng sẽ nhớ cả đời."

Về mặt Thẩm Nhạc Thiên như đưa đám, "Vậy làm sao bây giờ? Bên phía chị dâu gần như không đối gặt được nữa rồi..."

"Không bằng cậu cứ trực tiếp nói với Cung Hàn Niệm, để cho cô ta tự mình tới đón người về." Thịnh Vũ đề nghị.

"Có dụng ý khác! Tuyệt đối là có dụng ý khác! Thịnh Vũ cái chiêu một mũi tên trúng hai con chim này của anh, quá tổn hại rồi! Ai cũng có thể chọc, duy chỉ có Tiểu hồ ly, nếu mà náo ra chuyện gì, lão đại còn không hận chết tôi sao! Hơn nữa lão đại không thích phụ nữ quản chuyện riêng của anh ấy, nhất là chuyện liên quan đến Tiểu hồ ly đấy!"

Thịnh Vũ sờ cằm một cái, trầm tư, "Cái duy chỉ này càng là... Thật sự có thâm ý khác. Cậu nói lão đại đối với Tiểu Kiều rốt cuộc là dạng cảm tình gì?"

"Bây giờ không phải lúc nghiên cứu loại chuyện này có được hay không! Còn có cậu, Đường Dự! Cái tên ăn hàng nhà cậu! Trừ ăn ra cậu còn có tác dụng gì khác nữa hay không hả?" Thẩm Nhạc Thiên tức giận nhìn Đường Dự không tìm không phôi ngồi ăn ở bên cạnh.

Đường Dự nuốt quả nho cuối cùng, gọi điện thoại cho Cung Tiểu Kiều, "Tiểu Kiều, tối nay em tới không? Tiểu Tĩnh có lời muốn nói với em. À, cô ấy nói rồi, nếu em không muốn tới cũng chẳng sao, cô ấy hiểu được ý của em, sẽ không lại quấy rầy em"

"Có ý gì? Em nghe không quá rõ, Tiểu Tĩnh cậu ấy làm sao?"

"Anh cũng không biết..."

"Đệt! Anh trừ ăn ra còn biết cái gì nữa hả! Anh ngày ngày ở bên cạnh cậu ấy để làm gì mà không biết?"

Một lát sau, Đường Dự cúp điện thoại, trong miệng lại cắn bánh mì, nhìn về ba người đang gấp đến xoa quanh, "Tiểu Kiều nói cô ấy lập tức tới ngay."

"Thật hay giòn đấy? Vừa rồi cậu gọi cho Tiểu Kiều sao?" Thịnh Vũ kinh ngạc hỏi.

"A, tại sao Đường Dự vừa gọi liền tới? Có gian ~ tình..." Thẩm Nhạc Thiên nâng cằm trầm ngâm.

Cơ trí giả ngu trong truyền thuyết?

Lãnh Thấu cũng không khỏi nhìn Đường Dự nhiều mấy lần, chỉ là làm sao cũng không nhìn ra được khí chất cơ trí giả ngu gì đó trên người ai kia.

--

Editor: Ai biết des ảnh bìa thì giúp tớ với, thật sự quá lười đi nhờ rồi T_T

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Chẳng lẽ anh muốn em truồng chạy?

Editor: Ngan Tĩnh.

"Học tỷ, hôm nay là sinh nhật một người bạn của em, em có thể đi trước hay không?"

"Là thần thánh phương nào lại trâu như vậy, lại có thể mời được em đến dự sinh nhật?"

Cung Tiểu Kiều cười khan.

"Thật không nỡ thả em đi! Cái buổi dạ tiệc Nguyên đán kia..." Học tỷ nháy nháy mắt nhìn cô.

Cung Tiểu Kiều lập tức đáp lời, "Chỉ cần em rảnh rồi nhất định sẽ tới trợ giúp!"

"Duyệt ha ha ah! Chị đây chỉ chờ mấy câu này của em thôi!"

Cung Tiểu Kiều lau mồ hôi, "Đúng rồi, người bạn kia làm vũ hội hóa trang có thể cho em mượn bộ quần áo hay không?"

"Có thể! Đương nhiên là có thể! Bộ này? Bộ này? Hay là bộ này?"

Cung Tiểu Kiều quét mắt nhìn vãi vóc trên tay học tỷ, "Được rồi, cứ lấy cái trên người em đi!"

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có cái này là nhiều vãi nhất rồi.

-

Cung Tiểu Kiều đi ra ngoài, Cố Hành Thâm quả nhiên vẫn chưa rời đi, vẫn như trước ngồi trên ghế dưới gốc cây kia.

Thấy cô đi ra, Cố Hành Thâm có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô.

Mặc kệ như thế nào, hôm nay là sinh nhật anh, lựa chọn vào loại thời điểm này tổn thương anh quả thật là hơi quá đáng.

Cung Tiểu Kiều đi về phía anh, "Đi thôi! Mọi người đều đang chờ anh đấy!"

Cố Hành Thâm liếc mắt nhìn cô một cái, nghiêng đầu sang chỗ khác, về mặt thoát nhìn là đang giận dữ với cô.

Đối với hành động trẻ con hiểm thấy của anh, Cung Tiểu Kiều cực kỳ hoài nghi người này giả vờ, chỉ là trong lòng lại lặng lẽ bởi vì anh chỉ bày ra một mặt này trước mặt mình mà cảm thấy thỏa mãn nho nhỏ.

Cung Tiểu Kiều ngôn từ chính nghĩa, "Cố Hành Thâm, anh luôn nói tôi tự do phóng khoáng, anh xem lại bản thân xem, như vậy làm sao làm gương dạy dỗ tôi được!"

Cố Hành Thâm nhăn mày, khoe miệng ngâm ba phần khổ sở bảy phần oán phần, "Em đều muốn đoạn tuyệt quan hệ với anh, anh còn cần làm gương tốt làm gì."

Cung Tiểu Kiều bắt đầu đi, "Anh đừng nói đoạn tuyệt quan hệ nghe nghiêm trọng như thế có được không! Tôi chẳng qua là muốn độc lập mà thôi."

Vừa nghĩ tới cô sẽ rời đi vòng tay của mình, qua lại với người đàn ông khác, thậm chí làm chuyện thân mật hơn, sang đó nữa lại sẽ có bé con...

Cuối cùng sẽ có một ngày, cô thoát khỏi sự khống chế của anh, thật sự hoàn toàn không còn liên hệ gì với anh, anh liền...

"Bộp----"

Một tiếng động lạ, tay ghế dài Cố Hành Thâm đang nắm lấy cứng rắn bóp vỡ, bẻ gãy...

Cung Tiểu Kiều nuốt nước miếng, trợn mắt há mồm nhìn.

Ngay lập tức, cô nhìn quanh bốn phía, sau đó kéo lấy anh bắt đầu chạy như bay.

"Phá hư của công sẽ phải bị phạt quét dọn nhà vệ sinh một tuần đấy! Cố Hành Thâm, anh quả thực bất tự xung khác với cái trường này mà..."

-

Trên xe.

Cố Hành Thâm liên tục từ kính chiếu hậu nhìn cô mấy lần, cuối cùng dường như rốt cuộc không thể nhìn được nữa.

"Em muốn mặc loại áo quần này đến?"

"Thế nào? Không phải là vũ hội hóa trang sao? Tôi cố ý mượn tới đấy!" Cung Tiểu Kiều sửa sang lại lần váy một chút.

"Quá lộ rồi, cời ra."

Mặc dù anh không muốn nổi lên va chạm với cô ngay lúc này, chỉ là anh càng không cách nào nhìn được cô ăn mặc như vậy xuất hiện trước mặt người khác.

Vừa rồi lúc ở trường học nhìn xuống không phát tác đã là dùng hết nhẫn nại cả đời này của anh rồi.

Cung Tiểu Kiều nghe anh nói như vậy trái lại thờ phào nhẹ nhõm một hơi, cái tên này, rốt cuộc trở về hình dáng ban đầu rồi!

Anh không mắng cô, cô thật đúng là cảm thấy nơi nơi đều là lạ có gì đó không đúng!

Thói quen, đúng là một thứ đáng sợ.

"Cời ra thì càng lộ hơn nữa! Chẳng lẽ anh muốn tôi truồng chạy?" Cung Tiểu Kiều không cho là đúng nói.

"... Chặn chỗ sơ hở của anh rất có ý tứ sao?"

"Ai bảo anh luôn nói chuyện tích cực như vàng thế chứ! Lúc cao hứng còn có thể nói vài lời tiếng người, không vui một cái thì giống như bây giờ! Thật không biết người phụ nữ nào mới có thể chịu được anh! Đây đây, anh xem một chút, nói anh mấy câu lại nghiêm mặt rồi, rốt cuộc tôi cũng biết vì sao anh đối xử dịu dàng với Cố Tiểu Nhu như thế, bởi vì người nào tìm không tốt rất dễ bị anh hù chết..."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Báo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Đều chảy máu! Cầm thú!

Editor: Ngan Tĩnh.

Ngoài cửa vườn riêng Phụng Minh.

Lãnh Thấu đẩy mắt kính một cái, "Tới rồi."

"Ồ đâu ở đâu?" Thẩm Nhạc Thiên rướn cổ lên, trông tròn con mắt, rốt cuộc nhìn thấy hai người bước xuống xe, "A- men! Cuối cùng cũng đã tới! Thương Đế phù hộ! Ách, chỉ là, bộ đồ kia của Tiểu hồ ly cũng quá..."

Thịnh Vũ kết luận đúng trọng tâm, "Đồng phục cáu đồ."

Cố Hành Thâm quét mắt nhìn qua, mấy người đồng loạt quay đầu dờ đi tầm mắt, vô tội nhìn trời.

Cố Hành Thâm cởi áo khoác ra khoác lên đầu vai cô, chỉ hận không đủ dài, che phía trên lại không che được phía dưới.

"Này này! Anh muốn dẫn tôi đi nơi nào vậy? Tôi phải đi tìm tiểu Tĩnh!"

"Cùng anh đi thay quần áo trước."

-

Cố Hành Thâm kéo Cung Tiểu Kiều vào phòng hóa trang.

Thẩm Nhạc Thiên cố ý chuẩn bị rất nhiều quần áo để khách không mang theo quần áo có thể lựa chọn.

Cố Hành Thâm ghét bỏ mà chọn chọn lựa lựa một hồi lâu, sau đó ném một mảnh vải cho Cung Tiểu Kiều, "Mặc cái này."

"Cái này là thứ gì? Là người mặc sao..."

Thấy cô lựa ba xoay bốn không ra tay, anh dứt khoát tự mình ra tay giúp cô thay.

Kết quả, quần áo mới cởi một nửa, Cung Tiểu Kiều còn không cảm thấy gì, ngược lại Cố Hành Thâm ho khan một tiếng bỗng nhiên xoay người, "Tự mình thay!"

Ngón tay đụng vào da thịt trơn mềm cơ hồ khiến anh run rẩy, nhìn vào con người u mê không chút đề phòng của cô, anh cảm giác mình sinh ra ý nghĩ như vậy với cô thật quá vô sỉ.

Cung Tiểu Kiều lườm bâu, "Ày, bộ này cũng quá khoa trương rồi! Cái mũ này mang vào làm sao thấy đường được nữa!"

"Rất tốt." Cố Hành Thâm hài lòng gật đầu.

"Cố Hành Thâm, thẩm cmn mỹ gì của anh thế này!"

Cung Tiểu Kiều tìm kiếm khắp nơi, chọn trúng một chiếc nhẫn hình đầu lâu cùng một lưỡi hái tử thần khổng lồ, phối hợp với áo choàng màu đen trên người, phối hợp như vậy thoát nhìn cũng rất là phong cách.

Cung Tiểu Kiều vác lưỡi hái to hơn cả người của cô lên vai, "Soái không!"

"Ừm." Cố Hành Thâm vừa nói vừa kiên nhẫn quan sát cô, nhìn không bỏ sót một chỗ nào.

"Cố Hành Thâm, hôm nay anh chính là nhân vật chính đấy, chẳng lẽ anh cứ mặc như vậy ra ngoài sao? Thật không có khí chất gì cả!" Cung Tiểu Kiều không có ý tốt nhìn anh từ trên xuống dưới một lượt.

Nhìn một phòng quần áo, gọi lên dục vọng cải tạo Cố Hành Thâm của cô.

"Lúc người khác đều hóa trang, anh bảo trì nguyên dạng mới càng nổi bật anh đặc biệt." Cố Hành Thâm thân nhiên trả lời.

Cung Tiểu Kiều đảo trắng đôi mắt, "Không được, anh đừng giằng vò tôi thành thế này, hôm nay anh không muốn đối cũng không đối! Nếu anh không đối tôi liền đi ra ngoài trần truồng chạy!"

Cố Hành Thâm dở khóc dở cười, "Có người nào uy hiếp như em sao?"

"Mặc kệ thế nào, anh trước cời rồi lại nói!" Cung Tiểu Kiều vuron ra hai móng tay quý.

"Tiểu Kiều, dừng tay..."

"Không."

"Anh nói một lần cuối cùng."

"Nói một trăm lần tôi cũng muốn cời, nào có người như anh, chỉ cho Quan gia đốt lửa, không cho dân chúng đốt đèn!"

"Là em buộc anh đấy!"

Cung Tiểu Kiều đang hăng hái chiến đấu với nút thắt áo sơ mi của Cố Hành Thâm, đột nhiên trước mặt rơi xuống một bóng đen, tiếp đó một cái đầu lông xù tiến tới, cô chưa kịp phản ứng lại cũng cảm giác được mu bàn tay đau đón một hồi!"

Cung Tiểu Kiều nước mắt lưng tròng rút tay về, một mặt tố cáo, "Cố Hành Thâm anh lại cắn tôi! Đều chảy máu! Cầm thú!"

"Tiểu Kiều----"

Ngoài cửa đột nhiên có một người chạy vào, khăn trương kéo Cung Tiểu Kiều vào trong ngực, bực tức căm giận nhìn Cố Hành Thâm, "Anh đã làm gì cô ấy?"

"Ây... Tàn Nghiêu..."

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Hôn sâu

Editor: Ngạn Tĩnh.

"Tiểu Kiều, đừng sợ, anh ở đây! Bị thương chỗ nào?" Tàn Nghiêu cẩn thận che chở cô, trong con người tràn đầy tự trách, thần tình kia quả thực còn đau lòng hơn cả bản thân mình bị thương.

Nếu là lúc trước, Cung Tiểu Kiều nhất định sẽ cảm động đến chết, mà bây giờ trừ một chút khổ sở đã không còn cảm giác dư thừa nào.

"Khụ khụ, cái đó... Anh hiểu lầm rồi!"

"Hiểu lầm? Chính tai anh nghe chính mắt anh thấy đấy! Cố Hành Thâm, anh có phải là người hay không?" Tàn Nghiêu nắm chặt hai quả đấm.

Cố Hành Thâm cứ đứng như vậy, trầm mặc nhìn hai người, không biết là đang suy nghĩ cái gì, cũng không có biểu tình gì. Cung Tiểu Kiều bị nhìn đến run sợ trong lòng.

Cung Tiểu Kiều bất đắc dĩ kéo lấy Tàn Nghiêu như đã mất đi lý trí, "Tàn Nghiêu! Anh thật sự hiểu lầm rồi! Anh ấy là người, không phải người là tôi! Là tôi muốn cời quần áo của anh ấy trước, anh ấy mới tự vệ phản công, tôi chỉ là bị cắn trầy da một chút mà thôi!"

Vì giải thích hiểu lầm, Cung Tiểu Kiều không tiếc nói mình không phải người!

Này... Cô cảm giác bản thân thật sự quá vĩ cmm đại rồi!

Nhưng mà Cố Hành Thâm, vì sao anh còn bày ra biểu tình dọa người sợ hãi như vậy chứ, cô đã rất cố gắng giải thích rõ rồi có được hay không!

"Thật sao? Tiểu Kiều, có phải là em sợ anh ta cho nên mới nói như vậy..." Tàn Nghiêu vẫn không tin như cũ.

Cung Tiểu Kiều đang chuẩn bị nói chuyện, đột nhiên bị một cánh tay kéo qua, còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy khuôn mặt lạnh lẽo kia của Cố Hành Thâm chớp mắt đã đến gần, một giây tiếp theo, môi đã bị anh hung hãn hôn lên...

Cung Tiểu Kiều thật sự bối rối, bởi vì hoàn toàn không có phòng bị, cho nên dễ như trở bàn tay bị anh cạy ra hàm răng, đầu lưỡi cuồng dã mò vào cuốn lấy chiếc lưỡi xinh xắn...

Cô rút cuộc nghĩ đến chạy trốn, lại càng bị anh cuốn lấy hôn càng cuồng nhiệt hơn, cô muốn cắn anh, anh lại nhanh hơn, hung hãn cắn lên môi cô...

Tên khốn kiếp này, anh điên rồi sao? Lại có thể ngay trước mặt Tần Nghiêu...

Mãi đến khi cô sắp không thể thở nổi nữa, Cố Hành Thâm mới bỏ qua cho cô, lại khiêu khích hôn một cái bên khoe miệng cô mới chịu rời đi.

Anh quay đầu, nhìn về phía Tần Nghiêu, trong con ngươi không có một tí nhiệt độ, gần từng chữ rõ ràng nói, "Không có hiểu lầm, đúng như cậu nhìn thấy."

Tần Nghiêu sững sờ tại chỗ, hồi lâu sau mới không cách nào tin mở miệng, "Anh..."

"Tiểu Kiều là em gái Cung Hàn Niệm, sao anh có thể làm ra loại chuyện này với cô ấy!"

Cố Hành Thâm cười lạnh, "Vậy thì sao? Bây giờ cậu chỉ cần an lòng chăm sóc tốt cho Tiểu Nhu là được rồi, chuyện dư thừa, tốt nhất không nên hỏi tới. Hôm nay cũng tiện nói cho cậu biết, Cung Tiểu Kiều là người của tôi, cậu tốt nhất an phận một chút, chuyện của cô ấy không tới phiên cậu để ý."

"Ồ? Mọi người đều ở đây hết à! Anh hai, chị Hàn Niệm tìm anh khắp nơi đấy! Tần Nghiêu, anh đã thay quần áo xong chưa?"

Cố Tiểu Nhu gõ cửa đi vào, mê mẩn nhìn đám người trong phòng, dường như hoàn toàn không ý thức được không khí khẩn trương bên trong.

Cố Hành Thâm nháy mắt liên tục hỏi ý lạnh kinh người vừa rồi, "Biết rồi, anh lập tức tới ngay đây."

Tần Nghiêu đột nhiên không nói một lời xoay người chạy ra ngoài.

"Tần Nghiêu? Làm sao vậy? Anh đi đây vậy----" Cố Tiểu Nhu cũng đuổi theo.

Mãi đến khi Cố Tiểu Nhu xuất hiện, tất cả kinh ngạc nghi hoặc của Cung Tiểu Kiều rút cuộc đều dễ dàng giải quyết.

Thì ra là như vậy...

Cung Tiểu Kiều dựa vào vách tường, tùy ý xoa vết máu trên môi, "Chắc---- Không ngờ tới anh lại không có lòng tin với em gái mình như vậy. Chỉ là, giết gạ lại dùng dao mổ trâu rồi! Tùy tiện tìm một người đàn ông đến làm nhục tôi là được, cần gì phải tự hạ mình chịu thiệt chứ?"

Trong con ngươi Cố Hành Thâm bỗng nhiên bắn ra ánh sáng lạnh lẽo kinh người, chợt một tay chống đỡ ở sau lưng cô, "Cung Tiểu Kiều, em im miệng!"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Báo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chịu đòn nhận tội

Editor: Ngan Tĩnh.

"Làm sao? Bị tôi vạch trần then quá hóa giận?"

Nhìn ánh mắt của cô, anh một câu cũng không phản bác được.

Nói cái gì? Ngay cả chính anh cũng không biết có chỗ nào không đúng!

Trừ bỏ vì Tiểu Nhu ra thì còn có thể là vì gì...

Là không nghĩ tới, hay là chưa từng muốn nghĩ...

-

Thân thể Cung Tiểu Kiều nhỏ nhắn xinh xắn bị áo choàng màu đen bao phủ, cơ hồ không nhìn ra là đang di, mà giống như ma trôi bay qua lướt lại.

Trong biệt thự Kim Bích Huy Hoàng tề tụ một đồng nhân vật nổi tiếng trong các giới, đủ loại kiểu trang phục, xa xỉ hoa lệ.

Cô đi lại trong đám người, giống như dị loại không phù hợp.

"Ôi mẹ ơi! Nguy hiểm thật, cây đao lớn như vậy, người anh em, xin biết kiềm chế một chút!" Một bên truyền tới giọng Thẩm Nhạc Thiên kêu lên.

Cung Tiểu Kiều xoay người một cái, Thẩm Nhạc Thiên vội vàng ôm lấy người đẹp trong ngực cùng ngồi chồm hổm xuống tránh cây đại đao kia.

"A? Là Tiểu hồ ly à... Sao em lại thay bộ này..." Lúc Thẩm Nhạc Thiên ngồi chồm hổm thấy được gương mặt cô thấp thoáng trong áo choàng, đôi tròng mắt thoát nhìn có chút âm trầm

Cung Tiểu Kiều nhàn nhạt liếc mắt nhìn hấn một cái, xoay người, tự ý đi ra ngoài.

Lần này Thẩm Nhạc Thiên không thể tránh thoát, trán găng gương bị mặt đại đao vỗ một cái, lỗ tai ong ong cả lên.

"Nhạc Thiên, Nhạc Thiên anh không sao chứ? Người này là ai chứ! Sao lại không lễ phép như vậy!" Người đẹp ở bên cạnh than phiền.

"Thẩm Nhạc Thiên, có thấy Tiểu Kiều đâu không?" Lãnh Tĩnh không ngừng nhìn quanh trong đám người.

"Trước mặt đây, đội cái mũ áo choàng màu đen, khiêng cái lưỡi hái lớn đấy đấy... À đấy, lại nói, Tiểu Tĩnh, cây chổi đó hình như là đem ra cười mà? Sao em lại cồng sau lưng chứ? Đây là hóa trang cái gì đây?"

"Chuyện không liên quan tới anh." Lãnh Tĩnh vội vàng đuổi theo, Đường Dự theo sát sau lưng.

-

Cung Tiểu Kiều chưa đi được mấy bước liền bị một nữ phù thủy công chiếc chổi sau lưng chặn lại.

Nữ phù thủy hồng học lấy cây chổi sau lưng ra, trịnh trọng nâng tới trước mặt cô, "Tiểu Kiều..."

Cung Tiểu Kiều: "..."

Đường Dự ở bên cạnh chuyên nghiệp giải thích, "Khụ khụ, đây là chịu đòn nhận tội!"

"Tiểu Kiều, thật xin lỗi, xin cậu tha lỗi cho tớ!" Lãnh Tĩnh khẩn trương nhìn Tiểu Kiều, trong lòng suy nghĩ, Đường Dự, nếu cách này không được anh nhất định phải chết!

Cung Tiểu Kiều kinh ngạc nhìn Lãnh Tĩnh về mặt áy náy. Khác với Cố Tiểu Nhu cùng Tần Nghiêu đều là tình cảm do ngày ngày ở chung tích lũy, đối với Lãnh Tĩnh, cô hoàn toàn không rõ thế mà vừa gặp lại như đã quen từ lâu.

Sau khi xảy ra chuyện, trừ Cố Hành Thẩm, người giúp cô nhiều nhất chính là Lãnh Tĩnh.

Bởi vì không yên tâm để cô một mình, Lãnh Tĩnh thậm chí buông bỏ yêu thích của bản thân, mặc kệ sự phản đối của người nhà, cùng cô đến ngành biểu diễn, lại phí nhiều tâm tư tìm người hỗ trợ, để cùng một phòng ngủ với cô.

Nếu như không phải có Tiểu Tĩnh, có lẽ sau khi trải qua sự kiện kia, cô sẽ không bao giờ tin tưởng cái gọi là bạn nữa.

"Tiểu Tĩnh, tớ làm cậu khó xử rồi..." Cung Tiểu Kiều mỉm cười nhìn cô, thần sắc lại rất lãnh đạm.

"Sao có thể! Là tớ không tốt, là tớ không đủ nghĩa khí! Tớ không cùng cậu chung mối thù, còn trợ Trụ làm nghiệt, tớ quả thật quá không phải là người!"

Đường Dự ở bên cạnh phụ họa, "Ừm ừm, thật không phải là người!"

Lãnh Tĩnh liếc mắt trừng qua.

Cung Tiểu Kiều nhìn lấy cô, "Tiểu Tĩnh..."

"Cậu cứ nói đi! Cậu mắng tớ cũng được, đánh tớ cũng được, cái gì cũng được cả!"

"Tớ rất tức giận, thật sự rất tức giận..."

"Tớ biết... Thật xin lỗi..."

"Cho nên..."

Lãnh Tĩnh khẩn trương nhìn cô.

"Bắt đầu từ hôm nay, cậu không còn là bạn của tớ nữa!"

"Tiểu Kiều..." Lãnh Tĩnh hoàn toàn ngây ngốc.

"Tiểu Kiều!" Đường Dự nhủ chặt chân mày.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Báo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Tàn nhẫn?

Editor: Ngan Tĩnh.

"A ha ha... Tiểu Tĩnh, Tiểu Kiều đùa thôi! Em đừng xem là thật! Tiểu Kiều, em mau nói chuyện đi! Em xem Tiểu Tĩnh đều bị em hù dọa..."

"Em là nghiêm túc!"

"Tiểu Kiều..." Đường Dự nhìn trái một chút, lại nhìn phải một chút, không biết nên nói cái gì.

Cung Tiểu Kiều nhìn cô ấy, dường như la sợ cô ấy còn chưa hiểu rõ, lại nói một lần nữa, "Tớ nói tuyệt giao, là nghiêm túc."

Cây chổi trong tay Lãnh Tĩnh rớt xuống trên mặt đất.

Cung Tiểu Kiều xoay người, một góc nón rộng vành lại bị một cái tay nắm lấy.

Đó là lần đầu tiên Cung Tiểu Kiều thấy Lãnh Tĩnh khóc.

Không phát ra một chút tiếng động nào, chẳng qua là cứ thế lẳng lặng nhìn cô, nước mắt không ngừng tuôn theo hốc mắt tuột xuống dưới...

Lãnh Tĩnh trước kia, luôn là hận sắt không thành thép chống nạnh hai tay nhìn cô khóc nhe, "Khóc cái gì mà khóc! Vì loại căn bã đó có cái lông gì mà khóc!"

Cuối cùng, Cung Tiểu Kiều không hề nói gì, kéo quần áo về, sau đó xoay người rời đi.

Tiểu Tĩnh, đừng để ý đến tớ nữa...

Tớ chưa từng muốn rời khỏi Địa ngục, cần gì phải kéo cậu theo chứ.

Cậu là người duy nhất tớ không muốn tổn thương đến...

Không ai hiểu rõ hơn cô, đối với gia đình thượng lưu mà nói, con gái mà học biểu diễn, xuất đầu lộ diện trong giới giải trí sẽ phải gánh chịu áp lực lớn nhường nào.

Cô càng hiểu, Lãnh gia dựa vào công ty Cổ thị để sinh tồn, người khó chống đối nhất là ai.

Lại tiếp tục như thế, chỉ làm liên lụy nhiều hơn đến cô ấy...

-

"Ồ đây... Cái này, chuyện này là sao vậy? Tiểu Hồ Ly với Tiểu Tĩnh cứ như vậy..." Thẩm Nhạc Thiên kinh ngạc nhìn hai người trước mặt.

Về mặt Thịnh Vũ đầy nghi hoặc, "Tiểu Hồ Ly có chút không đúng lúc. Đây, anh Thấu, em gái anh thoát nhìn rất đau lòng, anh không đi qua an ủi một chút ngầm thừa nhận giao cho Đường Dự rồi sao?"

Ánh mắt của Lãnh Thấu xuyên qua mắt kính dời khỏi hai cô bé phía trước không xa nhìn về phía Cố Hành Thâm bên cạnh.

"Bây giờ con bé sẽ không muốn gặp tôi."

Dù sao cũng là anh uy hiếp con bé, trực tiếp đưa tới cục diện này.

Chỉ là, nhìn dáng vẻ dường như còn có ả tình mà anh không biết...

-

Cung Tiểu Kiều đã không biết mình uống bao nhiêu rượu, tuy nhiên lại chẳng có chút men say nào.

"Lời Cố Hành Thâm nói là thật sao? Còn nữa, nghe nói nhân vật nữ chính bộ phim kia đã có quyết định, là bởi vì em cùng Kim Mộc Lân..."

Tần Nghiêu đã thay một bộ trang phục kỵ sĩ thời Trung Cổ Châu Âu, sau lưng có hai cánh trắng hơi nhỏ, là một đôi với bộ thiên sứ màu trắng của Cố Tiểu Nhu.

Cung Tiểu Kiều cũng không ngẩng đầu, "Nếu anh đã nhận định, cần gì phải để hỏi tôi."

"Anh phải nghe chính miệng em nói." Tần Nghiêu cố chấp nhìn lấy cô.

"Ừ, đều là thật. Sau đó thì sao? Anh muốn làm như thế nào?"

"Em..."

Cung Tiểu Kiều một tay đỡ trán, hơi hơi ngưỡng mặt lên, nở một nụ cười điểm dứa lảng lờ với hắn, sau đó dùng ngón tay mang chiếc nhẫn đầu lâu kia nâng cằm của hắn lên, từng chút tiến lại gần, "Làm sao? Đại thiên sứ cao quý, có phải là cảm giác tôi rất dọa lạc, rất bản thủ? Ừ... Muốn độ nguồn gốc tội lỗi của tôi hay xét tội gì đây?"

Cô cách gần như vậy, hơi thở mang theo mùi rượu từng chút ăn mòn lý trí của hắn...

Tần Nghiêu hốt hoảng đẩy cô ra, "Em là cố ý? Cố ý nói cho anh biết những thứ này, cố ý trả thù anh? Tại sao... Phải tàn nhẫn như vậy?"

"A, tàn nhẫn, như vậy đã gọi là tàn nhẫn?"

Tần Nghiêu nắm chặt hai quả đấm, không biết là muốn thuyết phục cô hay là thuyết phục bản thân---

"Anh cùng Tiểu Nhu sắp kết hôn rồi, anh rất yêu cô ấy!"

"Anh biết anh có lỗi với em, anh sẽ giúp em rời khỏi Cố Hành Thâm, giúp em thực hiện giấc mộng của mình, cầu em... Đừng lại tự thương tổn mình nữa..."

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Hai bên, đều là Địa ngục

Editor: Ngạn Tĩnh.

Cung Tiểu Kiều cười, "Tần Nghiêu, anh nghĩ rằng tôi làm những việc này đều là vì anh? Anh cũng có phần đề cao mình rồi!"

"Mặc kệ em là vì cái gì! Em làm như vậy không phụ lòng đi sao? Nếu như đi nhìn thấy..."

"Ha... Nếu như bà ấy nhìn thấy?" Cung Tiểu Kiều như nghe phải chuyện cười lớn, gương mặt vốn khinh thường hờ hững trở nên sắc bén, đáy mắt đều là quật cường che giấu đau thương, "Người cũng đã chết rồi, tôi làm cái gì bà ấy cũng không biết, còn có gì quan trọng nữa..."

Tần Nghiêu bị tin tức này làm kinh ngạc đổ cả ly rượu trong tay, "Em... Nói cái gì?"

Cung Tiểu Kiều liếc hắn một cái, rất là giễu cợt lắm lắm, "Xem ra Cố Hành Thâm quả rất là nhọc lòng..."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em nói rõ ràng đi!"

"Nói cái gì? Nói ngày đó tất cả giấc mộng thanh xuân của tôi đều bị hủy trên người một người đàn ông, hay nói người phụ nữ mỗi ngày cực khổ làm ba phần cơm trưa thay con gái mang tới trường lấy lòng bạn tốt, bốn năm trước đã chết rồi, thế nhưng kẻ tội đồ các người lại không hề hay biết vẫn sống vui vẻ hạnh phúc..."

"Kẻ tội đồ...?" Tần Nghiêu đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh như băng, phảng phất máu cả người đều bị hút khô.

"Đời này của tôi..."

"Chuyện hối hận nhất chính là quen biết mấy người."

"Càng hối hận, tại sao ngày đó lại chịu đựng sự coi thường mà đuổi theo anh tới sân bay, đi tìm cái gọi là câu trả lời, đi cầu cái gọi là từ bỏ..."

"Tôi hận các người..."

"Nhưng là, tôi càng hận bản thân mình... Hận không tự giết được mình..."

"Thật ra thì, tôi mới là kẻ tội đồ! Chẳng qua là tôi quá hèn nhát, không dám thừa nhận sự thật này mà thôi..."

Dường như men rượu bốc lên, Cung Tiểu Kiều vẻ mặt mờ mịt nằm úp sấp trên mặt bàn, không ngừng lẩm bầm mê sảng.

Tần Nghiêu đã có thể chấp vạ chuyện gì xảy ra, vẫn như trước không thể tin được, "Ngày đó là ngày thi vào trường đại học, sao em lại..."

Cung Tiểu Kiều gật đầu một cái, ngoẹo đầu nhìn về phía hắn, bộ dáng thật ngoan ngoãn, "Đúng vậy, ngày đó là ngày thi, đối với tôi mà nói chính là thời gian quan trọng nhất!"

"Khi đó, anh cùng Tiểu Nhu đều nói với tôi muốn thi vào đại học A, tôi còn thật sự khấn trương vạn nhất không thi vào được thì phải làm sao nữa kìa!"

"Anh đoán chừng, nếu ngày đó rời đi, tôi sẽ không phát hiện, coi như phát hiện cũng không thể đi cản trở hai người, đúng không?"

Không đợi Tần Nghiêu nói chuyện, Cung Tiểu Kiều tiếp tục lẫu bẫu lảm bầm, "Ha, thật ra thì tôi đã biết, lúc đó, cho dù vào trường thi, cũng tuyệt đối không thi đậu đại học A, sở dĩ anh nói nhẹ nhàng như vậy, chẳng hề để ý như thế, là bởi vì anh đã thay lòng, đã không hy vọng tôi đậu đại học A... Không hy vọng tôi đi quấy rầy hai người..."

Tần Nghiêu vội vã muốn nói gì đó, cuối cùng lại chỉ có thể ần nhẩn quay đầu đi.

Cung Tiểu Kiều lại nuốt xuống một ly rượu vang, "Đáng tiếc! Cố Tiểu Nhu dịu dàng lương thiện đến cuối cùng vẫn không chịu nổi lương tâm day dứt, mười lăm phút trước khi tôi bước vào phòng thi đã gửi tin nhắn nói cho tôi biết, nói cô ta cùng anh sắp phải đi rồi..."

Thần sắc Tần Nghiêu khê thay đổi, "Tiểu Nhu nói cho em beiets?"

Cung Tiểu Kiều cũng không trả lời, chẳng qua là tùy ý lảm bầm, "Tôi cảm thấy lúc đó tôi nhất định là bị ma quỷ ám rồi! Tôi thế mà bỏ buổi thi đuổi theo, khi đó mẹ ở ngay ngoài trường thi chờ tôi..."

"Đừng nói nữa!" Tần Nghiêu run rẩy ngăn cản cô tiếp tục nói.

"Sau đó, mẹ vì đuổi theo khuyên tôi quay lại, lúc băng qua đường bị người đụng chết, tôi tận mắt nhìn thấy, bên trái, tôi nhìn anh cùng cô ta vào cửa lên máy bay, bên phải, tôi nhìn mẹ ngã vào vũng máu vẫn nói với tôi, "Tiểu Kiều, trở lại"..."

"Hai bên, đều là Địa ngục..."

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Báo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Ôm em một cái có được hay không?

Editor: Ngạn Tĩnh.

Đau lòng như vậy, cô lại nói bình tĩnh đến thế, giống như đang kể lại chuyện cũ của người khác.

"Mãi cho đến sau đó tôi vẫn không tin, Tần Nghiêu của tôi, đi rồi..."

Tần Nghiêu của tôi--- Thời gian qua đi bốn năm, bốn chữ ngắn ngủi, lại khiến Tần Nghiêu đau đớn xé lòng.

"Bọn họ đều nói, khi đó bởi vì tôi quá quất quýt lấy anh, nhìn tôi đáng thương cho nên mới chịu làm bạn trai tôi."

"Bọn họ còn nói, thật ra ngay từ đầu anh vẫn luôn yêu thích Tiểu Nhu, anh chẳng qua không đành lòng từ chối tôi, mà sau này, anh lại bắt đầu không đành lòng từ chối Tiểu Nhu, bởi vì cô ta xinh đẹp hơn tôi, dịu dàng hơn tôi, ưu tú hơn tôi, thậm chí đến cả đáng thương, tôi cũng không sánh bằng cô ta, đến cuối cùng, ngay cả sự đồng cảm của anh cũng mất rồi..."

"Ừ, Tần Nghiêu của tôi vẫn luôn dịu dàng như vậy, chưa bao giờ nhẫn tâm tổn thương bất kỳ ai..." Cô an tĩnh gói đầu lên cánh tay mình, như một đứa bé lạc đường ní non.

Không phải vậy, không giống như những gì bọn họ nói! Tất cả đều không đúng.

Nhưng là, đã đến mức này, bây giờ ngay cả cơ hội giải thích với cô hắn cũng không có.

"Tần Nghiêu, anh vẫn luôn nói với tôi biết phải kiên cường..."

"Nhưng là, sau khi anh đi tôi mới hiểu được, thật ra thì, có lúc kiên cường cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì."

"Bởi vì, có những người sẽ cho rằng bạn kiên cường, cho nên có bị tổn thương cũng chẳng sao cả, vì vậy sẽ một lần lại một lần tổn thương bạn. Mà những người thoát nhìn yếu ớt mỏng manh kia, là không thể tổn thương."

"Bởi vì bọn họ mỏng manh như thế, mấy người không nỡ tổn thương..."

"Nếu như nhất định phải có người chịu tổn thương, vậy người kiên cường nhất định là kẻ hy sinh đó..."

Từng chữ từng chữ, vào tai Tần Nghiêu lại như đao cắt thẳng qua trái tim.

Nếu như tất cả đều là cô đang trừng phạt hắn, vậy, cô làm được rồi.

"Tại sao... Tại sao không nói cho anh? Anh chẳng hay biết gì..." Tần Nghiêu đau khổ vùi đầu.

"Biết thì làm sao?" Cung Tiểu Kiều chuyển động ly rượu, "Trước đừng bảo bốn năm nay tôi hoàn toàn không liên lạc được với anh, anh càng chưa từng chủ động liên lạc với tôi. Nếu như tôi nói cho anh biết, anh sẽ rời đi Cố Tiểu Nhu, trở lại bên cạnh tôi sao?"

"Anh..."

"Ha, lại lùi thêm một bước nữa để nói, coi như anh trở về rồi, anh nghĩ rằng tôi sẽ còn có thể muốn anh sao?"

Màu máu trên mặt Tần Nghiêu mất hết, cô vĩnh viễn luôn rõ ràng cho hắn hiểu rõ như vậy.

Hắn không oán, tất cả đều là hắn tự tìm.

"A... Thật là đau..." Cung Tiểu Kiều đột nhiên khó chịu nhăn đầu lông mày.

"Thế nào? Khó chịu ở chỗ nào!" Tần Nghiêu vội vàng khăn trương hỏi.

"Nhức đầu..."

"Đừng uống nữa! Buông xuống, ngoan nào..." Tần Nghiêu nửa giật nửa đỡ lấy ly rượu từ trong tay cô ra, sau đó lại giúp cô xoa bóp huyết thái dương hai bên.

Ánh mắt miết đến một bóng người màu trắng đang chạy đến gần, khóe miệng Cung Tiểu Kiều nhẹ cong lên, không an phận kéo hai cánh tay hắn xuống, đặt ở bên hông của mình, "Tần Tiểu Nghiêu, anh ôm em một cái có được hay không?"

"Được." Hắn kinh ngạc ngăn người một chút, lại không chút do dự đồng ý.

Cho dù hiện tại cô muốn hắn đi chết, hắn cũng tuyệt đối sẽ không từ chối.

Hắn như cô mong muốn, cô hài lòng, ngửa đầu lên nhìn gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng dưới mũi choàng màu đen, "Tần Tiểu Nghiêu, hôn nhẹ em một cái có được hay không?"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Mây đen hóa thành bão rồi

Editor: Ngạn Tĩnh.

"Xong rồi, xong rồi! Sắp xảy ra chuyện rồi!" Thẩm Nhạc Thiên nhìn hai người khoảng cách ngày càng gần cách đó không xa, gấp đến độ giơ chân.

Thịnh Vũ lại tồn chút may mắn, "Còn may còn may! Lão đại đã đi lên trên lầu rồi."

Lãnh Thấu quét mắt lên lầu hai, mặt không chút thay đổi nói, "Trên lầu tám mắt càng tốt hơn."

Thẩm Nhạc Thiên cùng Thịnh Vũ đồng thời nhìn lên trên, quả nhiên thấy nhị lão(*) Cố gia, Cung Hàn Niệm, cùng Cố Hành Thâm... Tất cả đều đứng ở nơi đó.

(*) Hai người già, đôi vợ chồng già.

Ánh mắt Cố Hành Thâm rõ ràng là đang nhìn xuống chỗ nào đó đó.

Mà sắc mặt kia đã là...

Thịnh Vũ: "Gió Bắc quét qua mặt đất cỏ lác lư..."

Thẩm Nhạc Thiên: "Mây đen hóa thành bão rồi..."

Nhị lão Cố gia dường như đang nói đến chuyện đính hôn, đám người đột nhiên náo nhiệt hẳn lên, tiếng chúc phúc cùng vỗ tay ào ào vang lên.

Ba người tập thể bối rối.

"Anh muốn đính hôn? Sao tôi lại không biết? Hai người biết không?" Thẩm Nhạc Thiên sợ hãi hỏi.

Thịnh Vũ lắc đầu, tỏ vẻ hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

-

"Tiểu Thâm, chúng ta đột nhiên làm ra quyết định này, con sẽ không trách ba mẹ nhiều chuyện chứ?" Ba Cố thận trọng hỏi.

"Sao có thể." Về mặt Cố Hành Thâm nhìn không ra vui giận.

Mẹ Cố kéo lấy tay Cung Hàn Niệm, đặt lên tay Cố Hành Thâm, "Tiểu Thâm, năm nay con đã ba mươi rồi, Hàn Niệm năm nay cũng đã hai mươi tám, chẳng lẽ con muốn cho con gái nhà người ta chờ con đến ba mươi tuổi sao? Người làm anh như con, cũng không thể kết hôn trễ hơn em gái được, ba mẹ còn đang chờ ôm cháu trai đây này!"

"Bác gái..."

"Đưa bé này, nên vui vẻ mới đúng chứ! Khóc cái gì!" Thấy Cung Hàn Niệm rơi nước mắt, mẹ Cố đau lòng ôm cô ta một cái, "Mấy năm nay nhờ có con bên cạnh chăm sóc Tiểu Thâm chúng ta mới có thể yên lòng được. Sau này Tiểu Thâm cũng nhờ con chăm sóc rồi..."

Cố Hành Thâm nắm tay Cung Hàn Niệm, quan tâm hôn mu bàn tay cô ta, nhị lão thấy, mỉm cười yên lòng.

Cách đó không xa, Cố Tiểu Nhu vui vẻ làm mặt quỷ với Cung Hàn Niệm.

Cung Hàn Niệm cười đáp một tiếng.

Bỏ nhiều công sức lên người Cố Tiểu Nhu quả nhiên không sai.

Cố Tiểu Nhu, đây là cô thiếu tôi, nếu không có tôi, cô cho rằng cô có thể có được Tần Nghiêu sao...

-

"Em với Cố Hành Thâm..." Thấy sắc mặt Cung Tiểu Kiều không tốt, Tần Nghiêu muốn nói lại thôi.

Cung Tiểu Kiều lười biếng cười với hắn, "Anh thật sự cho rằng tôi và Cố Hành Thâm có quan hệ đó?"

Nghe ý của cô, trong lòng Tần Nghiêu đột nhiên chiếu vào một luồng sáng mặt trời ấm áp.

"Cố Hành Thâm nói như vậy chẳng qua là lo lắng anh chưa dứt tình xưa với tôi, muốn cho anh tuyệt vọng mà thôi."

"Thì ra là như vậy." Tần Nghiêu rút cuộc cũng thoải mái, lấy tình yêu cuồng nhiệt với em gái của Cố Hành Thâm, quả thật là có thể làm ra mấy chuyện kia.

"Về phần Kim Mộc Lâm, anh còn nhớ mấy năm đó kỳ nghỉ hè nào tôi cũng lên núi rèn luyện thân thể không?"

"Ừm."

"Kim Mộc Lâm là Nhị sư huynh của tôi, chuyện quay phim lần này tôi không phủ nhận là anh ấy có đề cử tôi, chỉ là chẳng qua là xuất phát từ tình đồng môn mà thôi. Nhị sư huynh biết chuyện giữa chúng ta, khi đó nói những lời đó cũng là tức giận anh mà thôi. Lời đã nói hết, anh tin hay không thì tùy!"

"Tin, anh tin. Nhưng là, tại sao phải giải thích với anh?" Tần Nghiêu có chút thụ sủng nhược kinh. (Được sủng mà sinh sợ hãi)

"Đại khái là vì không muốn lưu lại ấn tượng không tốt trong lòng anh đi!"

"Tiểu Kiều..."

Cung Tiểu Kiều hai tay nâng cằm, ngây ngốc nhìn chăm chăm vào hắn, lại đưa ra một ngón tay đâm đâm má hắn, "Bạn học Tàn tiểu Nghiêu, dung mạo của anh thật là đẹp mắt..."

Tàn Nghiêu cầm tay cô, "Tiểu Kiều, bây giờ em tỉnh táo chứ?"

"Ừm." Cung Tiểu Kiều nghiêm túc gật đầu.

Tỉnh táo, tất nhiên, cô cực kỳ tỉnh táo! Tỉnh táo để biết rõ tất cả mọi chuyện cô đang làm và sẽ làm!

Tàn Nghiêu cười khỏ, cô nhất định là say rồi.

Nhưng là, hắn tình nguyện tin tưởng, say rượu nói lời thật lòng.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Báo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Đã có vợ rồi, chú ý một chút

Editor: Ngan Tịnh.

"Tàn Nghiêu, anh ở nơi này sao!" Cố Tiểu Nhu một thân thiên sứ trắng thuần không biết chạy từ nơi nào tới, nhìn thấy Cung Tiểu Kiều cùng Tàn Nghiêu ôm chung một chỗ, sắc mặt thoáng cứng đờ.

"Cô ấy uống say." Tàn Nghiêu không nhanh không chậm giải thích.

"Tiểu Kiều, cậu không sao chứ?" Cố Tiểu Nhu gấp gấp đi tới, quan tâm hỏi.

Cung Tiểu Kiều trừng mắt nhìn Cố Tiểu Nhu, vẻ mặt không tốt, Tàn Nghiêu theo bản năng thấy không ổn, vội vàng che miệng cô lại, chặn lại những lời cô sắp nói, nói với Cố Tiểu Nhu, "Cô ấy dường như muốn nôn, anh dìu cô ấy đi phòng vệ sinh!"

"Được, anh đi đi! Chậm một chút. Lát nữa đến phòng cuối cùng của lầu hai, mọi người đều ở đó."

"Ừm."

Mãi đến khi hai người rời đi, Cố Tiểu Nhu mới tháo xuống mặt nạ quan tâm hào phòng, gất gao cắn môi.

-

Tàn Nghiêu nửa ôm nửa đỡ mang Cung Tiểu Kiều tới phòng rửa tay, sau đó phỉ hết nửa ngày mới rút tay thoát khỏi "miệng hùm" kia.

Quả nhiên, một dấu răng đang chảy máu.

Cung Tiểu Kiều cắn người xong, còn rất không cao hứng mà nhìn hắn, "Một người hai người đều là như vậy, còn vĩ đại hơn cả Thượng Đế, tình nguyện bản thân bị thương, cũng không muốn để thiên sứ nhỏ của mấy người bị chút gì."

Tàn Nghiêu sờ sờ đầu cô một cái, "Anh cũng không hy vọng em bị thương."

"Xem ra còn kế thừa tính bác ái của Thượng Đế nữa."

Tàn Nghiêu cười khỏ, "Tiểu Kiều, có thể thử sống chung hài hòa với Tiểu Nhu, thật ra thì mấy năm nay cô ấy cũng rất áy náy với em, không dám đối mặt với em, không muốn mất đi người bạn là em."

Chuyện Cố Hành Thâm không làm được, vẫn có người không từ bỏ ý định.

Cung Tiểu Kiều lại liếc mắt nhìn Tàn Nghiêu, "Bản thân anh đã khó bảo toàn, còn có tâm tư quản người khác."

Một cái liếc mắt như giận như không kia, khiến Tàn Nghiêu khó nén tình cảm ôm lấy cô.

Cung Tiểu Kiều đẩy hắn ra, lời nói đầy chính nghĩa, "Không phải đã sắp kết hôn rồi sao? Đã là người có vợ, chú ý một chút!"

Tàn Nghiêu: "..."

Vừa rồi ai là người muốn ôm một cái, lại muốn hôn...

"Xin lỗi, là anh không đúng, sau này sẽ chú ý."

"Ừm." Cung Tiểu Kiều gật đầu, tỏ vẻ rất hài lòng với thái độ của hắn.

Đừng cố gắng nói đạo lý với Cung Tiểu Kiều, nhất là khi Cung Tiểu Kiều uống say.

Gặp phải tình huống này, cách duy nhất chính là dỗ...

Đã qua bốn năm, hắn phát hiện bản thân vẫn chưa hề quên một chút gì với cô.

-

Phòng giải trí ở lầu hai.

Bên trong đang ca hát, cửa bị đẩy ra, hai người Cung Tiểu Kiều cùng Tần Nghiêu cùng đi vào, vì vậy bầu không khí cũng biến thành rất vi diệu.

Khách ở bên trong có không ít người biết chuyện năm đó, một truyền mười mười truyền trăm, đã sớm không phải là bí mật gì.

Ba người Thẩm Nhạc Thiên, Thịnh Vũ, Lãnh Thấu ngồi ở một bên; Đường Dự cùng Lãnh Tĩnh vui vào trong một góc ghế sa lon; Cố Hành Thâm ngồi chính giữa ghế, bên trái là Cung Hàn Niệm, bên phải là Cố Tiểu Nhu, những người khác Cung Tiểu Kiều không quen thuộc lắm.

Thấy hai người đi vào, Cố Tiểu Nhu vẻ mặt mỉm cười đi tới ôm lấy cánh tay Tần Nghiêu, sau đó lại kéo tay Tiểu Kiều ngồi bên trái mình, cũng chính là bên phải Cố Hành Thâm, "Tiểu Kiều, ngồi ở đây đi! Cậu có khỏe không? Đầu có còn đau hay không? Có cần nấu cho cậu chén trà giải rượu không?"

Cung Tiểu Kiều không nói gì, cũng không ngồi xuống, trực tiếp đi về phía Đường Dự, ngồi bên cạnh anh.

Thẩm Nhạc Thiên sờ cằm một cái, "Chẳng lẽ là có gian tình thật..."

Sắc mặt Cố Hành Thâm rõ ràng lại đen đi mấy phần.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Mỗi người đưa cho anh ta căn mấy ngụm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Ngạn Tĩnh.

Cố Tiểu Nhu cũng không nói gì, hưng phấn kéo tay Tần Nghiêu, "Thật là vui, anh hai với chị Hàn Niệm rốt cuộc cũng sắp đính hôn! Đến lúc đó chúng ta cùng nhau cử hành hôn lễ có được không?"

"Tần Nghiêu... Tần Nghiêu?"

"Cái gì?" Cố Tiểu Nhu kêu hắn vài tiếng hắn mới có phản ứng.

"Tần Nghiêu, anh làm sao vậy? Đêm nay anh cứ là lạ!"

"Không có gì, em quyết định là được!" Tần Nghiêu như có đắm chiều nhìn Cố Hành Thâm, người kia lại vẫn đang nhìn Cung Tiểu Kiều, sắc mặt dường như rất kém.

Cung Hàn Niệm có chút ngượng ngùng nhìn Cố Hành Thâm, "Em cũng không biết sao bác Cố lại đột nhiên tuyên bố chuyện đính hôn, lúc ấy còn hoảng sợ một hồi..."

Thẩm Nhạc Thiên cười nói, "Ha ha, vậy nhất định là lão đại muốn cho chị một bất ngờ rồi!"

Cố Hành Thâm từ chối cho ý kiến, xem như cam chịu, vẻ mặt Cung Hàn Niệm đầy vui vẻ.

Mọi người thấy thế ào ào chúc mừng chúc phúc.

Thấy vẻ mặt Cố Hành Thâm dường như cũng không phải là cực kỳ cao hứng, tuy rằng bình thường dù là trường hợp gì anh cũng đều là biểu tình này,

nhưng đúoi tình huống bây giờ cũng thật là quá quý dị rồi!

Vì thế Thẩm Nhạc Thiên cực lực kéo không khí, "Tiểu hồ ly, em có chuẩn bị quà không đây?"

Cung Tiểu Kiều đang tranh trái xoài với Đường Dự, nghe Thẩm Nhạc Thiên gọi, có chút mờ mịt ngẩng đầu, "Không có."

Nghe Cung Tiểu Kiều nói không có, trên mặt Cố Hành Thâm vốn có chút chờ mong cũng lập tức trở lại mặt than.

Chọn sai đề tài rồi..

Thẩm Nhạc Thiên cười gượng bỏ cứu, "Tiểu hồ ly, vậy thì em không đúng rồi, bọn anh đều đưa quà rồi, em tới muộn thì cũng thôi đằng này còn không mang quà, vậy cũng quá đáng quá rồi!"

"Em có nói không mang gì cả sao?"

"Vậy em mang theo cái gì vậy?" Thẩm Nhạc Thiên khiêm tốn thỉnh giáo.

"Không phải là mang Cố Hành Thâm đến đó sao?" Cung Tiểu Kiều rút cuộc cũng đoạt được xoài.

Chưa từng có người chú ý tới cảm thụ của cô, vậy thì sao cô lại phải cố kỵ khắp nơi chứ.

Tất cả mọi người đều vui còn không bằng một mình cô vui vẻ!

Khoé miệng Thẩm Nhạc Thiên hết co lại rút, xem ra hôm nay Tiểu hồ ly thành tâm không muốn hợp tác rồi, chỉ là hấn vốn chính là thích khiêu chiến mấy chuyện khó khăn.

"Ha ha, không đùa nữa, chúng ta nói chuyện chính đi, lão đại đối với em tốt như vậy, dù sao quà sinh nhật vẫn là phải tặng chứ!"

"Không biết tặng cái gì." Cung Tiểu Kiều thẳng thắn trả lời.

"Đương nhiên là lão đại thích gì em cứ tặng cái đó là được!" Thẩm Nhạc Thiên vui vẻ dẫn đường.

"Cố Hành Thâm còn thích cắn người đó? Các người có muốn mỗi người đưa qua cho anh ta cắn mấy ngụm không?"

Đường Dự đáng thương bị mắc nghẹn, "Khụ khụ..."

Thẩm Nhạc Thiên đáng thương mặt như màu đất, "..."

Cố Hành Thâm đáng thương, "..."

Cung Tiểu Cung là thật sự đang oán niệm, lần trước anh uống say khướt, cắn một cái trên cổ giờ vẫn còn dấu vết đây này, hôm nay trên môi lại thêm một vết mới, nếu không phải cô bôi son màu đậm thì căn bản là không che được rồi..

Thẩm Nhạc Thiên lau mồ hôi trên trán, "Ách, Tiểu hồ ly, trò đùa này cũng nhạt quá rồi."

Mẹ nó cái tổ hợp quý dị kia còn bonus Tiểu hồ ly bạo lực không hợp tác, muốn hấn quấy động không khí kiểu gì đây chứ!

- - -

Cô là Cố Hành Thâm, người phụ nữ phải nói là bạc tình và vô tâm. Cố Hành Thâm và Tần Nghiêu quen nhau từ thời cấp ba, là Tần Ngâm anh hạ mình đi tỏ tình với cô. Hồi ấy anh vô cùng soái ca, lạnh lùng y hệt trong truyện ngôn tình. Lúc ấy cô chỉ là một nữ sinh vô tư, yêu đời chứ chưa phải lạnh lùng, vô tình. Vậy mà giờ đây kết hôn, họ như bị hoán đổi tính cách vậy, anh yếu đuối bao nhiêu thì cô mạnh mẽ bấy nhiêu. Sinh ra một tiểu bảo bối là Tần Niệm, lại còn thông minh hơn cả anh, biết nũng nịu, rồi bỏ luôn cả anh, coi anh là người thừa.

Nếu Tiểu Niệm và cô chơi với nhau, anh sẽ bị ra rìa, mà nếu anh và cô chơi với nhau, thì xác định tiểu Niệm phải lên kế đẩy anh ra rìa. Tiểu Niệm nũng nịu với cô, muốn được cô ôm, muốn được ngủ cùng cô. Mà anh lại vô sỉ, đi xin tiểu Niệm là nũng nịu với cô phải nói muốn cô

Editor có lời muốn nói: Ra lâu quá nhỉ? Hay sang trang web kia đọc đi, mấy chương đầu của tớ nhưng mấy chương sau thì có người khác làm rồi, cũng gần hoàn luôn rồi á.

À mà cái văn án đó tớ không chịu trách nhiệm đâu nhé =)))

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Tác thành cho các người không phải là trách nhiệm của tôi

Editor: Ngan Tĩnh.

"Nếu không thì em hát một bài đi?" Thẩm Nhạc Thiên không ngừng cố gắng.

"Không muốn hát." Cung Tiểu Kiều nhàm chán nâng quai hàm

Cố Tiểu Nhu khuyên nhủ, "Tiểu Kiều, cứ hát một bài đi! Tớ nghe anh nói cậu là ban nghệ thuật, bây giờ nhất định là đa tài đa nghệ, đã rất lâu rồi không nghe cậu hát đấy!"

"Chị chính là Cung Tiểu Kiều? Chị gái của tôi cũng học ở thành phố A, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!" Cô gái trẻ bên cạnh Cố Tiểu Nhu cũng bắt chuyện, ngữ khí khách sáo, nhưng trong con ngươi lại là giễu cợt.

Hơn nữa chữ "đại" còn có ý mà tăng trọng âm, dường như đang cường điệu thứ gì đó có vẻ "đại". (Lớn, dày, rộng)

Ha, Cố Tiểu Nhu tất nhiên là muốn nghe.

Người khác thỉnh thoảng hát cũng được thôi, mà năm đó Cung Tiểu Kiều chính là hát rất tệ, chỉ là, những chuyện này cho dù người quen biết Cung Tiểu Kiều cũng không biết cô từng có quá khứ như thế, mà Cố Tiểu Nhu cũng không biết bốn năm sau Cung Tiểu Kiều đã thay đổi.

Có lẽ, cô ta cảm thấy cô vẫn là một đứa con gái xấu xí núc ních của năm đó, cho dù bị người cố ý giễu cợt cũng không khó chịu, thậm chí còn coi đó là ý tốt, xem người ta là vô tâm, cũng hoàn toàn không quan tâm sự xấu xí của mình làm nổi bật sự xinh đẹp của ai kia.

"Đến nào, cho em micro này! Em muốn hát bài gì, anh bấm cho em." Thấy có người giải vây, Thẩm Nhạc Thiên vội vàng ân cần nói.

"Để em tự làm"

Thấy cô buông lời, Thẩm Nhạc Thiên cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Lãnh Tĩnh nhìn Cung Tiểu Kiều, con ngươi không che giấu được lo âu.

Đường Dự đi tới trước mặt Lãnh Tĩnh, "Đừng lo lắng, Tiểu Kiều cũng không phải người dễ bắt nạt, có lẽ lát nữa sẽ có người gặp xui xẻo đấy!"

Cung Tiểu Kiều cầm micro, mặt mũi đều thấp thoáng dưới mũ choàng màu đen, mới vừa hát một câu, Cố Tiểu Nhu đã nghi hoặc lên tiếng, "Còn chưa tắt tiếng ca sĩ sao?"

Thẩm Nhạc Thiên nhìn một chút, "Tất rồi! Là Tiểu Hồ Ly đang hát."

"Ồ..." Cố Tiểu Nhu kinh ngạc nhìn Cung Tiểu Kiều.

Lời bài hát này Thẩm Nhạc Thiên càng nghe càng cảm thấy có gì đó không đúng, sau khi nghe một lúc lại hận không thể đập đầu vào búa tự tử cho rồi.

"Anh nói người dù sao cũng không phải là cỏ cây.

Cuối cùng vẫn là thay đổi lòng.

Bản thân cũng rất đau khổ.

Mặc dù thứ đã cho em.

Chính là tất cả của anh.

Sự xuất hiện của cô ấy làm cho anh.

Có sự lĩnh ngộ mới.

Anh muốn em sau này tự chăm sóc mình.

Chỉ có em có thể tác thành cho anh.

Phản hạnh phúc hoàn chính này.

Anh biểu hiện trước mặt em

Bắt lực như vậy.

Ngay cả cười em cũng thấy chua xót.

Phảng phất đều lộ ra tàn khốc.

Hạnh phúc của hai người rất hoàn chỉnh.

Hạnh phúc của em lại bị hy sinh.

Người làm tổn thương em sâu nhất.

Còn ở trước mặt em nói đừng quá tàn nhẫn.

Tình yêu của hai người giống như tình thân.

Tình yêu của em hóa làm mây bụi.

Em nghĩ em chỉ có thể nói.

Tác thành hai người không phải là trách nhiệm của em

..."

Hát xong một bài, người trong phòng biết được nội tình đều không ai có sắc mặt tốt.

Ngược lại cũng không phải vì Cung Tiểu Kiều hát khó nghe, âm sắc của cô cực kỳ tốt, hát bài này đến uyển chuyển lay động lòng người lại ủy khuất vạn phần.

Chủ yếu là lời ca hát này như đang ám chỉ hai người nào đó...

Tần Nghiêu lúng túng ngồi ở đó, mặt Cố Tiểu Nhu lại không còn chút máu nào.

Trong lòng tất cả mọi người đều biết Cung Tiểu Kiều hát bài này cho ai.

Tóm lại, chọn bài này quả thật là... Quá độc...

"Đủ chưa? Có muốn thêm một bài nữa hay không?" Cung Tiểu Kiều cầm micro nói.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Rất đòi trụ rất bạo lực

Editor: Ngạn Tĩnh.

Thẩm Nhạc Thiên nuốt một ngụm nước miếng, cho dù là người bình thường nói chuyện chẳng ai xen mồm kịp, lúc này cũng nói không mạch lạc, "Không, không cần, bài này đã vô, vô cùng tốt rồi... Khụ khụ, ý của anh là, nếu không, chúng ta hát một bài sôi động một chút đi? Dù sao hôm nay cũng là một ngày tốt lành mà! Em xem, tam hỉ lâm môn, lễ Giáng Sinh, sinh nhật lão đại, đính hôn, đúng vậy, còn nữa, ngày cưới của Tiểu Nhu cũng định rồi..."

"Trời ơi! Rốt cuộc tôi đang nói gì thế này!" Nói xong, Thẩm Nhạc Thiên quả thật hận không thể tự mình bóp chết mình cho rồi.

"Nếu không anh giúp em chọn?" Thịnh Vũ cũng là không còn lời gì để nói nhìn về phía Thẩm Lạc Thiên, "Trời ạ! Rốt cuộc cậu đang nói cái gì vậy!"

Lãnh Thấu quét mắt liếc nhìn Thẩm Nhạc Thiên, "Mỗi một chữ đều xát muối lên vết thương của người ta, rốt cuộc cậu có ý hay cố tình hả?"

"Tôi..." Thẩm Nhạc Thiên đập đập đầu vào tường, lần này thật sự xong rồi, để cho Tiểu hồ ly đau lòng, lão đại nhất định sẽ làm thịt hắn đi trêu chọc con bé vui vẻ.

Cung Tiểu Kiều thờ ơ cười một tiếng, tự mình rót cho mình ly rượu, giơ ly rượu về phía Cố Hành Thâm, "Hôm nay là ngày sinh nhật của anh Hành Thâm kính yêu của tôi, chúc anh sinh nhật vui vẻ!"

Cung Tiểu Kiều dường như đang cố gắng cân nhắc dùng từ, Cố Hành Thâm chuyên chú ngưng mắt nhìn bộ dáng suy tư nghiêm túc của cô, trong con người đều là lo âu cùng thương tiếc.

"Phụt----"

Mấy người đang cạ ly, rượu trong miệng còn chưa kịp nuốt xuống, đột nhiên phản ứng lại bốn chữ cuối cùng trong miệng Cung Tiểu Kiều là gì, vì vậy tập thể phun...

Công on nuôi dưỡng...

Bốn chữ huyền diệu đến cỡ nào a...

Vào lúc này nhìn sắc mặt Cố Hành Thâm

Gió thổi báo giông tố sắp đến...

Đường Dự đi tới đỡ Cung Tiểu Kiều đã lung la lung lay đứng không vững tới đặt bên cạnh Lãnh Tĩnh, sau đó nhận lấy micro, "Được rồi được rồi, để tôi đến hát một bài bùng nổ nào!"

"Ồ---- Đường thiếu! Đến một bài!" Phía sau có người ồn ào lên.

Có ý định hóa giải bầu không khí, mọi người cũng hòa theo vỗ tay.

Đường Dự chọn bài "Bootymusic", sau đó bắt đầu hát.

Khúc nhạc dạo êm dịu ảm áp thư giãn, Đường Dự ăn mặc ra hình ra dạng đứng ở nơi đó, bộ dáng thâm trầm tĩnh lặng, thoạt nhìn cũng rất có phong cách.

Chỉ là, sau đó lời ca bắt đầu----

-

"When the beat goin like that (boom boom)

Girl, I wanna put you up in my room

I wanna put you up against that wall [?]

Throw you on the bed and take your clothes off (clothes off)

Everybody don't like it slow (it slow)

Consider me one of them folk

Let's get to it (get to it)

Do it (do it)

Get to it (get to it)

Get to it

Kinda crunk and I'm off this scene

Have a blast and that's my *

Once I had a shot of that good Petrone

I'm all in my boxers like Bobby Jones [?] (Bobby Jones)

Everybody don't like it slow (it slow)

Consider me one of them folk

And let's do it (do it)

Do it (do it)

Let's do it (do it)

Let's do it

(*) Tinh: Thật ra trong bản convert nó nát lắm nên lên Nhạc Của Tui cop lại đây, tiện tay thả vào gg dịch, cũng nát thế này đây =_= hiểu sơ sơ là được rồi nhể =)))

Khi nhịp đập vang lên (boom boom)

Cô gái, tôi muốn đưa em lên trong phòng của tôi

Tôi muốn áp em lên tường [?]

Ném em lên giường và cởi quần áo ra (cởi quần áo)

Mọi người không thích nó chậm (nó chậm)

Hãy coi tôi là một trong số họ

Hãy đến với nó (lấy nó)

Làm đi (làm đi)

Nhận nó (nhận được nó)

Nhận nó

Thật điên cuồng và tôi ra khỏi cảnh này

Có một vụ nổ và đó là * của tôi

Khi tôi đã bắn Petrone tốt đó

Tôi là tất cả trong các võ sĩ của tôi như Bobby Jones [?] (Bobby Jones)

Mọi người không thích nó chậm (nó chậm)

Hãy coi tôi là một trong số họ

Và hãy làm điều đó (làm điều đó)

Làm đi (làm đi)

Hãy làm đi (làm đi

Hãy làm nó...

-

"Trời ạ... Đường Dự, cái này của cậu không phải là bùng nổ đâu! Đây rõ ràng là rất đòi trụ rất bạo lực mà!" Thẩm Nhạc Thiên cảm giác tối nay bản thân bị giày vò đến điên rồi.

Vốn là ocnf nghĩ lần này biểu hiện tốt nói không chừng có thể miễn chuyển đi Châu Phi, bây giờ nhìn lại, đừng nói là ba năm, phỏng chừng năm năm hấn cũng không về được.

Chỉ là, bài hát này nếu không nghe lời trái lại cũng rất sống động, cũng rất có thể kéo không khí.

Tần Nghiêu cùng Cô Tiểu Nhu ở nước ngoài bốn năm, nghe tiếng Anh cơ hồ như nghe tiếng mẹ đẻ rồi, vào lúc này nghe vào tai cảm giác đặc biệt rõ ràng, Cô Tiểu Nhu thẹn thùng mà dúi đầu vào trong ngực Tần Nghiêu, "Đường Dự thật sự là..."

Trong lòng lại âm thầm vui mừng, may mà Đường Dự dời sự chú ý của mọi người đi rồi.

Cung Tiểu Kiều hưng phấn đứng lên lắc lư ca hát với Đường Dự, thiếu chút nữa nhảy lên cả ghế sa lon, Thẩm Nhạc Thiên cũng kéo không được.

Mất thấy cô xé dây buộc cổ của áo choàng, giơ tay lên một cái, dùng sức ném...

=====

Lời của tác giả: Bài hát của Đường Dự, lúc ban đầu nghe cũng không biết lời có nghĩa gì, còn có một lần mở nghe ngay ở chỗ công cộng, sau đó trong lúc vô tình nhìn thấy bản dịch của nó trên mạng, hận không thể đập đầu vào đầu đó tự tử luôn cho rồi! Có hứng thú có thể tự mình đi xem lời ca hoàn chỉnh, phía sau càng đòi truy hơn nữa - _ đồng thời nếu vừa nghe nhạc vừa xem truyện, sẽ có cảm thụ không giống nhau đây ~

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Yên lặng thì như đồ Chết, động thì như thỏ điên

Editor: Ngạn Tĩnh.

Áo choàng màu đen rơi xuống...

Một mái tóc đen nhánh như thác nước theo đó chảy xuôi ra...

Một thân trang phục hầu gái màu hồng đáng yêu cùng gọi cảm kết hợp hoàn mỹ nổi bật làn da trắng nõn như trân châu của chủ nhân, trong nháy mắt giết chết bao nhiêu đôi mắt...

Cung Tiểu Kiều linh hoạt lắc lư theo điệu nhạc.

Nhiệt liệt, bùng nổ, giống như một ngọn lửa nóng bỏng điên cuồng bùng cháy...

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều bị cô lấy nhiễm

Cũng không để ý cái gì là dã thú Châu Phi hay là người đẹp Châu Á, Thẩm Nhạc Thiên đi lên tham gia náo nhiệt đầu tiên, ánh đèn lóe mắt cũng bật lên, lại không biết lấy từ đâu ra một đồng giày sáng, mỗi người một cây, không ngừng phe phẩy lắc lư...

Đám người dần dần gia nhập cùng nhau nhảy múa...

Tóm lại, tình cảnh đã hoàn toàn mất khống chế!!!

Cố Hành Thâm ngồi tại chỗ nhúc nhủ đầu vuốt hai bên trán.

Rất lâu, khóe miệng nâng lên một độ cong bất đắc dĩ cùng cung chiều...

Cứ như vậy đi, để cho cô quậy đi...

Lại không nhịn được mà nghĩ, tối nay sờ dĩa nhóc con uống say như vậy, hẳn là muốn phát tiết, có lẽ nào cũng một phần là vì nghe tin đính hôn của anh chẳng?

Công on nuôi dưỡng... Bốn chữ này lại nhảy ra, nhất thời đánh nát suy nghĩ kiểu diêm không thực tế trong lòng Cố Hành Thâm □ □ .

"Sean, cô ấy là ai?" Một người đàn ông mặc kimono Nhật Bản màu xanh da trời không biết từ lúc nào ngồi vào bàn trà trước mặt Cố Hành Thâm, cực kỳ hứng thú hỏi.

"Sao vậy? Có hứng thú? Nếu tôi nhớ không lầm, loại phụ nữ Trung Quốc truyền thống mới là loại hình anh yêu thích chứ?!"

Theo hướng Cố Hành Thâm chỉ, một cô gái danh môn thực nữ mất tự nhiên ngồi ở đó, tư thái ưu nhã khéo léo.

Cung Hàn Niệm phụ họa nói, "Đúng vậy! Bình Dã Quân, tối nay nhiều người đẹp như vậy, có cần tôi giới thiệu cho mấy người hay không?"

Tối nay Cung Tiểu Kiều coi như ra hết danh tiếng, không ngờ tới, mấy năm không gặp, con nhóc ngu ngốc kia thế mà có thể trở mã ngày càng dụ người hơn rồi. So sánh với sự xinh đẹp của nó, bản thân lại không còn thanh xuân làm tư sản, đây là nỗi đau đớn lo âu nhất trong lòng cô.

Bình Dã Quân là bạn hợp tác của Cố thị, xí nghiệp Bình Dã thị cho dù là ở Nhật Bản hay ở nước ngoài đều có quy mô cùng ảnh hưởng khá lớn, người đàn ông như vậy lại có thể coi trọng Cung Tiểu Kiều, dựa vào cái gì chứ?

Tuyệt đối không thể để cho con nhóc kia quá đắc ý!

Người đàn ông cười từ chối, "Kiểu mà tôi thích là yên tĩnh như đồ chết, động thì như thỏ chạy."

"Ồ! Bình Dã Quân, một thân này của anh cũng thật đủ phong lãng!" Thẩm Nhạc Thiên đặt mông ngồi xuống bên cạnh người đàn ông, rót ly rượu chất

đổ vào mồm, "Cái gì mà thô chạy? Rõ ràng là thô điên mà!"

Thẩm Nhạc Thiên cứ như vậy ngồi xuống trên bàn trà, hai người liền hoàn toàn ngăn trở tầm mắt của Cố Hành Thâm, cho nên sắc mặt của Boss càng thêm bất thiện.

Chỉ là, đảo mắt Bình Dã Quân đã mang theo nụ cười của thợ săn rồi đi, đi về phía Cung Tiểu Kiều.

-

Lúc đó, Đường Dự vừa hát xong một bài.

Tất cả rượu trước mặt Cung Tiểu Kiều đều bị người nào đó lấy đi rồi, chỉ còn lại trà giải rượu, bắt đắc dĩ nâng lên một ly, vừa uống vừa quở trách Đường Dự, "Đường Dự, hôm nay anh ăn mặc như vậy cũng quá không sáng tạo rồi! Cố Hành Thâm mặc như vậy là vì muốn lộ ra bản thân khác người, còn anh thì sao?"

"Con người dốt nát a..." Đường Dự cảm khái.

Cung Tiểu Kiều lườm anh một cái, "Thì ra anh không phải là con người."

Đường Dự cúi từng nút thắt âu phục, sau đó chọt kéo qua hai bên một cái, lộ ra đồ lót siêu nhân màu đỏ, chữ "S" to bố nổi nhất ngời lên thân phận Superman của anh.

"Nghề nghiệp của anh đây là cứu vớt con người!"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Có thể làm bạn gái của tôi hay không?

Editor: Ngan Tĩnh.

"Phụt ha ha... Đường Dự anh thật sự là vô cùng đáng yêu!"

Cung Tiểu Kiều cười lớn bóp hai bên má Đường Dự, trên dưới trái phải giầy xéo một lần.

"Lại đáng yêu cũng không cho sờ ngực anh!" Đường Dự bụm mặt thoát đi ma quỷ.

"Quý hẹp hòi!"

Đường Dự thu lại nụ cười, trầm ngâm nói, "Tiểu Kiều, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?"

"Cái gì mà chuyện gì xảy ra?" Cung Tiểu Kiều giả bộ hồ đồ.

"Tại sao lại phải nói như vậy với Tiểu Tĩnh? Anh không tin em chỉ vì chuyện lần đó, em biết rõ Tiểu Tĩnh có nỗi khổ!"

Cung Tiểu Kiều liếc mắt nhìn Lãnh Tĩnh trốn trong góc uống rượu giải sầu, thần sắc ảm đạm, "Đồng chí Siêu nhân, đừng nhớ thương loài người nữa, đi chăm sóc Tiểu Tĩnh của anh đi, cái khác anh không cần lo."

-

"Oa ~ Đường Dự, quen biết người đẹp này lúc nào thế, không giới thiệu một chút sao?"

Bình Dã Quân ở bên cạnh quan sát một hồi, xác định giữa Đường Dự và Cung Tiểu Kiều chỉ là quan hệ anh em, mới yên tâm mà qua chào hỏi.

Cha Bình Dã Quân là người Nhật Bản, mẹ là người Trung, ở Trung Quốc mấy năm, rất quen biết với mấy anh em Cố thị, nói chuyện với nhau cũng không có điều gì kiêng kỵ.

Đường Dự nghe vậy, lập tức lắc đầu như trống lắc, khiếp sợ liếc nhìn về phía Cố Hành Thâm, "Tôi còn muốn sống thêm mấy năm nữa!"

Sau sự kiện lần trước, may là chậm lụt như Đường Dự cũng hiểu rõ chuyện nào có thể làm, chuyện nào không nên làm. Chuyện trước mắt nếu làm, chính là hành động đi tìm chết!

Về mặt Bình Dã Quân đầy nghi hoặc.

"Cung Tiểu Kiều." Cung Tiểu Kiều tròn mắt liếc nhìn Đường Dự chạy trốn, đơn giản trả lời.

"Em gái Nancy?"

"Tôi là tôi, không phải là gì của ai cả."

Dường như mỗi người nhìn thấy cô đều sẽ cho ra một vị trí xác định như vậy---- Em gái Cung Hàn Niệm.

Điểm này vẫn luôn làm cho cô phản cảm.

Nếu như là bình thường, Cung Tiểu Kiều khẳng định cũng lười trả lời vấn đề như vậy.

Nhưng là, người đàn ông trước mặt đáng đáp không tệ, còn có thể mặc một Kimono ra mùi ra vị thế này, lẫn trong đám hỗn loạn này, làm cho hai mắt người khác phải phát sáng.

Đối với Cung Tiểu Kiều ba tuổi đã gia nhập hiệp hội mê trai đẹp mà nói, không thể nghi ngờ sẽ dành cho ưu đãi đặc biệt. (Tĩnh: Chắc mọi người không nhớ đâu? Tiểu Kiều ba tuổi đã lao tới đòi anh Thâm bệ)

Bình Dã Quân cũng không giận, trước kia anh từng nghe con gái thứ hai của Cố gia là con riêng, quan hệ với người trong nhà không được tốt lắm. Cung Hàn Niệm ở bên ngoài luôn làm ra bộ dáng gia đình hòa thuận, quan tâm bao dung em gái, nhưng Cung Tiểu Kiều này trái lại không chút che giấu trước mặt người khác, ngược lại làm cho anh cảm thấy rất thẳng thắn.

"Xin chào, tôi tên Bình Dã Quân."

"Ồ? Người Nhật bản?"

Khó trách nhìn một thân này lại thích hợp như vậy...

"Ừ. Tôi thích em, có thể làm bạn gái của tôi hay không?"

"..."

Không có dấu hiệu nào, không có chút lòng vòng, càng không có chút màn dạo đầu nào...

Tên Bình Dã Quân kia theo đuôi con gái trước sau vẫn luôn đơn giản trực tiếp như vậy!

Thời khắc yên lặng, tổ bốn người đều đồng loạt nghiêng đầu nhìn về phía Cố Hành Thâm.

Mà Boss của bọn họ... Rốt cuộc ngồi không yên rồi.

Nín thở đưa mắt nhìn, cảnh giác cao độ nhìn bát quái ~

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bào Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Ngủ đông chó quấy rầy

Editor: Ngan Tĩnh.

Cố Hành Thâm bung ly rượu, lững thững đi tới trước mặt Cung Tiểu Kiều rồi dừng chân lại, cúi người, đưa tay nhặt vò trái cây vô tình dính trên tóc cô, sau đó lại như không có chuyện gì xảy ra xoay người đi tới trò chuyện cùng một người bạn ở bên cạnh.

"Cung tiểu thư?" Bình Dã Quân không hề chú ý đến khúc dạo nhạc ngắn ngủi kia, vẫn đang chờ câu hỏi của cô.

"Tôi muốn ngủ đông, xin đừng quấy rầy!"

Cung Tiểu Kiều nói cực nhanh, sau đó không chút dấu hiệu mặc áo choàng vào, đội mũ lên, gánh lười hái trên vai, ngoan ngoãn ngồi một chỗ không nhúc nhích.

...

Đường Dự: "Híc, Tiểu Kiều sao..."

Lãnh Thấu: "Vừa rồi hình như lão đại ở bên tai Tiểu Kiều nói gì đó."

Thịnh Vũ: "Đọc thần chú hả? Linh như vậy?"

Thẩm Nhạc Thiên: "Tiểu Hồ ly vừa rồi còn vui sướng, thoáng cái liền yên lặng, Boss uy vũ!!"

Bình Dã Quân không biết chuyện gì xảy ra, lại bị bộ dáng đáng yêu của cô chọc cười, "Vây, mùa xuân sang năm tôi có thể đến tìm em chứ?"

-

Cố Tiểu Nhu nhìn về phía Cung Tiểu Kiều, sau đó quay đầu lại nói với Tần Nghiêu, "Tiểu Kiều dường như rất được hoan nghênh, không ít người chú ý tới cô ấy, vừa rồi còn có chàng trai đến hỏi thăm với em, chỉ là dường như bị người Nhật Bản kia giành trước mất rồi, thật hy vọng Tiểu Kiều cũng có thể tìm được hạnh phúc thuộc về mình...."

"Ừm."

Người đích thực làm tổn thương tôi sâu nhất, còn r ở utowrcs mặt tôi, nói đừng quá tàn nhẫn..

Tác thành hai người, không phải là trách nhiệm của tôi..

Tiếng hát của cô vẫn còn quanh quẩn bên tai, vậy cũng không đi, khiến hán khó chịu như mỗi tế bào đều đang kêu gào đau đớn.

Cho dù giới nhện thế nào chăng nữa, lúc này sắc mặt Cố Tiểu Nhu đã có chút không nín được giận.

Cả đêm hôm nay tầm mắt của Tần Nghiêu luôn dính trên người Cung Tiểu Kiều, dường như trước mặt cô lý trí vẫn luôn che giấu đều mất đi.

So ra mà nói, Cố Hành Thâm xấu bụng hơn nhiều.

Cho dù sự chú ý của anh đặt trên người người nào đó, cũng sẽ không để cho người khác tùy tiện nhìn ra sơ hở.

Nhưng là, tất nhiên trừ tổ bốn người luôn chú ý đến động tĩnh của Boss kia.

Thẩm Nhạc Thiên chính là thánh hóng drama, thậm chí còn đi thống kê đêm nay Boss nhìn Tiểu Hồ Ly mấy lần, mỗi lần thời gian là bao lâu, một đêm bóp vỡ bao nhiêu cái lý -_-...

"Tần Nghiêu, có phải anh hỏi hận hay không?" Cố Tiểu Nhu cúi thấp đầu, cô đơn bất an vụn vụn ngón tay.

"Sao có thể, tại sao lại đột nhiên hỏi như thế?"

Cố Tiểu Nhu đau buồn nhìn hán, "Bây giờ Tiểu Kiều trở nên xinh đẹp như vậy, ca hát lại dễ nghe, còn học được khiêu vũ, nhưng thân thể của em, đừng nói là nhảy múa, cho dù chạy bộ cũng không làm được... Em..."

Tần Nghiêu khẽ than một tiếng ôm cô vào ngực, "Tiểu Nhu, đừng suy nghĩ lung tung! Em chỉ cần thanh thản ổn định chờ làm cô dâu của anh là được rồi!"

"Thật sao? Tần Nghiêu, anh không ghét bỏ em đúng không? Có hối hận lựa chọn ban đầu hay không?"

Gương mặt chứa nước mắt đầm đìa lại đáng yêu, nước mắt tụ trong hốc mắt lại không rơi xuống, cứ như vậy bất an mà nhìn chăm chú hán... Sợ rằng bất kỳ người đàn ông nào cũng không thể kháng cự, không đành lòng thương tổn.

"Ngốc quá, sao thế chứ..." Giọng nói của Tần Nghiêu có chút mờ ảo.

Trong đầu đột nhiên liên tưởng lại lời Tiểu Kiều vừa nói chưa lâu: Bởi vì cô ta xinh đẹp hơn tôi, dịu dàng hơn tôi, ưu tú hơn tôi, thậm chí đáng thương hơn tôi, đến cuối, ngay cả lòng đồng cảm của anh tôi cũng thua rồi...

=====

Tĩnh: Hình như quên thông báo, truyện tôi up trên mê đọc truyện, ra cũng hơi lâu cơ mà ra khá khá chương rồi, các cô muốn cây thì lên đó hoặc ở đây chờ tôi up dần nhé (" ^ ▽ ^ ")

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Tự mình chiếu sáng chính mình

Chương 37. Tự mình chiếu sáng chính mình

Editor: Ngan Tĩnh.

Sau khi tiệc tan, Cung Tiểu Kiều thay lại áo quần của mình, lúc đang muốn rời đi lại bị quản gia Cố gia gọi lại, nói Nhị lão Cố gia tìm cô.

"Dì, chú..." Cung Tiểu Kiều gõ cửa vào trong.

"Tiểu Kiều à! Đến đây, qua đây ngồi nào!"

"Dì tìm cháu có việc gì sao?" Cung Tiểu Kiều hỏi.

"Không có việc gì không có việc gì, chỉ là tìm cháu đến trò chuyện một chút, gần đây sống có tốt hay không?"

"Dạ, rất tốt ạ."

Mẹ Cố nhiệt tình hàn huyên, Cung Tiểu Kiều kiên nhẫn trả lời từng câu hỏi của bà.

Trò chuyện một hồi, về mặt mẹ Cố dường như có chút khó xử, do dự mở miệng, "Cháu cũng biết, chị cháu cùng tiểu Thâm sắp đính hôn..."

"Dạ."

Mẹ Cố dùng ánh mắt thúc giục ba Cố không nói một lời ở bên cạnh, dường như trách cứ ông không giúp được gì, để một mình bà ứng đối.

Tiểu Kiều nhất thời liền hiểu, mỉm cười nói, "Chú, dì, sang năm cháu liền lên năm thứ tư, phải đi thực tập, gần đây tìm được công việc, cần phải ở thành phố D một thời gian, sau khi trở về cũng sẽ chuyển ra thuê phòng ở. Cảm ơn dì và chú còn có anh Thâm mấy năm nay đã chăm sóc cho cháu!"

Hai người già nghe vậy, về mặt nhất thời thanh tĩnh lại.

"Một mình cháu thôi sao? Người nhà cháu làm sao yên tâm!"

Mẹ Cố nói xong cũng phát hiện mình nói sai, lúng túng nói, "Có thương lượng với ông nội của cháu chưa? Dù sao một cô gái như cháu đi vùng khác làm việc cũng không tiện lắm! Đề cho tiểu Thâm sắp xếp cho cháu một công việc trong công ty mấy đứa không phải là tốt rồi sao? Đến lúc đó còn có thể ở lại nhà trọ của công nhân viên!"

Cung Tiểu Kiều tất nhiên biết mẹ Cố chẳng qua nói mấy lời khách sáo, lắc đầu một cái, "Cháu đã gây thêm rất nhiều phiền toái cho anh Thâm, sau này cháu muốn tự dựa vào bản thân mình."

"Nếu cần gì giúp đỡ nhất định phải nói với dì, đừng một mình chống đỡ!" Thấy Cung Tiểu Kiều hiểu chuyện như vậy, hai người già trái lại cảm thấy có chút áy náy vì lo lắng dư thừa của mình.

-

Đi ra biệt, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm không chút ánh sao.

Thế giới của cô, không có sao, cũng chẳng có trăng.

Vậy thì tự mình chiếu sáng chính mình đi!

Cách đó không xa, Lãnh Tĩnh cùng Đường Dự đứng dưới gốc cây, nhìn cô một mình cô đơn ngửa mặt nhìn trời, nhìn cô một mình rời đi.

"Tiểu Hồ Ly làm sao vậy? Sao đảo mắt đã không thấy đâu rồi?" Đoàn người Thẩm Nhạc Thiên đi tới.

"Cố Hành Thâm đâu?" Lãnh Tĩnh không trả lời mà hỏi lại.

Cố Hành Thâm có biết cha mẹ anh ta đi tìm Tiểu Kiều hay không, bọn họ rốt cuộc đã nói gì với Tiểu Kiều?

Trong lòng Lãnh Tĩnh mơ hồ bất an.

"Đi tiễn Cung Hàn Niệm rồi." Lãnh Thấu trả lời.

Nếu như lúc này trước mặt con bé gọi Cung Hàn Niệm là chị dâu, Lãnh Thấu hoàn toàn tin tưởng cô em gái nhà mình sẽ cuồng hóa cho anh xem.

"Tần Nghiêu, nếu không anh tiễn Tiểu Kiều về đi! Đã trễ thế này rồi, một mình Tiểu Kiều đi không an toàn." Cố Tiểu Nhu kéo cánh tay Tần Nghiêu thỉnh cầu.

"Không nhọc tôn giá." Lãnh Tĩnh nói xong liền đuổi theo hướng Cung Tiểu Kiều vừa rời đi.

Đường Dự nhún nhún vai, đi theo.

Cung Tiểu Kiều vẫn cho rằng cô đi một mình, lại không hề biết, sau lưng cô vẫn luôn có người yên lặng đi theo, nhìn cô đứng trong gió đêm chờ taxi, nhìn cô ôm lấy chó mực lớn dứt thức ăn cho nó, nhìn cô bay qua cửa sổ, nhìn phòng ký túc xá trên lầu ba sáng đèn lên.

...

-

Không bao lâu trường học liền đến kỳ nghỉ đông, ngày hôm sau Cung Tiểu Kiều lập tức mướn phòng ở bên ngoài.

Ban đêm, Cung Tiểu Kiều gọi điện thoại đến nhà trọ gần trường học, chuông đổ rất lâu vẫn không có ai nhận, có thể xác định Cố Hành Thâm không ở bên kia, vì vậy liền yên lòng trở về thu dọn đồ đạc.

Chỉ là đang thu dọn đến một nửa, điện thoại di động đột nhiên vang lên, trên màn hình hiển thị---

"Chú Cố."

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bào Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Dựa vào cái gì tôi không thể tìm một người đàn ông?

Editor: Ngan Tịnh.

Cung Tiểu Kiều do dự nhận điện thoại, "A lô, đã trễ thế này còn có chuyện gì sao?"

Không đợi Cố Hành Thâm trả lời, Cung Tiểu Kiều lập tức chặn đường trước, "Nếu anh còn dám nói mấy lời hoang đường như nhớ tôi này nọ hơn nửa đêm gạt tôi leo tường..."

"Anh không mang chìa khóa." Cố Hành Thâm trực tiếp cắt lời cô.

Năm giây sau.

Cửa nhà trọ đột nhiên được mở từ bên trong, Cố Hành Thâm đang dựa vào cửa, nhất thời không phản ứng kịp, theo quán tính, thiếu chút nữa đã ngã chổng vó.

"Lại uống rượu..." Ngửi được mùi rượu trên người anh, Cung Tiểu Kiều cau mày nhìn anh.

Mặc dù nói lần trước đã nói nếu còn uống rượu sẽ ném anh ra ngoài, chỉ là, sau này cô cũng chẳng ở nơi này nữa, cũng không còn đạo lý nào quản anh.

"Em ở nhà..." Cố Hành Thâm hiển nhiên cực kỳ kinh ngạc, nhìn cô một cái, lại liếc mắt nhìn đồng hồ lớn loạn cả một phòng bên trong, "Đang làm gì đó?"

"Thu dọn đồ đạc." Cung Tiểu Kiều trả lời.

Cái chữ "Nhà" kia trong nháy mắt đâm nhói tim cô.

Trừ trường học, thời gian cô ở nơi này là nhiều nhất, mặc dù Cố Hành Thâm có bận rộn thế nào cũng sẽ dành thời gian tới nơi này.

Cô ở nơi này lâm vào tuyệt cảnh không cách nào kiếm ché, cũng ở nơi này, lại lần nữa đứng lên, nơi này cơ hồ chứa đựng tất cả hồi ức bốn năm nay của bọn họ.

"Tôi hôm qua ba mẹ anh đã nói gì với em?" Cố Hành Thâm ngồi xuống sa lon vuốt vuốt mi tâm.

"Không có gì, chỉ quan tâm vài câu."

"Em gạt anh." Anh dè dặt cánh tay đang bận rộn của cô.

"Anh biết còn hỏi tôi làm gì, tôi với anh không thân, không có việc gì lại cứ ở lì chỗ này của anh, ảnh hưởng không tốt lắm."

"Chúng ta vẫn luôn như vậy, có chỗ nào không tốt?" Cố Hành Thâm lại kéo cánh tay còn lại của cô đang thu dọn quần áo.

Cung Tiểu Kiều lấy chân khiêu một chiếc dép qua, "Không tiện."

Cố Hành Thâm không chút phúc hậu đá chiếc dép kia về lại chỗ cũ, "Không tiện chỗ nào?"

Cung Tiểu Kiều rớt cuộc mắt hết nhãn nại, "Cố Hành Thâm, anh giả ngu như vậy vui lắm sao? Anh là người sắp kết hôn, cho dù thế nào cũng nên ở cùng với vợ của anh chứ! Tôi ở nơi này, nếu ngày nào đó vợ anh đến hai người thân mật lại đúng lúc bị tôi bắt gặp thì làm sao, anh không xấu hổ thì tôi cũng thấy lúng túng đó!"

"Bốn năm nay, anh có để em gặp tình huống lúng túng đó chưa?" Cố Hành Thâm nhìn cô.

Cung Tiểu Kiều buồn bực không nói.

Quả thật một lần cũng không có, chỗ này Cung Hàn Niệm cũng không phải không biết, cô ta vẫn luôn hoài nghi đây là nơi Cố Hành Thâm kim ốc tàng kiều, vì vậy hận ý với cô cũng sâu hơn.

Nhưng là, dựa vào cá tính của Cung Hàn Niệm lại chẳng có một lần nào đến tìm gây phiền toái!

"Còn có nơi nào không tiện?" Cố Hành Thâm hỏi.

Cung Tiểu Kiều thuận miệng nói, "Tôi cần có không gian của mình, tôi không hy vọng sau này bạn trai của tôi sẽ có hiểu lầm gì."

"Bạn trai?"

Cố Hành Thâm hỏi lại ba chữ kia khiến Cung Tiểu Kiều nghe cảm thấy rất tức giận, "Mấy người từng người từng người kết hôn, hạnh phúc, vì sao tôi không thể tìm một người đàn ông? Cũng không cho phép tôi tiếp cận Tần Nghiêu, lại không cho phép tôi tiếp cận đàn ông khác, Cố Hành Thâm, có phải anh muốn buộc tôi xuất gia không?"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Tìm người ngủ với tôi

Editor: Ngạn Tĩnh.

Có tin hiện tại anh liền hôn em--- Tôi hôm qua anh vậy mà có thể khốn nạn uy hiếp cô như thế.

Nếu như đứng ở góc độ suy nghĩ cho Cố Tiểu Nhu, bản thân tiếp nhận người đàn ông khác mà nói chính là chuyện tốt, nhưng tại sao anh phải ngăn cản?

Càng ngày càng không hiểu anh rốt cuộc muốn làm gì.

Cố Hành Thâm yên lặng trong chốc lát, sau đó mở miệng, "Một mình em làm sao ngủ?"

Những lời này chạm đến tử huyệt của Cung Tiểu Kiều, cô căn bản không dám ngủ một mình.

Lúc ở ký túc xá dù sao cũng có sáu người ở chung, ngày nghỉ hoặc lúc ký túc xá chẳng còn ai thì cô sẽ đến chỗ Cố Hành Thâm ngủ.

Cho dù lúc ngủ đều phân hai phòng, nhưng mỗi lần cô bị ác mộng đánh thức, kêu Cố Hành Thâm một tiếng, anh nhất định sẽ đến bên cô, sau đó lại dỗ cô vào giấc ngủ.

Mà phần lớn thời gian, lúc cô còn chưa bắt đầu cơn ác mộng, đã có hơi thở ấm áp bên gối trấn an.

Cô thừa nhận bản thân bị Cố Hành Thâm sủng đến không thể rời bỏ anh, nhưng là, chính bởi vì vậy, cô mới càng phải luyện tập cuộc sống độc lập.

Cung Tiểu Kiều nhét quần áo vào vali, thuận miệng đáp, "Tôi không biết tự tìm người ngủ với mình sao!"

"Tìm người ngủ với em?" Giọng nói của Cố Hành Thâm bỗng dừng trở nên nguy hiểm.

Thật ra thì ý của Cung Tiểu Kiều vốn là học kỳ sau bạn cùng phòng của cô cũng muốn dời ra ngoài, cho nên đến lúc đó có thể cùng bọn họ thuê chung, chỉ là Cố Hành Thâm kết nối với câu tìm đàn ông trước đó của cô, vì vậy tự nhiên mà hiểu lệch.

Anh đột nhiên kéo cô đến bên cạnh, trước khi cô phản ứng lại đã gờ hai cánh tay lên vòng lấy thân thể cô, hai tay ở sau thắt lưng cô thắt nút lại, giam cầm cả người cô vào vòng tay anh.

Cung Tiểu Kiều nằm úp sấp lên người anh, hai tay đè trước lồng ngực anh, làm sao cũng không tránh ra được.

"Không cho đi." Anh bá đạo ra lệnh bên tai cô.

"Cố Hành Thâm, anh làm gì vậy! Buông tôi ra!"

"Là bởi vì chuyện anh sắp đính hôn nên mới muốn rời đi sao?" Cố Hành Thâm hỏi.

Trước khi biết chuyện anh sắp đính hôn tôi cũng đã muốn nói với anh sẽ dời ra ngoài ở---- Cung Tiểu Kiều vốn chuẩn bị nói câu này, lại đột nhiên nghe thấy Cố Hành Thâm thì thầm bên tai cô, "Nếu bởi vì vậy, anh có thể không đính hôn."

Cung Tiểu Kiều nhất thời ngây ngẩn cả người.

Cố Hành Thâm thấy cô không gãy giữa nửa, liền lấy ra một tay vuốt ve tóc của cô, ngửi khí mang theo khăn cầu, "Đừng đi, được không?"

"Tại sao? Tôi không hiểu..."

Có lẽ cô có thể hiểu hành động này của anh là vì Cố Tiểu Nhu, nhưng đồng thời anh lại không cho phép mình có bạn trai, hai điều này chẳng phải là rất mâu thuẫn sao?

Con mẹ nó khôn nạn thật mà! Phiền đến mức sọ não cô phát đau!

"Anh không yên tâm cho em." Cố Hành Thâm hiển nhiên trả lời.

Mặc dù hạnh phúc của bản thân rất quan trọng, nhưng cũng không thể vì hạnh phúc của mình mà đuổi con gái ra khỏi nhà, có phải Cố Hành Thâm là xuất phát từ "Tâm tính của người làm cha" này hay không?

Cung Tiểu Kiều nghiêm túc suy nghĩ, nghĩ tới nghĩ lui dường như chỉ có khả năng này khá là đáng tin (Cô gái, đáng tin chỗ nào vậy?)

Chỉ là, anh lại có thể vì mình mà tùy tiện nói ra mấy lời như không đính hôn, Cung Tiểu Kiều vẫn không khỏi có chút cảm động.

Nhưng là, mặc kệ như thế nào, lập trường là kiên quyết không thể thay đổi.

"Cũng đã tuyên bố trước mặt mọi người rồi, làm sao có thể nói không đính hôn là không đính hôn nữa chứ? Lại nói, bây giờ anh không đính hôn thì sớm muộn cũng sẽ thôi, anh có thể kéo dài đến bao giờ? Từ nhỏ ông nội đã dạy tôi, dựa vào người không bằng dựa vào chính mình. Cố Hành Thâm, anh phải dạy tôi làm sao chăm sóc chính mình, chứ không phải luôn chiều chuộng cưng chiều tôi, nếu không tôi vĩnh viễn cũng sẽ không trưởng thành!"

Cố Hành Thâm xoa xoa tóc của cô, "Nhóc con, ở đâu ra nhiều đạo lý như vậy, em đây là trách anh quá sùng em, quá tốt với em rồi ấy hả?"

Mặc dù câu hỏi này có chút kỳ quái, Cung Tiểu Kiều vẫn gật gật đầu, "Đã nói anh đừng đối xử tốt với tôi như vậy, như vậy cũng không phải là thật sự tốt với tôi! Anh có từng nghĩ tới chưa, nếu một ngày nào đó không có anh ở bên cạnh, tôi phải làm sao sống sót đây?"

"Vậy hãy để anh nuôi em cả đời." Cố Hành Thâm hôn đỉnh tóc của cô.

Tốc độ tim đập của Cung Tiểu Kiều bỗng chốc tăng nhanh, mà bây giờ dán gần với anh như vậy, hiển nhiên sẽ bị anh phát hiện, vì vậy hai gò má cũng nhanh chóng đỏ ửng.

Cái tên này, sao cứ thích nói mấy lời không giải thích được đó chứ...

Đáng đáp đẹp trai thì gọi là à! Đáng đáp đẹp trai thì có thể tùy ý nhiễu loạn lòng người như thế sao?

Cung Tiểu Kiều then quá hóa giận trừng anh, "Có lẽ anh có thể thỏa mãn nhu cầu vật chất của tôi, nhưng anh có thể thỏa mãn nhu cầu sinh lý của tôi không? Nếu ngày nào đó tôi muốn sinh một bé con chơi đùa thì phải làm sao? Sau này xin đừng nói mấy lời thất thường này nữa! Trên thế giới này, trừ chồng của tôi, cho dù là người thân nhất cũng không thể mãi bên tôi, nuôi tôi cả đời được! Cố Hành Thâm tôi phát hiện ở chung một chỗ với anh quả thật kéo thấp EQ cùng IQ của mình!"

Thấy bộ dáng thờ phỉ phò của cô, con ngươi đen bóng của Cố Hành Thâm âm trầm, lấy tốc độ chậm rãi từng chút từng chút tới gần cô, hơi thở nóng bỏng quanh quẩn bên tai cô, "Cái miệng này... Càng ngày càng biết nói chuyện rồi! Hừm?"

Nghiêng người một cái, âm cuối "Hừm" thuận theo nụ hôn ngắn ngủi tiến vào trong miệng của cô.

Cung Tiểu Kiều trừng to mắt nhìn Cố Hành Thâm lại lần nữa làm ra hành động khiến người tức điên, "A a a a a..."

Trước kia Cố Hành Thâm, cũng từng làm ra hành động thân mật như vậy với mình, ôm ấp, hôn gò má, thậm chí ngủ chung một chỗ, cô đều không cảm thấy có gì không ổn, nhưng hôn môi thì lại khác, bởi vì cô cảm thấy nơi đó chỉ có hai người yêu nhau mới có thể!

Cái tên sói già mượn rượu giả điên này...

"A a a a a..."

Lần này Cố Hành Thâm đột nhiên lại nhiều lần vượt qua giới hạn cuối cùng của cô, khiến cho Cung Tiểu Kiều rất- căm- tức!

Luôn cảm thấy làm loại chuyện này với anh sẽ có cảm giác thật sự loạn luân

Lại nói trước lạ sau quen, lần này Cung Tiểu Kiều khá có kinh nghiệm, gắt gao cắn chặt răng không chịu buông lỏng phần nửa.

Nhưng là...

Cầm bị anh bấm nhẹ một cái, cũng không biết đề tới huyết vị gì, trong nháy mắt Cung Tiểu Kiều không tự chủ há mồm ra, mặc cho cái lưỡi mang theo mùi rượu cần quét trong miệng, vô si làm chuyện xấu khiến cô đỏ mặt...

Tiếng môi lưỡi quăn quýt vang càng khiến cho cô thẹn đến mức muốn tìm cái lỗ chui vào...

Làm cho cô càng thêm xấu hổ là, bộ vị nóng bỏng phía dưới của Cố Hành Thâm đang để ở chỗ mẫn cảm của mình...

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Thâm Thâm, người ta còn muốn...

Editor: Ngạn Tĩnh.

Mỗi vị trí trên thân thể đều bị anh khóa chặt, không chút sơ hở, ngay cả trận chiến trên miệng cũng thất bại thảm hại, tình hình chiến đấu hoàn toàn bị anh chủ đạo.

"A a a a a..." Cung Tiểu Kiều vẫn như cũ phát ra âm thanh kháng cự.

Lúc này, tiếng chuông cứu mạng bỗng nhiên vang lên.

Giây phút Cố Hành Thâm bị phân tán sự chú ý, Cung Tiểu Kiều rốt cuộc có được cơ hội nói chuyện, "Điện thoại điện thoại..."

"Không cần lo!"

"Là của anh!"

Cố Hành Thâm không để ý lời của cô, vùi đầu tiếp tục, Cung Tiểu Kiều gấp gấp che môi của mình lại, anh liền thuận thế đề lên mu bàn tay cầu cô, hoàn toàn không xoi mói ngay cả mu bàn tay của cô cũng găm cũng cắn.

Cung Tiểu Kiều đã hoàn toàn cạn lời.

Cái bộ dạng sói đói này của anh rốt cuộc là vì cái lông gì?

Chẳng lẽ Cung Hàn Niệm bỏ đói anh đến vậy sao?

Cung Tiểu Kiều hao hết trăm cay ngàn đắng mới lấy ra được một cánh tay, sau đó nằm úp sấp trên người anh, duy trì động tác độ khó cao vuron tay về phía bàn trà...

Rốt cuộc, móc được điện thoại ở trong túi áo anh bỏ trên bàn trà.

Thắng lợi đang ở trước mắt---

Cung Tiểu Kiều thở hồng hộc nắm điện thoại đưa tới bên tai Cố Hành Thâm, "Tôi đã ấn nút nghe."

"Alô, Sean~"

Trong điện thoại di động truyền đến giọng nói của Cung Hàn Niệm.

Cố Hành Thâm nhìn Cung Tiểu Kiều, sắc mặt cực kỳ kém.

Cung Tiểu Kiều vô tội nháy nháy mắt, cái tên này còn dám trưng sắc mặt với cô.

"Sean?" Cung Hàn Niệm hoang mang gọi tên của Cố Hành Thâm.

Cố Hành Thâm chợt hơi hơi ngời thẳng người lên, vẫn như cũ ôm lấy Cung Tiểu Kiều không cho cô trốn.

Đang muốn nghe điện thoại, Cung Tiểu Kiều đột nhiên thay đổi chủ ý, cầm điện thoại di động lại, trong con ngươi lóe ra ánh sáng linh động đặc biệt lúc muốn làm chuyện xấu.

Cố Hành Thâm phóng qua một ánh mắt nghi hoặc.

Cung Tiểu Kiều liếc mắt nhìn Cố Hành Thâm một cái, đầu tiên hắng giọng một cái, sau đó cố ý đến gần điện thoại di động, "Thâm Thâm, ai vậy? Chúng ta tiếp tục đi ~ Đừng nghe nữa, ha ~"

Giọng của Cung Tiểu Kiều thoảng chốc liền biến thành của một người khác, quả thật như lồng tiếng cho nữ AV, giọng nói kia vừa mềm vừa nhão, ngọt đến phát ngán, giống như dụ hoặc, là đàn ông nghe xong đều muốn cứng!

"..." Cố Hành Thâm nghe được máu khắp người đều đang chảy ngược.

Cung Tiểu Kiều quay đầu ra, đầu tiên là tự ói một hồi, sau đó chịu đựng ác tâm tiếp tục, "Thâm Thâm, ừm... Người ta còn muốn... Cực kỳ thích, aha..."

Khóe miệng Cố Hành Thâm hơi co rút, rốt cuộc anh cũng hiểu rõ cô muốn làm gì.

Cố Hành Thâm rõ ràng sẽ không thể nào phối hợp với cô, vì vậy, Cung Tiểu Kiều không chút khách khí tiện tay bấm một cái bên hông Cố Hành Thâm, thành công nghe được tiếng kêu rên hấp dẫn của anh.

"Thâm Thâm, là em tốt hay bà cô kia tốt?"

"Có thật không? Ghét ghê..."

Nghe tiếng đồ vật đổ nát êm tai dễ nghe từ bên kia truyền tới, Cung Tiểu Kiều lập tức ngừng đứng lúc.

Cung Tiểu Kiều rất có thiên phú bất chúc, nhất là giọng nói, có thể bất chúc đủ loại tính cách nhân vật cùng giọng nói khác nhau như đúc, trước kia cũng từng đi làm thêm bằng nghề diễn viên lồng tiếng.

Cung Tiểu Kiều trả lại di động cho Cố Hành Thâm, không nhìn gương mặt đen như nhọ nồi kia của anh, thừa dịp anh lấy một tay ra nhận di động, thân thể lắc một cái, như một làn khói trốn đến vị trí an toàn.

"Cố Hành Thâm, anh cũng biết, tôi trước giờ đều là có thù oán phải trả! Ai bảo anh chọc tôi..."

Cố Hành Thâm dường như cũng không tức giận như trong tưởng tượng, chẳng qua là dù bạn vẫn ung dung dựa vào trên ghế salon, câu đầu tiên khi mở miệng lại không phải là mắng cô, mà là hỏi, "Vừa rồi em vẫn luôn "A a" là muốn nói gì?"

Cung Tiểu Kiều xám mặt lại, "Bây giờ mới biết hỏi, lúc tôi "A" sao anh không thể ngừng miệng nghe tiếng lòng của tôi một chút chứ!"

"Bây giờ nghe cũng giống vậy thôi. Qua đây!" Anh vẫy vẫy tay với cô.

Không thể không nói, giọng điệu vừa rồi của nhóc con này thật sự quyến rũ, cũng không biết học được từ đâu..

Lúc trước từng nghe qua cô giả giọng âm trầm, giọng điệu đáng yêu, giọng điệu ngu ngốc, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng rung động như lần này.

Nhóc con nhà anh từ lúc nào đã thành một người phụ nữ khiến anh nổi lên ý nghĩ như vậy...

Cung Tiểu Kiều lại càng lẩn tránh xa hơn một chút, cảnh giác nhìn anh, "Tôi niệm kinh!"

"Niệm cái gì rồi? Nói nghe một chút xem ~" Cố Hành Thâm thật sự có hứng thú nhìn cô.

"Bàn Nhục Ba La Mật Đa Tâm Kinh!!!"

"Bàn Nhục Tâm Kinh?"

"Chính là Bàn Nhục Tâm Kinh!" Cung Tiểu Kiều nhìn Cố Hành Thâm, vẻ mặt trầm yêu trừ ma, trong miệng lầm bầm, "Xem Tự Tại Bồ Tát, Hành Thâm Bàn Nhục Ba La Mật Đa thời điểm, chiếu thấy ngũ uẩn giai không, độ hết thấy khổ ách. Xả Lợi Tử, sắc tức thị không, không tức thị sắc, sắc tức là không, không tức là sắc, bị nghĩ được thức, cũng lại như là. Xả Lợi Tử, là Chư pháp không tương, không sinh bất diệt, bất cấu bất tịnh, không tăng không giảm..."

Cố Hành Thâm nghe xong nghiêm trang gật đầu, "Ừ! Kinh văn này nghe không tệ, sư phụ dạy? Sau này đọc nhiều một chút!"

Hành Thâm Bàn Nhục Ba La Mật Đa thời điểm..

Bên trong, có tên của anh...

"Người đọc là anh!" Cung Tiểu Kiều bị phần không thời, "Sắc tức thị không, không tức thị sắc, sắc tức là không, không tức là sắc!"

Cố Hành Thâm lên tiếng phản bác, "Thực sắc tính dã! Tại sao phải vi phạm bản tính?"

"Ai quản anh có vi phạm hay không, cho dù anh nổi lòng sắc cũng nên phân biệt đối tượng chứ!"

"Ý của em là nói anh bụng đói ăn quăng?"

Vấn đề này của Cố Hành Thâm hỏi quá âm hiểm, nếu cô không thừa nhận chính là phản bác quan điểm của mình. Nếu thừa nhận, đó chính là tự công nhận mình là "thức ăn" bị đói nên ăn quăng kia!

"Có rảnh rồi bắt nạt tôi, không bằng chuyển chút tâm tư lo lắng ngày mai phải đối phó với vị hôn thê của anh thế nào đi!" Cung Tiểu Kiều nghiêng đầu trở về bờ đôi dép con thỏ yêu thích nhất vào hộp, sau đó tùy ý lấy mấy thứ vật nhỏ linh tinh như son móng tay, chìa khóa, gương nhỏ... trên bàn.

"Thật phải đi?"

Nhìn cô từng chút lấy đi dấu vết của mình trong căn phòng này, phảng phất trái tim cũng từng chút từng chút bị đào rỗng, có loại cảm giác như bị vứt bỏ.

"Cố Hành Thâm, nếu anh còn ngăn cản tôi, tôi sẽ thật sự tức giận! Tôi đã nhìn anh nhiều năm như vậy, đã sớm chết lặng với vẻ ngoài của anh rồi, không tức là sắc, sắc tức là không. Mỹ sắc gì đó đối với tôi mà nói chỉ là mây bay, đừng cố gắng dẫn dụ tôi nữa!" Cung Tiểu Kiều lời nói chính nghĩa.

- - -

Editor: Không dịch bản kinh kia, chính là vì dịch ra sẽ không còn chữ "Hành Thâm" kia nữa, cho nên giữ nguyên, các cô muốn biết rõ hơn thì hỏi bác gò nhé.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Khách không mời mà đến

Editor: Ngạn Tĩnh.

"A! Là anh hai làm..." Cố Tiểu Nhu càng kinh ngạc hơn.

Cung Tiểu Kiều cũng không thèm quan tâm cả nhà bọn họ nói chuyện hàn huyên, tự ý đi thu dọn đồ đạc, nhìn xem thứ gì chưa thu, à đúng rồi, trên sân thượng dường như còn có mấy bộ quần áo chưa lấy.

Cố Tiểu Nhu không đi ăn đi, lại chạy tới bên cạnh cô, "Tiểu Kiều, tớ giúp cậu."

"Không cần." Cung Tiểu Kiều né tránh tay cô ta.

"Không sao." Cố Tiểu Nhu vẫn nhiệt tình như cũ muốn kiên trì hỗ trợ.

Cung Tiểu Kiều đang lấy quần áo xuống, đúng lúc Cố Tiểu Nhu cũng lấy áo quần theo hình Y, kết quả tay Cung Tiểu Kiều lệch một cái, quần áo cùng cột quần áo đều rơi xuống lầu.

"A! Thật, thật xin lỗi..." Cố Tiểu Nhu á náy nhìn cô, "Tớ xuống dưới lùm giúp cậu."

"Anh đi cho!" Tần Nghiêu vỗ vỗ bả vai cô ta.

Cố Tiểu Nhu cảm động nhìn hân.

Thật đúng là không lãng phí bất kỳ cơ hội nào ghé thăm cô, không nhìn nổi, vậy nhắm mắt làm ngơ thôi.

Tần Nghiêu còn chưa kịp động, liền nghe thấy Cố Tiểu Nhu kinh hô một tiếng, hai người tận mắt thấy Cung Tiểu Kiều một tay chống đỡ ở trên lan can, mượn lực, cả người đã nhảy qua sân thượng đáp xuống đất.

"Tiểu Kiều----" Tần Nghiêu kinh hoàng thất thố nhoài qua lan can nhìn xuống dưới.

"Anh, Tiểu Kiều..." Cố Tiểu Nhu cũng có chút luống cuống.

Cố Hành Thâm vẫn bình tĩnh ngồi tại chỗ uống cà phê.

Chẳng được bao lâu, trong tay Cung Tiểu Kiều đã lấy hết quần áo dưới đất lại bỏ trở về, "Kêu la cái gì, lâu hai mà thôi!"

Cố Hành Thâm liếc mắt lườm cô, "Em cũng biết lâu hai mà thôi, rất xa sao? Anh đã nói với em biết bao nhiêu lần rồi, đừng hoảng đi xuống nhặt có khó như vậy sao?"

Cung Tiểu Kiều hoàn toàn xem như gió thoảng bên tai, lơ đãng bĩu môi một cái, ôm lấy quần áo, đi vào phòng khách.

"Tiểu Kiều, như vậy quá nguy hiểm, sau này đừng lỗ mãng như vậy nữa." Tần Nghiêu vẫn có chút sợ hãi trong lòng.

"Anh quản tôi làm gì, ngay cả Cố Hành Thâm cũng chẳng quản được tôi..." Cung Tiểu Kiều lườm bầu xếp quần áo.

Cô nhỏ giọng nói linh tinh vẫn là lọt vào tai anh, Cố Hành Thâm hơi hơi nhíu mày.

Lời này nghe mặc dù có chút quái quái, nhưng là, tự nhiên lại cảm thấy rất thoải mái.

Anh tự động lý giải thành, cô là thuộc quyền sở hữu của anh, người có thể quản cô, cũng chỉ có mình anh mà thôi.

-

Cố Tiểu Nhu dường như không nhìn thấy thái độ bài xích cùng căm ghét của Cung Tiểu Kiều, vẫn lớn von quanh cô không tha.

"Tiểu Kiều, những cuốn sách này là để trong túi này sao?"

"Đừng đụng vào, tự tôi làm là được rồi." Cung Tiểu Kiều có gần đè nén cái cơn khùng long nhỏ Jurassic đang phun lửa gào thét trong lòng.

"Ồ? Những thứ này là gì thế?" Cố Tiểu Nhu tò mò cầm một tấm thẻ buộc nơ bướm màu hồng lên, thoạt nhìn không phải thiệp chúc mừng cũng không giống thư, rất kỳ quái.

Cung Tiểu Kiều lập tức đoạt lại, "Tôi nói, đồ của tôi cô đừng động vào."

"Tiểu Kiều, cậu làm sao vậy? Lúc trước cậu cũng không phải như vậy... Cái gì cũng chia sẻ với tớ!" Cố Tiểu Nhu đau lòng nhìn cô.

Cung Tiểu Kiều vui đầu, cố gắng kéo khóa cái vali đầy ắp kia, "Còn không phải sao, cuối cùng ngay cả bạn trai cũng chia sẻ với cô, như vậy còn chưa đủ sao? Cô còn muốn thứ gì của tôi nữa?"

"Tiểu Kiều..." Cố Tiểu Nhu khẽ run.

Tần Nghiêu kéo Cố Tiểu Nhu qua, cười gượng gạo, "Tiểu Nhu, thân thể em không tốt, đừng gấp, Tiểu Kiều tự làm là được rồi."

Thấy tình thế không đúng, Cố Hành Thâm tất nhiên sẽ không ngồi yên hóng drama, "Tiểu Nhu, tới đây ăn bánh đi."

Cố Tiểu Nhu lắc đầu một cái, rót ly nước, đi về phía Cung Tiểu Kiều, khiếp sợ nhìn cô một cái, về mặt lấy lòng, "Tiểu Kiều, cậu có mệt không? Uống chút nước đi!"

- - -

Editor: Thật sự chẳng biết sao chương 61 bị thiếu nữa, tôi tìm mấy bản cv vẫn thiếu, đành gộp chương 62 vào cho đủ chương, thôi thì các tình yêu nhìn cái tiêu đề, tưởng tượng một chút cảnh của Tiểu Kiều khi được hai bạn yêu kia ghé thăm bất ngờ đi =)))

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Chịu đựng đến lên giường?

Editor: Ngạn Tĩnh.

Nhìn vẻ mặt yếu ớt khiến người đau lòng của Cố Tiểu Nhu..

Trong cơn ngơ của Tần Nghiêu và Cố Hành Thâm đều là đau lòng cùng không đành lòng...

Phảng phất chỉ có bản thân là nữ phụ độc ác...

Rất cuộc, khủng long nhỏ Jurassic trong lòng cũng gầm thét----

Cung Tiểu Kiều đẩy tay cô ta ra, "Cố Tiểu Nhu, cô có phiền hay không!"

"A----" Cố Tiểu Nhu kêu đau một tiếng.

Nước sôi nóng bỏng không cần thận hất lên mu bàn tay cô ta, nhất thời một mảng đỏ thẫm.

Tần Nghiêu lập tức cầm tay cô ta lên kiểm tra, "Tiểu Nhu, em thế nào rồi?"

Chân mày Cố Hành Thâm nhíu chặt, trong con ngươi chứa lửa giận, "Tiểu Kiều, em tùy hứng quá rồi, Tiểu Nhu cũng chỉ có ý tốt!"

"Không sao, hai người đừng trách Tiểu Kiều, là tự em không cẩn thận." Cố Tiểu Nhu vội vàng nhận đau giải thích.

Ha, Tiểu Nhu vĩnh viễn đúng, đáng thương yếu ớt, mỗi người đều sẽ chỉ trách cứ cô...

Cung Tiểu Kiều cười lạnh liếc mắt nhìn cô ta một cái, "Hài lòng chứ?"

"Tiểu Kiều!" Cố Hành Thâm hiển nhiên rất không hài lòng thái độ của Cung Tiểu Kiều.

Cố Tiểu Nhu đau lòng nhìn cô, "Tiểu Kiều, có phải cậu có hiểu lầm gì với tớ không?"

"Không có." Cung Tiểu Kiều chém đinh chặt sắt trả lời.

"Vậy sao cậu lại chán ghét tớ như vậy?" Cố Tiểu Nhu chất vấn.

"Cũng bởi vì không có hiểu lầm, cho nên mới chán ghét cô."

"Tiểu Kiều, tại sao cậu lại biến thành như vậy, tôi vẫn luôn xem cậu là chị em tốt mà!" Cố Tiểu Nhu bị phần nhìn cô, dường như không thể tin được cô sẽ nói như vậy.

Cung Tiểu Kiều cười khê một tiếng, "Chị em tốt sẽ không biết liêm sỉ cướp bạn trai của tôi?"

"Tiểu Kiều, im miệng!" Cố Hành Thâm lập tức cau mày ngăn cản.

Tần Nghiêu quay đầu ra, hơi hơi nắm chặt tay.

Cố Tiểu Nhu luống cuống lắc đầu, "Tiểu Kiều, cậu hiểu lầm rồi, mọi chuyện không phải như cậu nghĩ! Tớ vẫn cho là cậu hiểu được, không ngờ cậu lại nghĩ tớ như vậy!"

Cung Tiểu Kiều ném quần áo trong tay xuống, đứng trước mặt cô ta, "Hiểu lầm? Được, vậy cô nói một chút, tôi hiểu lầm cô thế nào?"

"Im hết đi!" Cố Hành Thâm nhíu chặt chân mày.

"Để cho cô ta nói! Tại sao không để cô ta nói? Không phải nói tôi hiểu lầm cô ta sao? Thừa dịp cơ hội này giải thích rõ không phải là rất tốt sao? Tôi trái lại cũng muốn nghe một chút xem cô ta muốn nói gì!"

Cố Tiểu Nhu nhìn Tần Nghiêu một cái, "Tiểu Kiều, thật ra thì, tớ cùng Tần Nghiêu từ lần đầu gặp đã yêu thích lẫn nhau..."

Câu kia của Cố Tiểu Nhu vừa nói ra đã khiến Cung Tiểu Kiều gắt gao nắm chặt quả đấm, móng tay in đỏ trong lòng bàn tay.

Tần Nghiêu vẫn như cũ không dám đối mặt với cô, chẳng qua sắc mặt trắng bệch nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cố Tiểu Nhu lặng lẽ kéo bàn tay đang nắm thành quả đấm của Tần Nghiêu qua, "Chẳng qua là, lúc đó chúng tớ đều không có can đảm nói ra mà thôi. Nhưng là, lại không ngờ tới cậu đột nhiên tỏ tình với Tần Nghiêu, anh ấy lại không đành lòng từ chối cậu, cho nên mới đồng ý ở cùng một chỗ với cậu, bởi vì cậu là chị em tốt của tớ, cho nên tớ không muốn tổn thương đến cậu, cũng luôn đè nén tình cảm của bản thân..."

Vài ba lời, nhân vật đã nghịch chuyển thật lớn, Cố Tiểu Nhu thành nhân vật nữ chính hiền lành thuần khiết lại phải đau khổ vì tình, mà bản thân Cung Tiểu Kiều cô lại thành kẻ thứ ba không biết liêm sỉ ngăn cản tình yêu của người ta?

Cung Tiểu Kiều xùy một tiếng, "Nếu không muốn tổn thương tôi, sao không chịu đựng đến cùng chứ? Lại có thể chịu đựng chịu đựng... Chịu đến lên giường của Tần Nghiêu?"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Người không biết thẹn là vô địch!

Editor: Ngan Tĩnh.

Sắc mặt Cố Tiểu Nhu kịch liệt thay đổi, cơ hồ đứng không vững.

"Tiểu Kiều!" Cố Hành Thâm nóng lòng che chở em gái lên tiếng trước.

Tần Nghiêu dường như cũng không nghe nổi nữa, "Tiểu Kiều, đừng nói nữa..."

"Làm sao? Không phải cảm thấy bản thân rất vĩ đại sao? Có cái gì không dám để tôi nói?" Cung Tiểu Kiều tăng cao âm lượng.

Cô cảm thấy bản thân sắp điên rồi, nhìn không được một phát điên!

Cô vẫn luôn tự nói với mình vào lúc này không nên vọng động, bởi vì không chiếm được chỗ tốt gì.

Nhưng là, cô thừa nhận bản thân tu luyện không đủ, cuối cùng vẫn không cách nào tiếp tục lừa người dối mình mà nhẫn nhịn.

Nếu so về phương diện này, bản thân có lẽ vĩnh viễn cũng không thể vượt qua Cố Tiểu Nhu.

Cố Tiểu Nhu dựa vào trong ngực Tần Nghiêu, khóc không thành tiếng, "Tớ... Thân thể tớ vẫn không tốt, tớ cũng không biết mình có thể sống đến bao lâu, tớ chỉ muốn... Chỉ là muốn..."

Cái lý do... Lên giường làm người không đành lòng đến nhường nào.

Thiên hạ có nhiều đàn bà như vậy, có phải mỗi một người đều muốn trước khi lâm chung đi chấm mút đàn ông của người khác xem tư vị là gì hay không?

Cứ cho là như vậy đi, có lẽ cô vẫn có thể lý giải tâm tình của cô ta, đồng cảm những điều cô ta gặp phải, thậm chí cô sẽ hành động theo cảm tính, đầu nóng đến choáng váng mà đưa Tần Nghiêu cho cô ta mượn!

Nhưng là, khiến cô không chịu nổi nhất là, Cố Tiểu Nhu càng muốn lấy danh nghĩa của tình yêu, lường tình tương duyệt! Cứng rắn đẩy người bị hại là cô vào tình cảnh kẻ chen chân!

"Đã như vậy, cô tự tiện bắt cóc người đàn ông của tôi chăm sóc cô bốn năm, bây giờ thân thể của cô đã không còn vấn đề gì nữa rồi đúng không? Coi như không đành lòng chị em tốt là tôi bị tổn thương, có phải là nên trả vật về nguyên chủ hay không đây?"

"Nhưng là, người Tần Nghiêu yêu là tớ, cảm tình là không thể miễn cưỡng..." Cố Tiểu Nhu kích động nói.

"Một mặt nói không đành lòng thương tổn tôi, một mặt không ngừng làm chuyện thương tổn tôi. Một mặt làm ra bộ đáng vì tôi mà dè dặt tình cảm của mình đầy vĩ đại, một mặt lại ích kỷ nói tình cảm là không thể miễn cưỡng..."

Không nhìn sắc mặt ba người kia, Cung Tiểu Kiều kéo lại tay của Tần Nghiêu, "Đã sớm yêu thích lẫn nhau? Năm ấy chính Tần Nghiêu dùng cánh tay này kéo lấy tôi, nói thích tôi, cô thậm chí còn chưa chuyển đến trường trung học Sùng Minh! Khi đó anh ta nói tôi còn quá nhỏ, phải chờ tôi lớn lên mới ở chung với tôi... Tôi đợi không được, cho nên cuốn lấy anh ta thực hiện lời hứa trước thời hạn..."

Thân thể Cố Tiểu Nhu kịch liệt run rẩy, gắt gao che ngực, Cố Hành Thâm vội đỡ lấy cô ta, "Tiểu Kiều, đừng nói nữa!"

Cung Tiểu Kiều từng bước ép gần, "Cố Tiểu Nhu, hiện tại cô nói cho tôi biết, hai người đã sớm yêu thích lẫn nhau! Nói cho tôi biết, sớm đến mức nào? Thay vì dùng cái cơ buồn cười này, không bằng thừa nhận hai người phản bội tôi đi! Tôi tin tưởng cô, xem cô là người bạn tốt nhất, không chút đề phòng nào để cho người tôi cực kỳ quý trọng cùng nhau chăm sóc cô, nhưng cô thì sao? Cô đối xử với tôi thế nào?"

"Đủ rồi!" Con người của Cố Hành Thâm phủ đầu sương mù lạnh cóng, sắc mặt âm trầm dọa người.

"Không! Không phải như vậy... Tần Nghiêu vẫn luôn yêu thích tớ..."

Cung Tiểu Kiều đã hoàn toàn mất đi lý trí, như con thú nhỏ gào thét, "Tôi chịu đủ rồi! Rốt cuộc ai là kẻ thứ ba? Ai phản bội ai? Rõ ràng làm ra loại chuyện đó, lại hết lần này tới lần khác ở trước mặt tôi bày ra bộ đáng chị em tốt tình thâm, chẳng lẽ cô không cảm thấy buồn nôn sao? Thật đúng là người không biết thẹn là vô địch thiên hạ... Cố Tiểu Nhu, cô có thể không biết xấu hổ hơn nữa không!"

Chát---

Trên mặt bắt ngờ xảy ra đau đớn hoàn toàn khiến cô tỉnh táo lại, cũng trực tiếp đẩy trái tim cô vào hầm băng.

"Anh nói đủ rồi..." Cố Hành Thâm gắt gao nắm chặt bàn tay mát không chế đã vung xuống còn đang run rẩy kia.

Cung Tiểu Kiều che một bên gò má bị Cố Hành Thâm đánh, tóc xóc xếch che kín mặt mũi.

Tần Nghiêu cùng Cố Tiểu Nhu đều ngăn ra.

"Tiểu Kiều, em thế nào rồi..."

Tần Nghiêu muốn đi xem mặt của cô, Cung Tiểu Kiều né tránh, vừa mới bước ra một bước, liền bị Cố Hành Thâm ngăn lại.

"Nói xin lỗi!"

"Không." Thân thể Cung Tiểu Kiều không ngừng run rẩy lên.

"Tiểu Kiều, nói xin lỗi." Cố Hành Thâm vẫn cố chấp như cũ.

Cố Tiểu Nhu luống cuống nói, "Anh, không cần như vậy..."

Cung Tiểu Kiều cúi thấp đầu, một hồi lâu sau, "Được... Tôi xin lỗi..."

"Tiểu Kiều..." Tần Nghiêu một mặt thương tiếc, tay cô vẫn như trước nắm lấy tay hắn, hắn có thể rõ ràng cảm giác được cánh tay cùng thân thể của cô đều run rẩy kịch liệt.

"Cố Tiểu Nhu, thật xin lỗi." Cô nói thật nhẹ, ngữ khí bình tĩnh.

"Được rồi chứ?" Cung Tiểu Kiều ném tay Tần Nghiêu ra, không liếc mắt nhìn bọn họ một cái, quần áo hành lý cũng chẳng mang, cứ như vậy mở cửa chạy ra ngoài.

Một phòng an tĩnh.

"Anh, anh không nên đánh Tiểu Kiều..."

"Đi nghỉ ngơi đi." Cố Hành Thâm đỡ cô ta ngồi xuống, vẻ mặt không nhìn ra vui giận.

"Anh, máu... Tay anh..." Cố Tiểu Nhu đột nhiên nhìn tay Cố Hành Thâm, kinh hoàng nói.

Cố Hành Thâm kinh ngạc nhìn vết máu trên tay.

Tại sao có máu...

Cô bị thương chỗ nào...

Cô... Choáng váng máu...

-

Cung Tiểu Kiều lấy tốc độ nhanh nhất chạy đi, rời khỏi nơi đó.

Rời khỏi nơi khiến cho cô hô hấp cũng thấy đau đớn.

Trong cổ họng có mùi máu tanh, trên bàn tay dường như có dịch thể trơn trượt, cô mở bàn tay đang bịt mắt ra, trên tay dính đầy chất lỏng màu đỏ...

Nhất thời, một trận cảm giác đầu vág mắt hoa ù ù kéo đến.

Cung Tiểu Kiều cố nén choáng váng, móc khăn giấy ra chặn lại máu đang chảy trong mũi, sau đó lao đảo đi về phía trước.

Cái bộ dáng gò má sưng phù, mắt mắt chán nản này, có thể đi nơi nào?

Trường học không thể đi, càng không thể để cho Tiểu Tĩnh nhìn thấy, chìa khóa mượn phòng mới nhét trong vali chỗ Cố Hành Thâm...

Thậm chí ngay cả một nơi để đi cũng không có, chỉ có thể đi lung tung không mục đích về phía trước...

Cuối cùng, Cung Tiểu Kiều rốt cuộc tựa vào một góc trong công viên hôn mê bất tỉnh.

Thực tế chứng minh, cũng không phải mỗi một cô bé lợ lem gặp rủi ro đều sẽ gặp được hoàng tử.

Cô nằm trong công viên, từ buổi sáng choáng váng bất tỉnh cho đến khi màn đêm buông xuống,

Bởi vì vị trí cô ngã có chút vắng vẻ, cho nên cả ngày cũng chẳng có ai phát hiện ra cô.

Lúc tỉnh lại, tay chân lạnh băng như chết lạng, toàn thân vô lực, căn bản không có cách nào đứng lên được.

Lúc đó Cung Tiểu Kiều cũng không biết, trong hơn mười tiếng cô đang hôn mê bất tỉnh, ở bên ngoài đã tìm kiếm cô đến trời long đất lở.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Bên trong không có mặc...

Editor: Ngạn Tĩnh.

Điện thoại di động cũng rơi ở nhà trọ rồi, ngay cả muốn cầu cứu cũng không có cách nào.

Cung Tiểu Kiều lẳng lẳng dựa vào cột đá lạnh lẽo, từng chút từng chút chuyển động thân thể.

Cái thế giới này, cô còn có thể dựa vào ai?

Có thể tin tưởng, chỉ có bản thân mình, có thể dựa vào, cũng chỉ có bản thân cô mà thôi.

Chờ đến sau khi tứ chi hết chết lạng, Cung Tiểu Kiều cố gắng đứng lên.

Ra khỏi công viên, gọi xe đến chỗ vừa muốn, cũng may cô còn có thói quen thả chút tiền vào trong túi phòng thân.

Hôm qua mới nhanh chóng thuê được căn phòng này, bởi vì đã rất lâu không có ai ở, cần phải thông gió, Cung Tiểu Kiều chợt nhớ tới, trước khi đi, cô đã mở cửa sổ ra.

Cũng còn may nơi thuê là ở lầu một, nếu không lấy bản thân cô bây giờ, không đủ thể lực để trào cao như vậy mà nhảy cửa sổ vào.

Cung Tiểu Kiều vụng về bò vào trong, ngã xuống đất, dường như chỉ muốn nằm đấy không muốn dậy.

Cuối cùng, để tránh bản thân phải chết trong căn phòng vắng người này, Cung Tiểu Kiều vẫn là đứng dậy mở lò sưởi, vào trong phòng tắm rửa ráy một hồi, nấu nước nóng, uống cạn một ly trước, rồi rót vào túi chườm nóng thả lên giường, cuối cùng chuyển chăn vừa mang tới từ hôm qua tới trên giường, sau đó thả người xuống, rúc vào trong chăn, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Cho dù khó qua thế nào, đau khổ thế nào, cũng không thể tùy tiện tổn thương tới bản thân.

Bởi vì, sẽ không có ai đau lòng cho cô.

Cô không thể hèn yếu, không thể ngã xuống, cô phải thật tốt, sống thật tốt...

-

Đêm khuya, Cung Tiểu Kiều vẫn phát sốt.

Có một vài vết thương không nhìn thấy, càng khó chữa trị hơn bất cứ vết thương nào, một khi bị vạch ra một lần nữa, lập tức phá hủy lớp phòng tuyến cuối cùng của thân thể cô.

Cho tới bây giờ, cô chưa từng ủy khuất như vậy, muốn khóc đến như thế.

Cho dù là bốn năm trước, cũng chỉ có hận cùng tuyệt vọng.

Lần đầu tiên, trong con ác mộng của cô không phải là Tần Nghiêu, không phải là Cố Tiểu Nhu, cũng không phải là mẹ, mà là con người lạnh nhạt của Cố Hành Thâm.

-

"Tôi nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao lão đại phải chạy khắp nơi tìm Tiểu Hồ Ly?" Thẩm Nhạc Thiên vừa trốn khỏi "con thịnh nộ" của Cố Hành Thâm chạy tới, còn chưa tỉnh hồn, thờ hồng học hỏi.

Tần Nghiêu im lặng không nói.

Cố Tiểu Nhu chẳng qua không ngừng nói, "Đều là lỗi của em."

"Nơi nên tìm đều đã tìm hết rồi!" Đường Dự gãi đầu một cái, "Chỉ là, nghe bạn cùng phòng cô ấy nói hôm qua cô ấy ra ngoài tìm phòng, hình như là chuẩn bị dọn ra ngoài ở."

"Nơi cậu ấy muốn phòng tôi vừa mới đi xem rồi, căn bản không có người." Lãnh Tinh vừa gấp vừa giận.

Hai người kia... Rốt cuộc lại làm gì với Tiểu Kiều?"

Nếu như vên vện là bởi vì họ, mọi chuyện cũng sẽ không nghiêm trọng đến mức làm Tiểu Kiều mất tích, cô có thể xác định chuyện này tuyệt đối có liên quan đến Cố Hành Thâm!

Tính cách của Lãnh Tinh thật sự quá mạnh, gần như cô tịch, từ nhỏ đến lớn cũng không có người bạn nào nói chuyện hợp ý, ở trong ấn tượng của người khác, cô quá xinh đẹp lạnh lùng cao ngạo, làm cho người ta có một loại cảm giác xa cách rất mãnh liệt, làm người ta không dám thân cận, cho dù bên trong lòng cô thật ra cũng không hề muốn như thế.

Trừ Đường Dự luôn quấn quýt chặt lấy cô, Tiểu Kiều chính là người bạn tốt nhất của cô.

Chính cô cũng không hiểu sao hai người tính cách hoàn toàn trái ngược nhau lại có thể vừa gặp mà như đã quen rất lâu, có lẽ bởi vì trên người Tiểu Kiều có một loại âm áp cùng lạc quan mà lòng cô khát vọng đã lâu.

Tần Nghiêu cùng sự phản bội của Cố Tiểu Nhu, cô thậm chí càng tức giận hơn cả Tiểu Kiều!

Nếu không phải là bọn họ, Tiểu Kiều cũng sẽ không biến thành như vậy.

Lãnh Tinh chưa bao giờ hận bản thân như lúc này, chẳng lẽ cô vĩnh viễn chỉ có thể tro mắt mà nhìn, vào lúc cô ấy tổn thương cô chẳng thể làm được gì, cái gì cũng chẳng thể làm được, thậm chí cô còn cùng người khác làm chuyện thương tổn đến cô ấy...

Cô lý giải tại sao Tiểu Kiều muốn tuyệt giao với mình, cô căn bản không xứng làm chị em tốt của cô ấy!

Cũng bởi vì sự bất lực của mình, Tiểu Kiều mới có thể đẩy cô ra, mới có thể một mình đối mặt với tất cả!

Rốt cuộc nên làm thế nào...

Làm gì, mới có thể giúp cô ấy...

"Sao em lại biết không có người?" Tần Nghiêu đột nhiên hỏi.

"Anh hai nói chìa khóa của Tiểu Kiều còn ở trong vali ở phòng trọ." Cố Tiểu Nhu trả lời.

Về mặt Lãnh Tinh đầy mệt mỏi, "Tôi cũng hỏi chủ nhà rồi, Tiểu Kiều cũng không đến tìm bà ấy lấy chìa khóa dự phòng."

Tần Nghiêu trầm ngâm trong chốc lát, sau đó đột nhiên vội vàng chạy ra ngoài.

"Tần Nghiêu, anh đi đâu vậy?"

Cố Tiểu Nhu còn chưa dứt lời, Tần Nghiêu đã lái xe rời đi, thậm chí một câu cũng không nói với cô ta, không dặn dò an ủi cô ta một câu, cứ như vậy vội vàng rời đi trước mặt cô ta, lòng như lửa đốt vì Tiểu Kiều mà rời đi...

-

Tần Nghiêu tìm được địa điểm Lãnh Tinh cung cấp cho, hắn cũng không gõ cửa, mà là trực tiếp vòng qua tìm đến cửa sổ, tính thăm dò dùng sức đẩy một cái, cửa sổ quả nhiên mở ra.

Mặc dù không mở đèn, trong phòng một mảnh tăm tối, nhưng trái tim Tần Nghiêu cũng thả lỏng xuống, hắn biết, chính là biết cô ở nơi này.

Nhưng là, trước sau có nhiều người gõ cửa như vậy, tại sao bên trong không có một chút động tĩnh gì?

Hắn lại kinh hoàng, vội vàng lục lọi đi mở đèn, cũng không cẩn thận đụng vào một góc bàn thủy tinh sắc bén, bắp chân truyền đến một trận đau đớn thấu tim gan.

Mở đèn trong phòng lên, hắn rốt cuộc tìm thấy người mà mình vẫn luôn sốt ruột tìm suốt 10 tiếng giờ đang nằm ở trên giường.

Tần Nghiêu đè nén hô hấp, khăn trương đến gần, rất sợ đây chỉ là ảo giác.

Nửa gương mặt của Cung Tiểu Kiều đều giấu trong chăn, hai gò má nổi lên ửng đỏ không bình thường, khóe mắt vẫn còn vết nước mắt chưa khô, mà bên gối cũng đã ướt đầm rồi.

Cô cứ an tĩnh mà nằm ở đó, an tĩnh đến mức khiến trái tim hấn đập rộn lên, chỉ khi nhìn thấy chăn phập phồng theo nhịp thở của cô mới làm hấn an lòng rằng cô chỉ là ngủ thiếp đi.

"Tiểu Kiều, Tiểu Kiều, tỉnh lại đi!"

Tần Nghiêu thử thăm dò sờ sờ trán của cô, quả nhiên, thật nóng.

Xoay người, nhanh chóng lấy áo quần của cô từ đầu giường tới.

Tiếp theo vén chăn lên, lại phát hiện cô đang mặc đồ ngủ.

Tần Nghiêu do dự một chút, đỡ cô dậy, nhắm mắt cời từng nút áo ngủ của cô.

Thật vất vả mới cời ra, Tần Nghiêu đã đổ mồ hôi đầy đầu.

Mới vừa thả lỏng một hơi chuẩn bị mặc quần áo cho cô, Tần Nghiêu lại đột nhiên cảm giác có gì đó không đúng, vì vậy sờ sờ bả vai cô----

Trông tron!

Cô không mặc đồ lót..

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bào Bối: Người Mẹ Này, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Giúp cô mặc quần áo

Editor: Ngan Tĩnh.

Đáng chết...

Tần Nghiêu khẽ nguyên rửa một tiếng, nhanh chóng nhét cô vào lại chăn, sau đó từ trong đồng quần áo kia tìm được quần áo lót của cô, tay trực tiếp chui vào chăn, lục lọi giúp cô mặc vào.

Mới vừa giải nịt áo ở hàng thứ ba, hô hấp Cung Tiểu Kiều lại đột nhiên bắt đầu trở nên dồn dập, thân thể không thoải mái giãy giụa.

Tần Nghiêu có chút hoảng, thật lâu mới phát hiện dường như là bởi vì có chút chật, vì vậy thả lỏng đến hàng cuối cùng, lúc này Cung Tiểu Kiều mới hơi an tâm một chút.

Áo sơ mi cũng là cách chăn mặc vào cho cô, da thịt của cô nóng bừng, thân thể vô ý thức cọ xát với ngón tay lạnh như băng của hấn, Tần Nghiêu như chạm lửa mà rút tay lại, sau đó mặt đỏ bừng nhanh chóng cẩn thận mặc quần áo cho cô xong, cuối cùng mới đỡ cô lên, khoác từng cái áo khoác mặc vào cho cô.

Sau khi mặc xong, toàn thân Tần Nghiêu đều là mồ hôi, khăn trương gần như một lá.

Cô dường như bởi vì đột loay hoay lúc nãy mà bắt đầu có ý thức, trong miệng lầu bầu làm bầm gì đó.

Tần Nghiêu không chú ý nhiều, trực tiếp ôm ngang cô lên, nhanh chóng chạy ra xe lái về phía bệnh viện.

Đến bệnh viện, hấn đậu xe xong liền ôm cô vào ngực, đôi tay nóng bừng của cô nắm chặt quần áo trước ngực hấn.

Mà hấn rót cuộc cũng nghe rõ cô đang lầu bầu cái gì...

Cô nói, "Cô Hành Thâm, thật khó chịu..."

Bước chân của Tần Nghiêu dừng lại, thần sắc đột nhiên ngẩn ra, nhưng rất nhanh liền hồi phục lại, nhanh chóng ôm cô vào bệnh viện.

-

"Cậu trở về đi! Nơi này có tôi chăm sóc."

Mặt Mộc Vô Tà không chút thay đổi nhìn Tần Nghiêu đang canh giữ bên giường Cung Tiểu Kiều, hạ lệnh đuổi khách.

Hôm nay anh trực ban ở bệnh viện, không ngờ lại gặp phải tiểu sư muội đang sốt cao không ngừng, mà người đưa cô tới lại không phải là Cố Hành

Thâm, mà lại là Tần Nghiêu!

"Tôi phải ở lại nơi này." Tầm mắt của Tần Nghiêu một khắc cũng không rời khỏi Cung Tiểu Kiều đang nằm trên giường.

"Tôi nghĩ sau khi Tiểu Kiều tỉnh lại sẽ không hy vọng nhìn thấy cậu." Mộc Vô Tà cũng ăn nói không chút khách khí.

Mặc dù thường ngày anh đối với ai cũng rất ôn hòa, thoát nhìn dường như vô hại, nhưng đối với vấn đề tính chất nguyên tắc vẫn sẽ không nhượng bộ.

Sắc mặt Tần Nghiêu cứng đờ, yên lặng trong chốc lát, cuối cùng vẫn là đứng lên, lo âu không thôi nhìn cô, "Tôi biết rồi."

Chẳng qua là, lúc hần chuẩn bị rời đi, lại phát hiện tay của mình vẫn bị cô ôm chặt vào lòng như cũ, làm sao cũng không rút ra được, mà hần chỉ hơi dùng sức một cái, liền thấy khoe mắt cô không chút tiếng động rơi xuống nước mắt.

Trong nháy mắt đó Tần Nghiêu liền quyết định, mặc kệ Mộc Vô Tà can ngăn thế nào, hần tuyệt đối sẽ không rời khỏi cô một bước.

Cho dù...

Cho dù cô chẳng qua nhận lầm mình thành người khác.

Mà lần này, Mộc Vô Tà cũng không kiên trì nữa, chẳng qua nhìn bộ dáng Cung Tiểu Kiều dù chìm vào giấc ngủ vẫn không ngừng chảy nước mắt, không tiếng động thờ dài.

-

Tần Nghiêu rất nhanh liền nhận được điện thoại của Cố Tiểu Nhu, "Tần Nghiêu, anh đang ở đâu?"

Tay phải Tần Nghiêu vẫn như cũ bị Cung Tiểu Kiều ôm vào lòng như đang ôm bảo bối, dùng một tay khác cầm điện thoại di động nghe, "Công ty có chút việc gấp, anh đang xử lý."

"Anh... Không phải anh đi tìm Tiểu Kiều sao?" Cố Tiểu Nhu có chút kinh ngạc hỏi.

"Thế nào rồi? Tìm được Tiểu Kiều rồi sao?" Tần Nghiêu nhàn nhạt hỏi.

"Còn chưa có... Mặc dù anh hai không nói gì, nhưng dường như rất gấp gấp. Đều là em không đúng, nếu không bởi vì em, anh hai cũng không..."

Tần Nghiêu cắt ngang lời cô ta, "Mọi chuyện đều qua rồi, nói thêm nữa cũng là vô ích. Đừng bận tâm, em lo lắng nữa cũng không giúp được gì, giao cho Cố Hành Thâm xử lý à được rồi."

"Tần Nghiêu... Anh không lo lắng sao?" Cố Tiểu Nhu có chút do dự hỏi.

"Đã không có tư cách."

Tần Nghiêu nói xong liền cúp điện thoại, bỏ điện thoại xuống liền giúp cô đổi một khối khăn lạnh mới, lại bỗng nhiên tay run run, chiếc khăn chuẩn bị đổi kia rơi thẳng xuống đất.

Tần Nghiêu thất thố là bởi vì Cung Tiểu Kiều đột nhiên hơi hơi xoay người, bàn tay vốn được ôm vào lòng kia hoàn toàn lún sâu vào một mảnh mềm mại.

Gương mặt hần nhanh chóng đầy máu, lại bắt đầu kinh hoàng cố gắng rút cánh tay kia ra, lại làm cho cô cau mày, ôm càng chặt hơn.

Vì vậy, hần cũng không dám lộn xộn nữa.

Như đứng trên đồng lửa.

-

Sáng ngày hôm sau.

"Em không tiêm."

Cung Tiểu Kiều lặp lại lần thứ ba.

Tần Nghiêu cùng Mộc Vô Tà nhúc nhích nhìn bệnh nhân hoàn toàn không chịu phối hợp ở trên giường kia.

Chỉ là Mộc Vô Tà không có chút dấu hiệu mất kiên nhẫn nào, vẫn cực kỳ kiên nhẫn như cũ khuyên, "Phật viết..."

Vẫn là Cung Tiểu Kiều rốt cuộc không chịu nổi nữa, nhanh chóng thò đầu từ trong chăn ra, "Tần Nghiêu, anh chặn miệng Mộc Vô Tà lại tôi liền tiêm!"

Tần Nghiêu: "..."

Mộc Vô Tà: "..."

Mặc kệ thế nào, cuối cùng Tiểu Kiều vẫn là đồng ý tiêm rồi.

-

Cung Tiểu Kiều một mặt buồn bực nằm sấp trên giường che mông, một đồng xanh xanh đỏ đỏ trên đầu giường chính là một đồng đồ ăn vặt Tần Nghiêu mới mua về.

Chỉ là, cô không dám ăn nhiều, bởi vì sợ Đại sư huynh lại lái nhai.

Bạn học Ngộ Không sợ nhất là cái gì?

Sợ nhất chính là sư phụ lái nhai!

Cung Tiểu Kiều sợ nhất cũng là Đại sư huynh lái nhai.

Điện thoại di động của Tần Nghiêu vẫn thường xuyên vang, mỗi lần hắn đều nói mấy câu đơn giản, "Biết rồi, anh bạn." hoặc là, "Tiểu Kiều còn chưa tìm được sao? Được, có tin tức thì báo cho anh biết..."

Tại sao hắn phải nói dối, hơn nữa còn chẳng chút kiêng kỵ nói dối trước mặt cô?

Cung Tiểu Kiều không hỏi, Tần Nghiêu cũng không giải thích.

Hai người đều không nói lời nào, cả ngày hắn đều bận bịu tìm đủ loại thức ăn cho cô, cô ở chỗ này cả ngày chỉ có... Ăn.

Y tá nhỏ vẫn luôn nói, thật sự chưa từng nhìn thấy bệnh nhân có khẩu vị tốt như vậy.

Y tá nhỏ còn nói, cô thật là có phúc, bạn trai cô đối với cô thật tốt!

Trong phòng bệnh lại vang lên chuông điện thoại di động, lần này không phải của Tần Nghiêu, mà là của Đại sư huynh.

"Ừ? Tại sao lại hỏi vậy? Không có, con bé không sao."

"Có lẽ điện thoại di động mất rồi."

"Bởi vì con bé ở ngay bên cạnh tôi."

"Bởi vì con bé sốt."

"Được."

"Chỉ là Thập Nhất bị bệnh, cậu đừng phiền nó."

"Không được, nếu cậu không đồng ý, tôi sẽ không đưa con bé nghe."

"Tôi tắt máy đây."

"Cậu phải bảo đảm"

"Nghiêm túc một chút!"

"Được."

Mộc Vô Tà cuối cùng vẫn chuyển điện thoại di động cho Cung Tiểu Kiều, "Là Kim Mộc Lân."

Cung Tiểu Kiều hoàn toàn có thể tưởng tượng bộ dáng tan nát xù lông đáng yêu của Nhị sư huynh bên kia khi bị Đại sư huynh chinh!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Báo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Nổi điên gì đó Bát Giới!

Editor: Ngan Tinh.

Tần Nghiêu chuyên nghiệp lấy một nửa mút quả Cung Tiểu Kiều đang ăn ra, hơn nữa còn dùng khăn giấy lau sạch ngón tay của cô.

Chắc, biết Tần Nghiêu cùng Cố Hành Thâm khác nhau chỗ nào hôngggg?

Vào lúc này, Tần Nghiêu sẽ lấy khăn giấy lau giúp cô, nếu là Cố Hành Thâm, sẽ trực tiếp dùng miệng liếm..

Đầu dây bên kia điện thoại, Kim Mộc Lâm bùm bùm chát chát một hồi, "Tiểu Kiều, Tiểu Kiều, em không sao chứ! Có phải là thật không đó? Khí lực hùng tráng như em mà cũng có thể phát sốt sao?"

Hùng tráng (→ _ →)...

"Chú ý lời nói của anh." Ngờ khi Cung Tiểu Kiều nghiêm túc.

"Nói thật, Tiểu Kiều, rốt cuộc lúc nào em mới tới vậy! Một mình anh thật là nhàm chán!" Kim Mộc Lâm ủ rũ nói.

"Nhiều người đẹp như vậy ở cạnh, một ngày đôi một chục cũng đủ, còn cái rắm gì mà than?"

"Mới không có đâu, những người phụ nữ kia có ích gì đâu, một chục hay một trăm cũng không thú vị bằng tiểu sư muội!"

Khóe miệng Cung Tiểu Kiều co rút, "Biến, thú vị em gái anh! Anh cho em là con khi trong gánh xiếc hay sao mà thú cmm vị?"

"Tiểu Kiều, mặc dù em là con khi, vậy cũng là loại cấp bậc Tề Thiên Đại Thánh á! Tiểu Kiều, em mau tới đây đi! Mau tới đi! Đến đây đi! Tới nào! Tới trong ngực anh, hoặc là để anh nhảy vào lòng em..."

"Nổi điên cái gì đó Bát Giới!"

Kim Mộc Lâm không thể chịu đựng nhất chính là Cung Tiểu Kiều gọi hắn là Bát Giới.

Trước khi Kim Mộc Lâm nổi bão Cung Tiểu Kiều kịp thời nói sang chuyện khác, "Nói chuyện chính, chuyện nhân vật nữ chính thế nào?"

"Sau khi em đi lại xem xét mấy người, hắc hắc, chỉ là, em yên tâm, cho dù là vóc người, hậu trường, hay là kỹ thuật diễn xuất, chẳng có ai có thể so với tiểu sư muội nhà ta cả! Đạo diễn cũng chế tác phim đều quyết định, cuối cùng cho biên kịch xem qua định đoạt nữa là được. Chỉ là biên kịch tạm thời có chuyện, có lẽ phải chờ thêm một đoạn thời gian."

Hậu trường... Là chỉ anh chàng sư huynh đồng môn này sao?

Cung Tiểu Kiều thêm lời, người này ngay cả lúc khen cô cũng không quên kéo mình vào.

"Vậy anh không nói sớm, còn chằm chằm mút mút kéo dài cái rắm gì!"

"Nhưng anh thật sự rất buồn chán ra!"

Kim Mộc Lâm còn muốn lên tiếng, điện thoại di động cũng đã bị Mộc Vô Tà thu lại, "Thập Nhất, em nên nghỉ ngơi rồi."

"Mộc Vô Tà! Mộc Vô Tà! Tôi còn chưa nói hết lời đâu! Anh chính là lão tặc Pháp Hải cầm gậy đánh uyên ương! Tiểu sư muội, em nhất định phải đến nhanh một chút nha! Tới nha----" Kim Mộc Lâm vẫn kiên nhẫn kêu gào.

"Em liên lạc với cậu ta lúc nào?" Mộc Vô Tà hỏi.

Anh cảm thấy Kim Mộc Lâm rất không đáng tin cậy, cho nên rất không yên lòng để tiểu sư muội theo cậu ta lăn lộn.

"Lần trước, lúc đến thành phố D tham gia thử vai, Nhị sư huynh đề cử em cho đạo diễn bên đó! Thật ra thì em cũng không thích bộ phim [Thiên Hạ Vô Ma] kia, đi tham gia thử vai, cũng chỉ là thử vai quần chúng, kiếm thêm chút thu nhập, lăn lộn cho quen mặt mà thôi. Nhưng là, nếu mọi chuyện phát triển thành như vậy, bây giờ bỏ qua cơ hội này thì lại có chút quá đáng tiếc!"

"Tại sao không thích?" Lên tiếng hỏi thăm là Tần Nghiêu.

"Nhìn Quân Dật Trần rất không vừa mắt." Cung Tiểu Kiều thần nhiên trả lời.

"..." Tần Nghiêu trầm mặc.

Mộc Vô Tà đề nghị, "Nếu không thích thì cũng không cần nhận, hơn nữa, không phải em muốn tự dựa vào bản thân cố gắng sao? Kim Mộc Lâm làm việc quá trẻ con, như vậy thì dù nâng em lên được căn cơ cũng sẽ không ổn!"

"Không sao đâu, có thể nhanh chóng thành công là được, có đường tắt sao lại không đi?"

"Tiểu Kiều..." Mộc Vô Tà nhăn đầu lông mày, không cách nào tán đồng.

Cung Tiểu Kiều nhu thuận cười một tiếng, "Đại sư huynh, trong lòng em đều hiểu rõ."

-

Bên này vừa mới xong, điện thoại di động của Tần Nghiêu lại vang lên.

Thật là không dứt!

"Thật ồ!" Cung Tiểu Kiều than phiền.

Tần Nghiêu vốn muốn nghe, nghe cô nói như vậy lập tức ấn từ chối không nghe, hơn nữa còn tắt nguồn.

"Anh định ở chỗ này tới khi nào?" Cung Tiểu Kiều hỏi.

"Chờ đến khi em khỏi bệnh."

"Nhưng anh ở nơi này quá chóng mắt, sẽ ảnh hưởng tới khôi phục."

"Xin lỗi."

"Ban đầu lên lút ở cùng một chỗ với Cố Tiểu Nhu sau lưng tôi, bây giờ lại lừa gạt cô ta tới chăm sóc tôi, anh là tới khoe khoang với tôi anh giỏi bắt cá hai tay đến nhường nào sao?" Cung Tiểu Kiều chẳng chút kiêng nể giễu cợt.

"Thật xin lỗi..." Tần Nghiêu vẫn nói xin lỗi như cũ, giống như một đứa trẻ làm sai chuyện.

"Vây... Anh đi đây, có bác sĩ Mộc ở đây, anh quả thật có chút dư thừa. Em nghỉ ngơi cho khỏe..." Tần Nghiêu thả mút hoa quả vào trong tay cô, đặt trái táo vừa gọt xong lên đĩa trên bàn, đi mấy bước lại vòng trở lại cầm bịch rác mang theo, sau đó mới xoay người rời đi.

Mộc Vô Tà quét mắt nhìn đủ loại thức ăn xung quanh cô, sao cô lại không chóng mắt mấy loại đồ ăn vặt này đi?

Uống nước vẫn không quên người đào giếng mà!

Đối với thái độ cố tình gây sự tồi tệ của Cung Tiểu Kiều, từ đầu tới cuối Tần Nghiêu đều nói gì nghe theo, vẫn dịu dàng như lúc ban đầu.

Mộc Vô Tà thậm chí hoài nghi có phải hắn vẫn còn dư tình chưa dứt với Cung Tiểu Kiều hay không.

"Thập Nhất, em cùng Tần Nghiêu rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Dường như cậu ta còn có cảm tình với em, hơn nữa cũng không chỉ đơn giản là áy náy." Mộc Vô Tà phân tích.

"Ồ." Cung Tiểu Kiều không chút khách khí cầm táo lên ăn, trái táo vẫn là nóng hổi, hẳn là trước khi gọt Tần Nghiêu đã ngâm nước nóng.

A, thật đúng là tỉ mỉ chu đáo...

Mộc Vô Tà dùng hồ sơ bệnh lý đập nhẹ vào đầu cô một cái, "Ồ có nghĩa là gì? Em tốt nhất nói cho cậu ta rõ! Đừng lại kéo mình vào lần nữa!"

"A..." Cung Tiểu Kiều sờ đầu một cái, mơ hồ đáp lời.

Mộc Vô Tà bắt đắc dĩ nâng trán, thật đúng là một nhóc con không thể khiến người khác yên lòng!

"Lãnh Tinh gọi điện thoại đến rất nhiều lần hỏi anh tung tích của em, ngay cả con bé cũng không thể nói sao?"

"Tạm thời không muốn gặp bất kỳ ai."

"Tiểu Kiều, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có chuyện gì." Cung Tiểu Kiều vẫn tránh vấn đề như trước.

"Em chỉ cần nói cho anh biết, vết thương trên má em, là do Tần Nghiêu hay là Cố Hành Thâm?"

"Sao anh không đoán là Cố Tiểu Nhu?"

"Nếu như cô ta dằn như vậy, ban đầu cũng không thể cướp Tần Nghiêu ra khỏi tay em, huống chi, nếu là cô ta, em nhất định sẽ đánh lại, mà không phải một bộ dáng bị uy khuất còn phải im hơi lặng tiếng như bây giờ."

Cung Tiểu Kiều làm ra vẻ kinh ngạc, "Em nói này Đại sư huynh, anh hoàn tục mấy năm nay đều sắp thành chuyên gia tình cảm rồi!"

"Bớt lắm mồm!"

Trên đời này người có thể làm Cung Tiểu Kiều bị úy khuất lại không phản kháng còn im hơi lặng tiếng ngoài người mẹ đã chết, còn có thể là ai?

Cố Hành Thâm, anh chỉ là ý vào việc tôi không nở rời bỏ anh, không đành lòng, không thể rời bỏ...

Một ngày nào đó, tôi sẽ loại bỏ từng cái từng cái mềm yếu mà anh khắc vào trong xương tủy tôi đi!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Bạo hành gia đình xong lại tới công ty bạo chúng ta

Editor: Ngan Tĩnh.

Tập đoàn Cố thị.

Thẩm Nhạc Thiên từ sáng sớm đã xoay chung quanh Lãnh Thấu như ruồi bu c**, "Lão nhị, lão nhị! Không phải lão đại nói tháng này muốn điều tôi đi Châu Phi sao? Tại sao còn chưa có động tĩnh gì vậy? Có thể thúc giục giùm tôi không?"

Lãnh Thấu đẩy mắt kính một cái, "Cậu cho là bây giờ anh ấy còn rảnh rỗi quản cậu sao?"

Thẩm Nhạc Thiên lại chưa từ bỏ ý định chạy sang bên khác, "Lão tam, lão tam! Phần điều động nhân sự là thuộc anh quản, trực tiếp phê giúp tôi đi! Phê ba năm rưỡi, à mà một hai năm cũng được!"

Thịnh Vũ trực tiếp giơ chân đá hấn một cái, "Đức hạnh, lúc này lại muốn trốn một mình!"

"Mấy người nói, nếu như lúc này tôi lại đi chọc tức lão đại thêm một chút, có phải lão đại sẽ trực tiếp điều tôi đến nước Trảo Oa luôn không?" Thẩm Nhạc Thiên mơ ước vô cùng tốt đẹp.

Lãnh Thấu khề xùy, "Thiên quốc trái lại có khả năng hơn đấy."

Thẩm Nhạc Thiên rút cuộc vũ trụ nhỏ bạo phát, bùng bùng nổ tung, "Mỗi lần đều là như vậy, mỗi lần đều là như vậy, mỗi lần đều là như vậy! Sắp bị hai người kia, ách, không đúng, là hai ác thú kia giày vò đến điên rồi! Nếu lão đại quan tâm Tiểu Hồ Ly như vậy, trực tiếp bắt người về danh chính ngôn thuận nuôi là được rồi! Bạo hành gia đình xong lại tới công ty bạo chúng ta là cái rắm gì chớ chớ!"

Tròng kính Lãnh Thấu thoáng qua một mảnh ánh sáng bạc, "Thẩm Nhạc Thiên, xem ra tôi thật là đánh giá thấp sự can đảm của cậu rồi!"

Những chuyện này, trong lòng mấy người bọn họ đều có chút hiểu biết, chỉ là ai cũng không dám nói, cũng không thể nói rõ.

Bởi vì đây là điểm cảm của Cố Hành Thâm, mọi người ngầm hiểu không bắt quai về điểm cảm này, bước vào là chết cmml.

Thẩm Nhạc Thiên cũng ý thức được bản thân xúc động nói lời không nên nói, sợ hãi che miệng lại, nhưng cái miệng tiện vẫn không từ bỏ nói linh tinh, "Tôi lại không có nói cái gì sai... Lãnh bạo lực chính là kinh cmm khủng nhất rồi! Mỗi lần cãi nhau tâm tình của lão đại đều sẽ cực kém, chỉ nhìn gương mặt kia của anh ấy là có thể làm cho tâm hồn yếu ớt của tôi bị thương! Mỗi tối nằm mơ đều có thể nhìn thấy gương mặt âm trầm của Boss, anh nhìn xem da mặt mấy ngày nay của tôi kém thế nào rồi này!"

Thịnh Vũ quét mắt nhìn gương mặt dường như chơi bời quá độ của Thẩm Nhạc Thiên, trầm ngâm sờ cằm một cái, "Thật là không hiểu nổi! Thật ra thì... Tôi vẫn luôn hoài nghi một chuyện, có phải lão đại bị cuồng em gái không?"

Lãnh Thấu liếc mắt nhìn hấn một cái, "Cậu cũng muốn đi Thiên quốc làm bạn với lão tứ à?"

Thịnh Vũ ngượng ngừng cười, "Cũng không thể trách người khác nghĩ vậy được! Loại người có tính cách máu lạnh như lão đại, lại cưng chiều em gái như thế, quả thật là cưng chiều sắp đến độ biến thái luôn rồi, chẳng lẽ mấy người không cảm thấy kỳ quái sao?"

Thẩm Nhạc Thiên phụ họa, "Đúng vậy, cưng chiều Tiểu Hồ Ly còn có thể hiểu được, nhưng là em gái ruột a... Có phần cảm đoán một chút đi! Lần này lại còn vì Cố Tiểu Nhu mà đánh Tiểu Hồ Ly! Tôi đều nhìn không được! Tiểu Hồ Ly thật là đáng thương!"

Lãnh Thấu bình tĩnh nhắm mắt ngậm trà Phở Nhĩ, "Đừng bận tâm bấy bạ, mấy năm nay lão đại cùng Tiểu Kiều nào biết bao nhiêu lần mấy người không phải không biết, một lần nghiêm trọng nhất thiếu chút nữa lấy cả mạng của lão đại, nhóc con kia vẫn thờ ơ không động lòng, vẫn tự bế tự hủy hoại tự ngược như cũ, chân trước lão đại vừa nói không đề ý tới cô nhóc, kết quả còn không phải cũng vút mấy lời đó sau đầu, vẫn cưng chiều cô ấy như cũ!"

"A, lời là nói như vậy. Lão đại đối với Tiểu Hồ Ly đúng là tốt, nhưng lần này lại không chút để ý tới luôn á! Là Cố Tiểu nhu đoạt người yêu của người ta

trước, lão đại lại không giúp Tiểu Hồ Ly, còn ra tay, tổn thương lòng người đến nhường nào! Suy nghĩ một chút liền thấy ủy khuất!" Thẩm Nhạc Thiên đồng cảm Tiểu Hồ Ly đáng thương đến rơi lệ.

"Không còn cách nào, dù sao Cố Tiểu Nhu cũng là em gái ruột, lão đại cũng không thể giúp người ngoài." Thịnh Vũ tỏ ra là đã hiểu, đây cũng là chuyện không có cách nào.

Khóe miệng Lãnh Thấu nhẹ cong, "Tôi trái lại không cảm thấy như vậy. Tôi hỏi hai người, nếu hai người có một cô con gái..."

Thẩm Nhạc Thiên lập tức chen miệng, "Tôi cũng không có con gái!"

"Chẳng qua là giả thiết mà thôi, cậu chốt dạ như vậy làm gì?" Lãnh Thấu liếc mắt nhìn hắn một cái.

"Tôi... Tôi chốt dạ lúc nào!" Thẩm Nhạc Thiên xù lông.

Thịnh Vũ khẽ cười chế nhạo, "Đã lấp bắp thế rồi còn không chốt dạ, không phải ở bên ngoài rài tình khắp nơi, chọc ra nợ phong lưu gì đó rồi chứ!"

"Nếu tôi có một cô con gái thì thế nào?" Thẩm Nhạc Thiên bực tức kéo về chủ đề chính.

"Nếu như cậu có một cô con gái, nó lại gây gổ với con nhà người ta, người làm cha như cậu sẽ làm gì?"

Thẩm Nhạc Thiên tích cực trả lời, "Cái này tôi hiểu rõ nhất, lúc bé hay gây họa, mặc kệ tôi đúng hay sai, ba tôi nhất định đánh tôi trước, sau đó nói xin lỗi với người ta."

Lãnh Thấu gật đầu, "Cái này chính là sự khác biệt giữa người mình và người ngoài."

Thẩm Nhạc Thiên một mặt mê mang, "Không hiểu, quá thâm ảo rồi!"

"Lão nhị nói là, thật ra thì lão đại xem Tiểu Kiều thành người một nhà? Cái này không đúng lắm đi..." Thịnh Vũ do dự đưa ra kết luận.

Thẩm Nhạc Thiên kéo ra khóe miệng, "Nhị ca, anh suy luận vẫn luôn là... Khác người như vậy!"

"Tôi chỉ là thích đổi một góc độ nghiên cứu vấn đề mà thôi."

"Khụ khụ, mặc dù Tiểu Hồ Ly cũng không ít làm loạn với lão đại, tôi vẫn cảm thấy tình huống lần này đặc biệt, khả năng hai người hòa hảo rất nhỏ. Bình thường bọn họ đóng cửa tàn phá dày xéo lẫn nhau cũng không sao, đó là tình thú! Xấu chính là ở chỗ lão đại ra tay trước mặt Cố Tiểu Nhu, thiên vị! Lần này thật sự tổn thương lòng Tiểu Hồ Ly, bây giờ Tiểu Hồ Ly khẳng định hận chết lão đại!"

"Hận là nhất định, lúc ba của cậu không giúp cậu còn đánh cậu, cậu khẳng định cũng hận chết ông ấy, hận đến muốn đổi một ba ba khác!" Lãnh Thấu cũng không phản bác.

Thẩm Nhạc Thiên liên tục gật đầu.

"Nhưng là, cha con nào có nổi thù qua đêm? Chẳng lẽ mỗi lần ba của cậu đánh cậu một cái tát, cậu sẽ cả đời không nhận ông ấy luôn sao?"

Thẩm Nhạc Thiên nắm tóc, "Lời là nói như vậy, nhưng lão nhị, anh đây là so sánh lão đại với Tiểu Kiều thành cha với con sao? Tôi cảm thấy những lời này của anh có lực sát thương hơn cả lời của tôi và lão tam cộng lại nữa! Lão đại thế nhưng để ý nhất chính là chênh lệch tuổi tác với Tiểu Hồ Ly đấy!"

Lãnh Thấu ho nhẹ một tiếng, anh cũng sai lắm rồi.

Thịnh Vũ lại nhận một cuộc gọi, một mối xoa xoa mi tâm, "Cuộc gọi vừa rồi, là trưởng phòng các bộ môn từ bộ phận hậu cần đến bộ phận thiết kế đều lần lượt tỏ khó với tôi một lần! Bao gồm cả bác gái dọn vệ sinh, tất cả đều vội vã cuống cuồng tới hỏi tôi, có phải công ty chúng ta sắp sắp tiệm rồi hay không, nếu không vì sao tổng giám đốc lại trưng ra một bộ mặt lòng như tro nguội vậy..."

Thẩm Nhạc Thiên đẩy ghế xoay một cái, lộ đầu ra liếc nhìn Cố Hành Thiên ở bên trong "Ma quật" phía đối diện, rung đùi đắc ý thờ dài nói, "Chắc chắc, Tiểu Kiều vừa đi, ma quỷ tranh phong. Trong lúc nói cười, Boss tan thành mây khói..."

"Đừng xàm xí nữa, vẫn là nhanh chóng tìm người đi!"

"Mấy người thật sự cho rằng lão đại không biết Tiểu Kiều ở đâu?" Lãnh Thấu nhún mày.

"Có ý gì?" Thịnh Vũ hỏi.

"Có ý gì vậy?" Thẩm Nhạc Thiên cũng hỏi theo, "Lại nói này lão nhị, tôi ghét nhất là cái bản mặt khinh bỉ chỉ tôi biết mà mấy người không biết này của anh nhất đấy!"

"Không còn cách nào, đây là vấn đề liên quan đến IQ."

"..."

Chương 68: Yêu con, lại không thể muốn con

Editor: Ngan Tĩnh.

Đại học A.

Cuộc thi cuối kỳ vừa kết thúc, thí sinh lần lượt ra khỏi trường thi.

Cố Hành Thâm há miệng chờ sung rồi cuộc nhìn thấy Cung Tiểu Kiều một thân đồng phục học sinh thời dân quốc màu lam bước ra, dường như vừa thi biểu diễn xong.

Nếu cô thật lòng không muốn anh tìm đến, cho dù anh có bản lĩnh thông thiên cũng sẽ không tìm được cô.

Nhưng là, anh biết, mặc kệ xảy ra bất cứ chuyện gì, chỉ cần cô không chết, sẽ không tùy ý bỏ qua một đợt thi nào.

Ngoài trời đang đổ mưa phùn, cô và mấy cô gái bên cạnh cũng không có ô để che, cười đùa đi trong màn mưa, trên mặt là nụ cười rạng rỡ bình thường, không có chút vết tích âm u mịt mù nào.

Anh không hiện thân, nụ cười như vậy, cho dù chỉ là nguy trang, anh cũng không nỡ đi quấy rối.

Một lát sau, Cung Tiểu Kiều đổi một bộ quần áo rời khỏi phòng ngủ, trên mặt mang khẩu trang, trên người mặc áo khoác màu đỏ sậm, rất nổi bật.

Cố Hành Thâm né người ẩn phía sau cây.

Đã bốn năm, anh không được nhìn thấy cô mặc quần áo màu đỏ rực rỡ như thế.

Cô rất thích hợp với quần áo màu đỏ, khi còn bé cũng rất thích mặc loại màu tươi mới ướt át này nhảy tới nhảy lui hấp dẫn sự chú ý của anh, "Anh Thâm, Tiểu Kiều ở chỗ này này..."

Cô nói, như vậy thì anh Thâm sẽ dễ nhìn thấy cô.

Tiểu Kiều của lúc đó, luôn dùng mọi cách gia tăng cảm giác tồn tại của mình, sợ bị người xem nhẹ cùng vứt bỏ.

Không biết tại sao, đột nhiên nhớ tới ngày mình rời nước đến nước Mỹ du học, thiên hạ nho nhỏ kia cũng mặc một bộ quần áo đỏ bùng đứng ở sân bay, gấu gao tím góc áo của anh, vẻ mặt quật cường, trong con ngươi tràn đầy hoảng sợ...

Ban đầu khi muốn đến Mỹ, anh chưa từng nghĩ sẽ có một người thay thế mình, thế nhưng người này, lại thật sự xuất hiện rồi...

-

Cố Hành Thâm đi theo cô một đường đến Lăng Viên ở ngoại ô.

Bên cạnh bia đá đặt một bó hoa hồng trắng, trên cánh hoa vurun những giọt mưa nho nhỏ, thoạt nhìn rất tươi mới, dường như vừa có người mới đến không lâu thôi.

Cung Tiểu Kiều thấy, tức giận xông lên vứt bó hoa kia ra, sau đó móc một gốc hoa nho nhỏ màu đen tím từ trong túi ra đặt trước bia mộ.

Lại là... Mạn Đà La màu đen.

Tình yêu tuyệt vọng, đường cùng, báo thù...

Anh vẫn cho là mấy năm nay đã chữa trị được chút ít tổn thương trong tim cô, nhưng là, một gốc cây hoa nhỏ kia dường như đang cười nhạo tất cả nỗ lực của anh.

Trong đầu Cố Hành Thâm hiện lên tình cảnh ngày đó.

Cô gần từng tiếng nói về cuộc sống lúc không có anh, quá khứ của cô và Tần Nghiêu, lời thề non hẹn biển của cô và Tần Nghiêu...

Cô vì Tần Nghiêu mà đau khổ đến không muốn sống, cuồng loạn vì Tần Nghiêu, đau đớn tan nát cõi lòng cũng vì Tần Nghiêu...

Có dù thời gian đã đi qua bốn năm, Tần Nghiêu vừa xuất hiện, tất cả cố gắng của bản thân đều tan thành mây khói trong chớp mắt.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, mỗi lần bọn họ cãi nhau, mỗi lần tranh chấp đều là bởi vì Tần Nghiêu, Tần Nghiêu, Tần Nghiêu...

Hai chữ Tần Nghiêu này, giống như một con ác mộng anh không cách nào tránh thoát.

Có lẽ là người trong cuộc luôn mơ hồ, Cố Hành Thâm lại cũng không biết, ở trong góc độ của Cung Tiểu Kiều, nguyên nhân trực tiếp dẫn đến tranh chấp không phải là Tần Nghiêu, mà là Cố Tiểu Nhu.

Điều cô quan tâm chính là, mặc kệ dưới tình huống nào anh cũng sẽ nghiêng về phía Cố Tiểu Nhu, mà anh, lại vì thời gian đã qua bốn năm nhưng cô vẫn như trước vì Tần Nghiêu mà mất không chế.

-

Ngày ấy, sau khi cô rời đi, anh phát hiện tấm thẻ đặc biệt buộc nơ bướm màu hồng kia.

Chiếc thẻ khéo léo nhỏ nhỏ nằm ở đó, trong nháy mắt lật đổ tất cả quy tắc của anh, để cho anh hối hận trước nay chưa từng có!

Hối hận đã để cô chịu ủy khuất, tất cả tất cả...

Nên làm, không nên làm, đúng hoặc là sai.

Anh vốn tưởng rằng cô cấu kình với mình, thật sự quên sinh nhật của mình, lại phát hiện tấm thẻ chưa kịp đưa kia.

Chính là tấm thẻ cô xem như bảo bối không cho Cố Tiểu Nhu chạm vào kia.

Thẻ là trống không, phía trên không viết gì cả.

Thẻ trống, đại biểu anh có thể tùy ý chọn bất cứ món quà gì.

Cô luôn có cách khiến anh cảm động đến tim phát đau.

-

Trong nghĩa địa vắng lặng, Cung Tiểu Kiều cầm chiếc ô màu đen, mặc quần áo màu đỏ tươi, lộ ra một chút quý dị.

"Mẹ... Mẹ xem hôm nay Tiểu Kiều có xinh đẹp không?" Cô ngồi xổm người xuống, mặt dán lên bia đá lạnh lẽo, thần sắc dịu dàng.

Rõ ràng là không muốn, nhưng là, vừa thanh tĩnh lại, nước mắt liền hoàn toàn không tự chủ được bắt đầu rơi xuống.

Cô ảo não vui đầu, hai vai run rẩy, "A, chuyện gì xảy ra... Rõ ràng là không muốn khóc mà!"

"Nhưng là, mẹ, Tiểu Kiều thật là khổ sở, thật là khổ sở..."

"Tất cả mọi người đều bắt nạt con... Con thật hận... Thật hận..."

Cô không muốn rời xa mà vuốt ve ảnh chụp của mẹ trên bia mộ, "Mẹ, thật muốn mẹ ôm con một cái, thật muốn nghe mẹ mắng con mấy câu, đánh con cũng được, nhưng là, lại không thể rồi..."

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi... Sao ngày đó con lại nói như vậy với mẹ cơ chứ! Lại khiến cho mẹ mang theo đau lòng rời đi..."

Bốn năm trước, cô giống như phát điên đẩy mẹ chạy theo ra, gào thét với bà---

Cho tới bây giờ mẹ chưa từng nuôi con một ngày, có quyền gì mà quản con!

Đó là một câu cô hối hận nhất đời này, hối hận đau thấu tim gan.

Cung Tiểu Kiều gắt gao nắm chặt quả đấm, "Cho tới bây giờ con chưa hận mẹ, con biết nỗi khổ tâm của mẹ, con tin tưởng lời mẹ nói. Con vẫn luôn hiểu, mẹ là yêu Tiểu Kiều, a, mẹ chỉ là không thể muốn Tiểu Kiều..."

Cô ngược đầu, cố gắng ngừng nước mắt, "Anh Thâm cũng vậy, hai người đều yêu con, nhưng là, hai người đều không thể muốn con..."

"Cũng không muốn con..." Cô khóc nhe mà quỳ dựa vào bia mộ, thân thể run rẩy nghẹn ngào, thỉnh thoảng phát ra tiếng ho khan kịch liệt.

Cách đó không xa, một đôi giày đặc tiền dính bùn thấp thoáng trong những câ cỏ khô héo, nước mưa làm ướt đầu vai của anh.

Qua cực kỳ lâu, Cung Tiểu Kiều vẫn duy trì tư thế kia không nhúc nhích, anh mới lo âu tiến lên trước, lại phát hiện cô nhắm mắt lại, mặt mũi ngủ thiếp đi.

"Bé con khóc, sao lại để người khác đau lòng như vậy..." Cố Hành Thâm cẩn thận từng li từng tí ôm cô vào lòng.

Một câu yêu lại không thể muốn, làm trái tim anh như bị đao cắt.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Cái này cũng không phải JJ của đàn ông...

Editor: Ngạn Tĩnh.

Trên tóc cô còn lưu lại mùi thuốc khử trùng ở bệnh viện, vừa rồi lại vẫn luôn ho khan, nhất định là bị bệnh.

Vết thương trên mặt vẫn chưa mờ đi, Cố Hành Thâm cẩn thận chạm tay lên.

Da thịt cô nhóc này vẫn luôn non nớt, hình dung khoa trương một chút mà nói chính là vô cùng mịn màng, hơi hơi chạm vào cũng sẽ để lại dấu vết, hươu chi là một cái tát kia.

Tại sao lại ra tay chứ!

Cô thấy Tiểu Nhu cùng Tàn Nghiêu mới mắt không chế, tại sao ngay cả bản thân cũng mắt không chế theo cơ chứ!

Cố Hành Thâm cầm tay cô lên, thấy trên mu bàn tay của cô còn dấu kim tiêm truyền nước, còn có vết thương bị móng tay cô tạo ra.

Chân mày Cố Hành Thâm nhíu chặt, anh ngồi xuống, đưa lưng với mưa gió, thu gọn cô vào trong ngực, để cho cô lấy tư thế thoải mái mà ngủ, sau đó lấy chìa khóa từ trong túi áo khoác của cô, trên đó còn có một cái bấm móng tay nhỏ hình con ếch hoạt hình màu xanh lá cây.

Cố Hành Thâm nắm chặt bàn tay nhỏ bụ bẫm trắng nõn của cô, cẩn thận cắt tỉa từng cái móng tay giúp cô, bộ dáng nghiêm túc dường như đang làm một chuyện vô cùng thần thánh.

Nếu như cái thẻ trông kia không có thời hạn sử dụng, vậy anh chỉ xin đổi một lần tha thứ.

nhưng là, cô nhóc này bây giờ có lẽ hận chết anh rồi!

Nếu không thì sao có thể biến mắt không chút động tĩnh, treo trái tim anh lên không trung mà ngược đãi.

Mặc dù lúc nhìn thấy cô vẫn tươi cười, tuy nhiên lại chỉ là cố gắng mạnh mẽ chống đỡ, chỉ có ở nơi này mới phát tiết trong chốc lát.

Mới mấy ngày không gặp, lại bệnh nặng đến vậy, cả khuôn mặt nhỏ tái nhợt, cằm cũng gầy nhon luôn rồi.

Cô luôn hiểu rõ, chuyện duy nhất cô có thể làm để tổn thương anh, chính là tổn thương chính cô.

Anh ghé sát môi cô, dừng lại, cuối cùng lại chuyển lên trán, trút xuống một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước.

-

Trong phòng họp.

"Lão đại rốt cuộc là đi đâu vậy?" Thẩm Nhạc Thiên buồn bực lật những hạng mục bản thảo bên Châu Phi, đang chuẩn bị cố gắng tranh thủ một lần đi đại thảo nguyên Châu Phi tốt đẹp (?), thế nhưng Cố Hành Thâm sớm đã tới bây giờ lại chẳng ở công ty.

Lãnh Thấu nhấp một ngụm trà, "Câu tốt nhất nên suy nghĩ lại rồi hẵng làm."

Thẩm Nhạc Thiên đang muốn hỏi anh có ý gì, Thịnh Vũ đã vội vã đi vào, đưa tờ Fax vừa nhận được cho hai người xem,.

"Người lão đại vẫn luôn bảo tôi điều tra đã có tin tức rồi."

"Ồ! Hoắc Ngạn Đông! Cái ông này mấy năm không thấy đã mập thành như vậy?" Thẩm Nhạc Thiên nhìn người đàn ông trung niên mặt tròn phúc hậu nâng cao cái bụng bự được người đẹp vây quanh trong ảnh, không khỏi than thở.

"Không ngờ tới ông ta còn dám trở về nước." Thịnh Vũ than.

"Bên phía lão đại có ý tứ là?" Thẩm Nhạc Thiên hỏi.

"Chinh đến chết!" Thịnh Vũ trả lời.

Thẩm Nhạc Thiên nghi hoặc, "Người này rốt cuộc có ân oán gì với lão đại vậy? Bức người ra nước ngoài cũng thôi đi, còn một mức cần chết không buông như vậy! Quả thật là chuyên nghiệp hơn cả cảnh sát nhân dân cmn!"

"Ai biết, lão đại cũng chưa nói lý do." Thịnh Vũ nhún nhún vai, "Chỉ là lão tặc Hoắc Ngạn Đông này hành sự âm hiểm độc ác, hơn nữa hoàn toàn không nói quy củ giang hồ, danh tiếng cả hai giới hắc bạch đều cực kém, chết cũng là vì dân trừ hại."

"Lấy kinh nghiệm của tôi thì có thể là vì Tiểu Hồ Ly hay không?"

"Cũng có thể là vì Cố Tiểu Nhu."

"Chắc chắn, tôi phát hiện Cung Hàn Niệm thật đúng là đáng thương, hai người phụ nữ quan trọng bên cạnh lão đại lại dường như không có chỗ cho cô ta." Thẩm Nhạc Thiên cười nhạo.

Ở trước mặt người khác bọn họ sẽ cho chút thể diện gọi chị dâu, nhưng ở chỗ không có ai thì sẽ gọi thẳng tên họ.

Con người Cung Hàn Niệm cũng không thể nói là không được, mọi mặt của cô ta đều rất hoàn mỹ, cũng rất xứng đôi với Cố Hành Thâm, trên sự nghiệp cũng có thể giúp đỡ vài phần, thậm chí Cố Hành Thâm đối xử đặc biệt với Cung Tiểu Kiều như thế, cô ta cũng không đi làm loạn, ít nhất sẽ không đích thân ra mặt, ngay cả ghen cũng bắt chẹt vừa đủ mà thôi.

Đối với đàn ông mà nói, bản về bản lĩnh bản về dung mạo thì cô ta là bạn đời tốt nhất không thể nghi ngờ.

Nhưng là, quá khéo đưa đẩy, khó tránh khỏi khiến người khác cảm thấy không thoải mái, bởi vì tâm cơ quá sâu.

Có lúc, đàn ông càng muốn thoải mái buông lỏng bên cạnh một người phụ nữ ngây ngốc mơ hồ một chút.

"Ở bên cạnh lão đại lâu như vậy, nếu bởi vì Tiểu Nhu hoặc Tiểu Kiều, không có chuyện gì mà chúng ta lại không biết, anh ấy cũng không cần phải giấu giếm." Lãnh Thấu lật đồ suy đoán của hai người.

"Mặc kệ là vì ai, trái lại nhất định là có thù là được rồi! Vậy... Lão nhị, bây giờ có nói chuyện này với lão đại không?" Thẩm Nhạc Thiên ngoan ngoãn hỏi chuyện.

Được rồi! Hần thừa nhận, ở phương diện IQ hẳn quả thật không bằng cái tên xếp hạng hai, mà não đứng nhất trước mặt này.

"Tại sao không nói? Đúng lúc có thể dời đi một chút sự chú ý của lão đại." Lãnh Thấu làm ra quyết định.

Hai người phụ họa gật đầu.

"Nhưng là, ai đi nói bây giờ?"

Thẩm Nhạc Thiên cùng Thịnh Vũ trở mắt nhìn nhau, sau đó đồng thời nhìn Lãnh Thấu.

Lãnh Thấu cầm điện thoại lên, "Tìm Đường Dự."

"Đù âm hiểm!"

-

Lúc Cố Hành Thâm trở về, tất cả bốn người đều kinh ngạc.

Lãnh Thấu mở lớn mắt, ba người kia khoa trương hơn, há miệng như muốn sái cả cằm.

Qua thật lâu Thẩm Nhạc Thiên mới cười gượng, "Anh, cái thân này của anh... Thật là non..."

Đường Dự gật đầu không ngừng, "Mỹ thiếu niên! Tiểu Kiều thích nhất chính là loại này!"

Hiếm thấy lão đại của bọn họ vì lấy lòng Tiểu Kiều lại có thể không tiếc mà tự hủy hình tượng!

Thật ra thì Cố Hành Thâm chỉ là vì đi lại trong trường học nên thay một bộ quần áo học sinh khá nhàn nhã này mà thôi.

Chỉ là, một câu kia của Đường Dự lại khiến anh chú ý, dường như Tiểu Kiều thật sự thích nam sinh loại hình này.

Bản thân quả nhiên là già rồi.

-

Bên trong phòng ngủ 303.

Cung Tiểu Kiều nằm dài trên bàn đau lòng chảy nước mắt, "Rốt cuộc là tên khốn nạn nào, chời má, rốt cuộc là tên khốn kiếp nào..."

Ôn Nhã một mặt đồng cảm, "Tiểu Kiều, đừng đau lòng nữa, sau này sẽ dài ra thôi..."

Doãn Hi Đề mở hai bàn tay ra, "Không phải chỉ là móng tay thôi sao! Tớ cũng không có này!"

Hàn An Nại cũng tốt bụng an ủi, "Đúng vậy! Cái này cũng không phải JJ của đàn ông, ngắn một chút thì có làm sao đâu!"

Cung Tiểu Kiều.

Bé Hàn cô tốt nhất ngậm miệng lại cho tôi 0 ____ 0

Cô chỉ là đi tào mộ một chút mà thôi, bắt tri bắt giác ngủ thiếp đi, sau khi tỉnh dậy thể mà lại phát hiện mười móng tay cô tí mĩ xử lý chăm sóc lại chẳng cánh mà bay!

Trong nghĩa trang này rốt cuộc có con quỷ biến thái nào, lại có sở thích kỳ quái ăn móng tay chứ!

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Chỉ muốn ánh mắt mạnh mẽ X...

Editor: Ngan Tĩnh.

Cung Tiểu Kiều nhìn một hàng móng tay đồng loạt cắt tia đẹp đẽ, nghĩ thế nào cũng không ra được, quỷ gặm thì phải lỗi lờ mới đúng chứ.

"Tớ nói này mấy cậu, bắt đầu từ lúc này đến giờ vẫn luôn cháy chuốt làm đẹp, mùa xuân đến à?" Cung Tiểu Kiều ghen tỵ nhìn móng tay xinh đẹp của Diệp Mộng Kỳ.

Diệp Mộng Kỳ thổi thổi móng tay vừa được sơn, "Có thể là mùa xuân đến đây!"

Doãn Hi Đề thần thần bí bí nói, "Tiểu Kiều, mấy ngày gần đây cậu không tới trường nên không biết, có sự kiện lớn nha!"

"Sự kiện kia lớn đến nhường nào? Ngay cả Mộng Kỳ cũng chạy về..."

"Cái tập đoàn Cổ thị đó, cậu biết chứ?" Doãn Hi Đề hỏi.

Trong lòng Cung Tiểu Kiều lộp bộp một tiếng, "A, dĩ nhiên là biết, làm sao?"

Hàn Anh Nại nhanh chóng chạy tới, mặt hung phấn đến đỏ ửng, "Dạ tiệc nguyên đán ngày mai sẽ mời khách quý là CEO Cổ thị đó! Là Cổ Hành Thâm sống sờ sờ đó oa oa oa!"

"Nại Nại, không phải cậu không có hứng thú với đàn ông cấp ông chú sao?" Cung Tiểu Kiều muốn cam nín.

"Đừng nói nữa, tối hôm qua lúc chúng ta ăn thịt nướng Nại Nại vô tình thấy được ảnh chụp lúc còn học sinh của Cổ Hành Thâm, từ đó liền không thể ngăn cản được nữa!" Doãn Hi Đề lắc đầu thờ dài nói.

"Ảnh chụp lúc còn là học sinh?"

"Đây này đây này! Có đàn ông tốt phải cùng nhau chia sẻ! Anh Kiều mau mau đến xem!"

Cung Tiểu Kiều tiến tới, thấy tấm ảnh được Hàn Anh Nại đặt trong cái khung ảnh lờ lẹt kia.

Cổ Hành Thâm ở trong hình chân sau quỳ gối dựa vào đại thụ, ánh mắt rơi vào chỗ... Một cô bé béo mập mập đáng yêu.

"Nhìn cái khí chất trong trẻo lạnh lùng kia đi, ánh mắt cung chiêu, quan trọng nhất là khí tràng mạnh mẽ kia kia! Chắc chắn... Tớ chuẩn bị đặt bức ảnh này trang trí lên bàn ngày ngày ngắm! Đáng tiếc đứa bé kia sao lại là một bé gái chứ!"

Cung Tiểu Kiều liếc trắng mắt, "Cô chỉ hận trong ngực người đàn ông này sao không phải là ôm một chàng trai đúng không!"

Hàn Anh Nại kích động vỗ bàn, "Vẫn là anh Kiều hiểu tớ!"

"So với Cố Hành Thâm, trái lại tớ càng cảm thấy hứng thú với cô bé kia hơn." Ôn Nhã nói.

Doãn Hi Đệ gật đầu, "Có phải là em gái hay không?"

Hàn Anh Nại kinh hãi thay đổi sắc mặt, "Không phải là con gái riêng chứ?"

Trục! Tiếp! Đóng! Băng!

-

Bên ngoài sấm chớp chập chùng, mưa bão không nhỏ, mà bên trong hội trường đại học A lại như dầu sôi lửa bỏng, quần chúng nhiệt tình không chịu chút ảnh hưởng nào từ thời tiết.

Dạ tiệc Nguyên Đán, Cung Tiểu Kiều không chỉ tham dự tiết mục của lớp, cũng bởi vì thiếu một ân tình của học tỷ, đóng vai người mẫu đi catwalk.

Xung quanh sân khấu xếp đầy ghế, hơn nữa còn là ban lãnh đạo tự mình trình diện giám đốc, bảo đảm mỗi một chi tiết nhỏ đều làm đến tận thiện tận mỹ.

Năm trước là học sinh tự mình tổ chức, lúc đó lãnh đạo chỉ ra lộ mặt một chút là được, nào có chuyện giai cấp cao tầng tự mình sắp xếp như bây giờ.

Tất cả chỉ vì con hàng Boss nào đó muốn tới tham quan.

Điều bộ này, quả thật còn khoa trương hơn cả người lãnh đạo quốc gia gặp gỡ.

Cung Tiểu Kiều một bên than thở trong lòng mục nát a mục nát, một bên thoa một tầng lại một tầng phấn dày lên mặt, cuối cùng cũng có thể che hết vết thương trên mặt.

Lần này đám yêu tinh thiết kế thời trang kia cũng không dám nghịch ngợm như dạ tiệc Noel lần trước nữa.

Lần này tác phẩm biểu diễn đều là phẩm vị cao phong cách cao, đám người kia thậm chí còn ghét bỏ dáng người của Cung Tiểu Kiều quá bốc lửa, mặc không ra cái cảm giác siêu phàm thoát tục này.

Bốc lửa em gái mấy người! Hỗ trợ vì nghĩa vụ mà còn dám chê cô phong trần, chê cô tục khí!

Vậy mấy người dứt khoát tìm một anh chàng không có ngực giả gái là tốt rồi!

Sau khi biết được tin Cố Hành Thâm sẽ tới tham gia dạ tiệc Nguyên Đán, tâm tình của Cung Tiểu Kiều vẫn luôn rất phiền não, vừa nghĩ tới bản thân phải đứng ở trên đài ra sức biểu diễn, anh lại được chứng kiến phùng nguyệt ngồi bên dưới quan sát bình luận, cô liền cảm thấy trong lòng cực kỳ ghen.

Còn là ở trong thời điểm máu chốt này...

Không oán được cô suy nghĩ nhiều, cái này cũng thật sự là quá trùng cmm hợp!

Luôn cảm thấy anh là cố ý tới tìm cô gây phiền toái.

-

Dưới quá trình tăng ca diễn tập ma quỷ, cuối cùng cũng có thể chịu đựng đến dạ tiệc Nguyên Đán ngày hôm sau.

Năm nay vé vào cửa dạ tiệc quả thực là một phiếu khó cầu, trừ thành viên hội học sinh có thể tự do ra vào, mỗi lớp học chỉ được phân mười tám vé.

Dạ tiệc còn chưa bắt đầu đã trong trong ngoài ngoài mười mấy anh bảo vệ, hơn nữa còn có ký giả đài truyền hình quay chụp toàn bộ hành trình.

Hệ biểu diễn của đại học A rất nổi danh, diễn xuất trong đêm nay không chỉ có thể giúp một vài minh tinh nhỏ có chút danh tiếng ra sân, lần này còn có Boss tập đoàn Cố thị tọa trấn, thật sự là dễ dàng chế tạo tin tức, tùy tiện để một minh tinh nhỏ trong trường gây ra chút scandal với tổng giám đốc Cố thị cũng đủ cho báo xã bọn họ ăn một thời gian rồi.

Tổng giám đốc Cố thị vẫn luôn khiêm tốn lần này lại có thể kiêu căng tham gia dạ tiệc Nguyên Đán của một trường đại học nổi tiếng như vậy, có phải là vì một vài nguyên nhân đặc biệt nào khác không đây?

Ví như phụ nữ?

Đây không thể nghi ngờ một điểm rất làm cho quần chúng ăn dưa hứng thú bát quái!

Mấy phóng viên đài phát thanh thật vất vả mới được sự cho phép từ trường học đã sớm chờ xuất phát!

-

Theo một trận huyền ảo ồn ào, Cố Hành Thâm rút cuộc cũng vào sân trong sự chú ý của muôn người, ban lãnh đạo khách khí đi đằng trước dẫn đường.

Đám nữ sinh điên cuồng của đại học A cũng xem như có tư chất không tồi, đều liều mạng đè nén tâm tình mãnh liệt muốn trực tiếp nhào qua, chỉ là lấy ánh mắt một lần lại một lần coi gian Cố Hành Thâm.

Cuối cùng cũng bắt đầu, đầu tiên là lời mở đầu dài dòng nhạt nhẽo của MC, sau đó là báo tiết mục.

Chủ tịch ngồi trên rồi tới hiệu trưởng, Cố Hành Thâm ngồi bên cạnh hiệu trưởng, một lãnh đạo và thầy giáo thỉnh thoảng nhỏ giọng nói gì đó với anh, Cố Hành Thâm hoặc sẽ gật đầu hoặc đáp lại đôi lời, tiết mục kết thúc thì sẽ tượng trưng vỗ tay vài cái, về mặt đường như có chút mất hứng.

Mãi đến khi MC giới thiệu chương trình---

"Mọi người đều biết, mấy ngày nay thành phố A vẫn luôn ngập trong mưa gió, tiết mục tiếp theo khá phù hợp với tình thế bây giờ. Tiếp theo sẽ là một tiết mục do lớp 50631 với tên, [Nước Ngập Kim Sơn]."

Màn diễn tập này của lớp Cung Tiểu Kiều quả thật cực kỳ phù hợp với tình thế bây giờ, cải biên từ một trong bốn tình yêu bị kịch thời cổ đại Trung Quốc, [Bạch Xà truyện].

Chỉ phòng ngủ 303 của các cô cũng đã có ba người diễn xuất rồi, hơn nữa còn là nhân vật quan trọng. Diệp Mộng Kỳ diễn vai Bạch Nương Tử, Đoàn Hi Đề nữ giả nam trang đóng vai Hứa Tiên, Cung Tiểu Kiều đóng vai Thanh Xà.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Này, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Nước ngập đại học A

Editor: Ngan Tịnh.

Cố Hành Thâm đổi một tư thế, trong con ngươi rõ ràng sáng lên chút ít.

Một bên nhìn mặt mà nói chuyện chính là chủ nhiệm hệ diễn xuất tự mình phụ trách diễn tập mấy ngày nay, thấy Cố Hành Thâm dường như rất hứng thú, vội vàng đứng lúc giới thiệu với Cố Hành Thâm.

"Đóng vai Bạch Nương Tử là một tài nữ của hệ biểu diễn, rất ưu tú, gần đây vừa nhận quay [Trang Sức Mâu Đồ] của đạo diễn Quách, cha cô ấy là chủ tịch tập đoàn YH..."

Cũng không biết Cố Hành Thâm có đang nghe hay không, chẳng qua là nghiêm túc nhìn biểu diễn ở trên đài, đột nhiên lên tiếng hỏi, "Tiểu Thanh thì sao?"

Chủ nhiệm sừng sốt mấy giây mới phản ứng được, lập tức nhiệt tình giới thiệu, "Bạn học Cung Tiểu Kiều cũng cực kỳ ưu tú, học tập khá là khác khô, ba năm qua đều lấy giải nhất học kim. Nghe nói mẹ mất sớm, cũng từng là một diễn viên có chút danh tiếng..."

Trên đài, Tiểu Thanh yên lặng đi sau lưng Bạch Nương Tử cùng Hứa Tiên, chuyên nghiệp mà làm nền cho tỷ tỷ cùng tỷ phu, thỉnh thoảng đáp lời kịch tiếp tục với nội dung cốt truyện.

Thấy ánh mắt Cố Hành Thâm từ đầu tới cuối đều rơi vào người Cung Tiểu Kiều, chủ nhiệm nhỏ giọng tăng thêm một câu, "Cô ấy dường như chỉ một lòng trên học tập, ba năm qua cũng không kết giao bạn trai..."

Rõ ràng có thể cảm giác được ánh mắt nóng rực nào đó vẫn luôn khóa trên người mình, Cung Tiểu Kiều có chút tê dại cả da đầu, chỉ muốn vội vàng kết thúc biểu diễn.

Cung Tiểu Kiều chú ý tới hàng trước lại bắt đầu có học sinh kích động lần lượt đứng lên ghế.

Xảy ra chuyện gì vậy? Chẳng lẽ là vì bọn họ biểu diễn quá xuất sắc?

Dần dần, học sinh ở hàng ghế trước đứng lên ngày càng nhiều...

Mặc kệ, vẫn là chuyên tâm diễn xong lại tính tiếp.

"Sống chết có số, chuyện do người làm, ta không tin tình yêu quang minh chính đại, đánh không lại tư tâm vọng dục của hòa thượng kia, Cừ U âm Minh, chư thiên thần ma, xin giúp ta đoạt lại phu quân!"

Giờ phút này đang diễn đến đoạn Bạch Nương Tử cùng Tiểu Thanh làm lụt.

Tình tiết tiếp theo chắc là các hòa thường hô to "Nước dâng" sau đó kinh hoảng chạy trốn.

Chỉ là, không nghĩ tới, khán giả phía dưới lại phối hợp như thế, lập tức có nhiều bạn học bắt đầu kêu lên, "A---- Nước dâng! Nước dâng lên rồi!"

Trong hội trường càng ngày càng huyền ảo, các giáo viên vội vàng đi kiểm tra chuyện gì xảy ra.

Chẳng được bao lâu, một giáo viên thờ hồng học chạy trở lại, "Không xong rồi, nước tràn vào rồi!"

Lời giáo viên kia vừa dứt, phía sau liền có một con sóng nhỏ tràn vào.

Hội trường là ở lầu một, bên ngoài mưa to, hệ thống thoát nước theo không kịp, toàn bộ nước đều chảy vào bên trong.

Chỗ ngồi là kiểu nấc thang, người ở hàng ghế trước đều bị nước ngập đến.

Ngay từ đầu vẫn chỉ là lượng nước nhỏ nhẹ, sau đó phải đứng ở trên ghế mới có thể tránh thoát, bây giờ nước càng ngày càng nhiều, lại có thể trong chớp mắt cũng đã ngập đến phần eo.

Cung Tiểu Kiều cùng vài diễn viên khác đứng ở trên sân khấu, không hên mà cùng ngừng diễn xuất, rồi rít đi tới bên cạnh vũ đài nhìn xuống. Không nhìn thì không biết, nhìn một cái liền bị dọa cho giật mình, nước đều sắp ngập qua sân khấu cao một mét.

Mấy người vô tội trở mặt nhìn nhau, nước này cũng không phải do bọn họ làm phép gọi...

Tất cả giáo viên đều bắt đầu khẩn cấp điều động, bảo vệ vây quanh Cố Hành Thâm chuẩn bị che chở đưa anh rời đi.

Cố Hành Thâm bất động thanh sắc mà đứng yên tại chỗ, chỉ nói một câu, "Trước tiên di dời các học sinh rời khỏi trước."

Một câu nói, trong nháy mắt trấn trụ tình cảnh, phảng phất quân lâm thiên hạ.

Các cô gái cũng quên kinh hoảng, tất cả đều đứng một chỗ hưng phấn rít gào.

"Đứng đứng! Các bạn học không nên hốt hoảng không nên gấp gáp, dựa theo thứ tự mà rời đi! Giáo viên bọc đằng sau!"

Cuối cùng đám lãnh đạo kia cũng không nỡ tàn đến mức nói ra mấy lời như "Đề cho lãnh đạo đi trước!"

"Quá khoa trương rồi! Hội trường lại có thể chìm cmn!" Doãn Hi Đề dờ khóc dờ cười.

Diệp Mộng Kỳ cũng thần phục, "Thật đúng là nước ngập Kim sơn..."

Lúc này nhân vật của Doãn Hi Đề cũng đã không còn là diễn viên nữa, mà là như một khán giả vẻ mặt thương thức nhìn dưới đài.

Nửa người Cố Hành Thâm chưa chìm vào nước, đầu ra đẩy phát hiệu lệnh tổ chức học sinh rời đi.

Doãn Hi Đề phát ra lời khen từ trong thâm tâm, "Thật không nhìn ra Cố Hành Thâm lại có thể man đến như vậy, quả thật còn man hơn cả tở luôn ~"

Cung Tiểu Kiều, "..."

"Làm sao bây giờ làm sao bây giờ! Anh Kiều, tớ sợ quá ~"

Cung Tiểu Kiều liếc trắng mắt nhìn Hàn Anh Nại gắt gao nắm cánh tay mình, "Cô chạy tới lúc nào vậy hả? Sao không đi theo bọn họ đi? Lại không nhanh một chút, với cái chiều cao này của cậu, còn không biết bơi, lát nữa có lẽ ngay cả cửa cũng không ra được!"

Hàn Anh Nại ưỡn khuất rút một cánh tay ra sực sực mũi, hai gò má có chút đỏ, "Người ta cũng muốn đi đó chứ! Nhưng là... Có lẽ bà dì của tớ cũng rất ngưỡng mộ Cố Hành Thâm, tối hôm qua hào hứng chạy tới tìm tớ trước thời hạn..."

Cung Tiểu Kiều xạm mặt lại, "Bạn học Hàn tiểu Nại, xin đừng dùng câu nhân cách hóa bừa bãi!"

Nữ sinh trên đài dần dần nhiều hơn, không ít người có nguyên nhân giống Hàn Anh Nại.

Cung Tiểu Kiều suy nghĩ, cũng may bản thân chưa tới kỳ, nhưng cảm mạo vẫn chưa khỏe, giữa mùa đông ngâm nước lạnh một hồi phỏng chừng cũng quá sức.

Mực nước càng ngày càng cao, trong hội trường còn tốt, nhưng chỗ cầu thang đã ngập sâu đến sắp ngang tới cổ.

Cũng may nhân viên đã sơ tán gần hết rồi, cuối cùng chỉ còn lại mười mấy nữ sinh tránh trên sân khấu.

Chủ nhiệm hệ rống to, "Sao mấy em còn chưa đi, đi nhanh nào!"

Có nữ sinh nhỏ giọng nói, "Chúng em sợ cái đó..."

Lời của nữ sinh kia còn chưa dứt liền bị chủ nhiệm hệ nghĩa chính ngôn từ cắt đứt, "Mấy cô gái trẻ các em, bình thường chính là được nuông chiều quá rồi! Người khác đều xuống nước được sao mấy em lại không thể! Nhanh xuống đi nào!"

Nhìn bộ dáng của tên chủ nhiệm hệ kia hẳn là muốn khoe khoang trước mặt lãnh đạo, Cung Tiểu Kiều nhìn gã không vừa mắt, đang chuẩn bị phản bác, Cố Hành Thâm ở bên cạnh ho nhẹ một tiếng, "Chủ nhiệm, bọn họ hẳn là tới kỳ kinh nguyệt, không tiện."

Một gương mặt của chủ nhiệm hệ nhất thời đỏ thành màu gan heo.

Cung Tiểu Kiều cảm thấy thật con mịa nó hả giận mà!

Lại nói, Cố Hành Thâm, vì sao anh lại hiểu rõ như vậy hả hả -_-...

Ánh mắt của những nữ sinh trên đầu đều đầy sùng bái nhìn Cố Hành Thâm, người người xấu hổ lại sợ hãi.

"Tiểu Kiều, làm sao bây giờ! Tớ sẽ không chết chìm ở nơi này chứ!"

Hàn Anh Nại lại có thể quy cur ngay ngắn gọi cô là Tiểu Kiều, xem ra là thật sự bị hù dọa rồi.

Trên đài là một đám cỏ nhỏ bị hoảng sợ run lẩy bẩy nhất thời kích thích mãnh liệt lòng thương hương tiếc ngọc của Cung Tiểu Kiều.

"Đừng sợ, có tớ đây!" Cung Tiểu Kiều một bên an ủi Hàn Anh Nại một bên ngẩng đầu đánh giá hội trường.

Cung Tiểu Kiều như có điều suy nghĩ lôi kéo dây cáp vừa rồi treo cô và Diệp Mộng Kỳ bay lên làm phép, lại ngắm ngía khoảng cách giữa vũ đài và cầu thang.

Tiếp đó, Cung Tiểu Kiều làm ra hành động kinh người.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Đừng ngưng ngừng, đều ướt đầm...

Editor: Ngạn Tĩnh.

Cung Tiểu Kiều thử trình độ bền chắc của dây thép kia một chút, sau đó lanh lẹ cuốn mấy vòng dây thép lên bên hông mình, lui về sau mấy bước, chạy lấy đà, dùng sức một cái---

Cả người cô bay lên dưới ánh mắt của tất cả mọi người, một đường lướt trên mặt nước trực tiếp bay đến nấc thang bên kia.

Cố Hành Thâm trơ mắt nhìn cô bay qua, muốn ngăn lại đã không kịp nữa rồi, bắt đắc dĩ nâng trán, lá gan lớn đến như vậy, vạn nhất sai sót ngã xuống thì phải làm sao bây giờ? Cô thật sự không lúc nào khiến anh bớt lo được.

Nhất là bắt đầu kể từ sau khi về nước, cô cũng từ đột học tập trên Thiếu Lâm tự về, trả lại cho anh một anh bạn trai yêu sớm, cũng đã dần dần thoát khỏi không chế của anh.

"Oa----

Học sinh đã đi qua bên bờ rít kêu lên, "Supper woman trong truyền thuyết----

"Trường học chúng ta xuất hiện nữ siêu nhân này lúc nào vậy!"

"Tớ biết tớ biết, đây không phải Cung Tiểu Kiều hệ biểu diễn đó sao!"

"A! Cô ấy chính là Cung Tiểu Kiều à!"

...

"Tiểu Kiều, cậu đừng bỏ lại tớ một mình mà!"

Hàn Anh Nại nhìn lên trên, đã sắp phát khóc luôn rồi, giờ phút này nước đã tràn lên bắp chân của cô.

Dù sao loại động tác độ khó cao kia cũng không phải ai ai cũng có thể hoàn thành.

"Nại Nại, đừng sợ, chờ tớ trở lại!"

Cung Tiểu Kiều nói xong liền giao giao thép cho Doãn Hi Đề, "Cầm giúp tớ một chút."

"Tiểu Kiều, cậu quá mạn rồi! Tớ sai rồi, cậu mới là nữ hán tử chân chính!" Doãn Hi Đề trở mặt ghen hờn.

Cung Tiểu Kiều nhanh chóng chạy đến nhà kho của hội học sinh, bình thường chìa khóa đều do cô bảo quản, cô nhớ bên trong có một chiếc thuyền cao su.

Kho hàng ở ngay sau hội trường, không tới một phút Cung Tiểu Kiều liền kéo một chiếc thuyền cao su trở về.

Đầu tiên Cung Tiểu Kiều tự mình ngồi lên, sau đó lấy dây thừng thép, mượn lực từng chút từng chút đến gần sân khấu.

"Tiểu Kiều, cậu là anh hùng của tớ! Sau này tớ muốn gả cho cậu!" Hàn Anh Nại khoa trương ôm lấy cô.

Cố Hành Thâm đã hoàn toàn cạn lời rồi.

Cái này mà là bạn cùng phòng gì chứ....

Cung Tiểu Kiều sờ sờ đầu cô ấy một cái, "Mau lên đây đi!"

"Không muốn, Tiểu Kiều cậu đưa mấy cô ấy lên trước đi! tớ chờ cậu cùng đi."

"Moa~ chờ gia tới đón em~"

Cung Tiểu Kiều đưa từng cô gái lên, ban lãnh đạo cùng các giáo viên vốn còn đang lo lắng chút ít, mãi đến khi nhìn thấy người cuối cùng là Hàn Anh Nại cũng được an toàn lên bờ mới yên lòng.

"Ha ha, học sinh trường chúng ta đúng là rất có năng lực mà!"

Cuối cùng chỉ còn lại đám người Cố Hành Thâm, mắt thấy mực nước ngày càng dâng cao, Cố Hành Thâm còn tốt, vền vền đến ngực, mấy người hơi lùn một chút thì thấm rồi, nếu như muốn trở về, phải bơi trở lại.

Tương tự đến cảnh tượng một đám ban lãnh đạo ngày thường sang chảnh mặc quần tây áo vét, bây giờ lại phải bơi lội trong dòng nước mưa đục ngày, chặc chặc...

Cung Tiểu Kiều than một tiếng, lại dùng thuyền cao su xuống.

"Các thầy, ai lên trước ạ?!"

"Cố tổng trước, Cố tổng trước!"

"Không cần, mấy người lên trước đi." Cố Hành Thâm từ chối.

"Như vậy sao được!" Các lãnh đạo từ chối.

"Cố tiên sinh, ngài không đi trước chúng tôi nào dám đi!"

Các lãnh đạo khác phụ họa.

Cố Hành Thâm liếc mắt nhìn chiếc thuyền cao su màu hồng nho nhỏ kia, hiển nhiên không nguyện ý lên lắm.

Vốn còn đang chuẩn bị làm anh hùng cứu mỹ nữ, tại sao lại có tình hình như vậy...

"Tiên sinh, nhanh lên thuyền đi! Đừng ngượng ngùng, ngài đều ướt đầm..."

Cố Hành Thâm nghe vậy sắc mặt xanh mét, sau đó lại chuyển đỏ.

Cung Tiểu Kiều thần tình thản nhiên, dường như hoàn toàn không ý thức được lời mình vừa nói tà ác bao nhiêu.

Một cơn sóng nước mưa đột nhiên ủa tới, thuyền cao su bắt đầu lay động kịch liệt, dọa Cung Tiểu Kiều sợ hết hồn.

Nhưng thuyền rất nhanh liền ổn định lại, thì ra là Cố Hành Thâm đưa tay vững vàng đỡ, sau đó không nói một lời đẩy cô về phía trước.

Mãi cho đến khi che chở cô tới bờ, Cố Hành Thâm mới đứng ở đó, toàn thân ướt đầm dề, vurun tay về phía cô.

Cung Tiểu Kiều khẽ rũ mi mắt, cũng không để anh chờ, tự mình nhảy xuống thuyền cao su.

Cố Hành Thâm tự nhiên thu tay về, không nói gì.

Ngay sau đó lần lượt thấy giáo bơi tới.

Mãi đến khi tất cả đều an toàn đi lên, đội cứu hộ mới lững thững tới chậm.

Mưa vẫn rơi không dừng lại, toàn bộ hội trường đều hoàn toàn chìm rồi.

Có một học sinh hài hước lớn tiếng kêu, "Nhã nương tử ~ Tổ Trinh, đừng làm rộn! Hứa Tiên thật sự không ở đại học A nhé!"

Cố Hành Thâm được mọi người vây quanh rồi đi.

Cung Tiểu Kiều cũng cùng bạn cùng phòng trở về ký túc xá tắm rửa thay quần áo.

-

Ăn khuya trong phòng ăn xong, lúc Cung Tiểu Kiều đang định trở về thì thấy Cố Hành Thâm đang đợi ở cửa, mà người phụ nữ bên cạnh hắn lại là... Diệp Mộng Kỳ.

Hai người dường như trò chuyện rất vui vẻ, Cung Tiểu Kiều không nói gì, đi vòng, mới vừa đi chưa được mấy bước lại đột nhiên bị người chặn đường.

Diệp Mộng Kỳ đã rời đi rồi, không biết lúc nào Cố Hành Thâm đã đến trước mặt cô, "Tiểu Kiều, chúng ta nói chuyện một chút đi."

"Không có gì để nói." Cung Tiểu Kiều đi vòng qua anh.

Cố Hành Thâm lập tức theo sau, "Vết thương còn đau không?"

Cô yên lặng không nói.

"Anh cho em tát lại một cái nhé?" Cố Hành Thâm kéo lấy tay cô.

Cô gãy gập rút tay về.

"Muốn chiến tranh lạnh với anh cả đời sao?"

Cung Tiểu Kiều vẫn như trước không muốn nói nhiều với anh.

Cố Hành Thâm muốn chạm vào tóc của cô, lại bị cô né tránh, tay dừng ở giữa không trung, than nhẹ, "Bé con, thật xin lỗi, anh không nên đánh em."

"Em nói đúng, cho tới bây giờ anh đều không phải là gì của em cả, cũng căn bản không có quyền lợi quản em, trói buộc em. Giữa em cùng Tiểu Nhu, anh cũng đã định chỉ có thể ủy khuất em trước..."

"Nhưng là, đừng thương tổn chính mình, cho dù muốn tìm, cũng phải tìm một người đàn ông thật lòng với em."

Cung Tiểu Kiều có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, trong vấn đề này, từ trước cho tới bây giờ Cố Hành Thâm đều chưa từng thỏa hiệp, lần này lại có thể chính miệng nói ra, để cô đi tìm một người đàn ông tốt?

Tại sao khi nghe anh nói vậy trong lòng lại có chút cảm giác quái dị...

Lúc này, một chiếc xe hơi màu đỏ lái tới, dừng lại bên cạnh hai người.

Một người đàn ông mang kính mắt màu đen từ trên xe lái ra, thấy Cung Tiểu Kiều liền lấy mắt kính ra hưng phấn bay qua, "Woa oa ~ Tiểu sư muội ~"

"Tại sao anh lại xuất hiện ở đây..."

"Nghe nói đại học A chìm rồi, anh đến chơi thuyền trên nước với tiểu sư muội! Sao nào? Cảm động đúng không!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Vị thí chủ này, xin ngài từ trọng!

Editor: Ngan Tĩnh.

Bị ánh mắt rét lạnh của Cố Hành Thâm lăng trì, cái bàn tay kia của Kim Mộc Lân đang nắm bả vai Cung Tiểu Kiều quả thật sắp cứng ngắc đến đóng thành băng cmml.

"Chắc, ánh mắt kia của chủ nhân nhà em vẫn thăm người như trước, công lực lại sâu thêm một tầng, tiểu sư muội, mấy năm nay sư huynh tu luyện không nghiêm, em nhất định phải bảo vệ anh..."

Cung Tiểu Kiều liếc hần một cái, "Tiền đồ! Lượm tiền đồ lên!"

"Em nói xem nếu anh cho em một nụ hôn Pháp nóng bỏng trước mặt anh ta, anh ta có thú tính đại phát ăn tươi nuốt sống anh luôn không?"

"Anh có thể thử." Cung Tiểu Kiều nhú mày.

"Khụ khụ, cũng không cần đâu, gia là người then thùng mà, chúng ta nên về nhà đóng cửa thân thiết thì tốt hơn..."

Thấy hai người liếc mắt đưa tình nhỏ giọng thì thầm ngay trước mặt mình, chân mày Cố Hành Thâm từ ngày càng nhăn lại rồi đến dần dần thả lỏng ra, cuối cùng dường như rút cuộc nhìn xuống được.

Cố Hành Thâm lượm hạt com dính trên tóc cô, khoe miệng cong cong, dường như muốn cho cô một nụ cười tiêu chuẩn của một bậc trưởng bối, kết quả lại bị bóp chết trong tã lót biến thành một vệt mặt vô cùng cứng ngắc.

"Chú ý an toàn."

Cố Hành Thâm còn chưa dứt lời liền không chút do dự xoay người rời đi, dường như không muốn nhìn thêm một giây một phút nào nữa.

Cung Tiểu Kiều cùng Kim Mộc Lân đều ngây ngốc nhìn bóng lưng đột nhiên rời đi của anh.

Về mặt Kim Mộc Lân tràn đầy hoài nghi gãi gãi đầu, "A xong rồi? Lần này lại có thể trời quang mây tạnh, đây là chuyện gì xảy ra vậy? Không đúng lắm à nha!"

"Lạ chỗ nào?"

"Chẳng lẽ em không cảm thấy được sao? Quá không đúng mới đúng á! Đây nếu là bình thường, chủ nhân nhà em đã sớm hóa thành quỷ KO anh ngay tại chỗ, lần này lại có thể dịu dàng đến vậy! Ừm ừm, so sánh với thái độ bình thường thì đúng là cực kỳ dịu dàng. Anh nói này, anh ta, anh ta chắc không phải..."

"Đúng vậy đúng vậy! Bởi vì anh ta yêu anh rồi, cho nên mới dịu dàng với anh như vậy!"

"..." Kim Mộc Lân bị nghẹn rồi.

"Còn nữa, đừng cứ mãi gọi chủ nhân nhà em chủ nhân nhà em như vậy! Gọi giống như em thật sự là sùng vật anh ta nuôi vậy!" Cung Tiểu Kiều bắt mắt kháng nghị.

Kim Mộc Lân cười khê mở cửa xe giúp cô, "Đi đâu? Anh đưa em."

"Đường Lợi Dân."

"Đã trễ thế này em tới nơi đó làm gì? Đi tới chỗ anh đi! Phòng cho tổng thống nha!"

"Em thuê nhà ở bên ngoài."

Kim Mộc Lân lập tức hưng phấn nói, "Vậy anh ở cùng với em!"

"Không được."

"Tại sao?" Kim Mộc Lân trở mặt trong chớp mắt, một bộ dáng oán phụ nhìn cô.

"Chỗ của em nhỏ lắm, hơn nữa chỉ có một cái giường rộng chưa tới một mét."

"Không sao, anh không ngại chen chúc." Kim Mộc Lân nháy mắt bán manh.

Cung Tiểu Kiều rõ ràng đã miễn dịch một bộ này của hắn, "Bớt nói nhảm, ngoan ngoãn về khách sạn anh mà ở đi."

"Tiểu sư muội, người ta chính là cô ý đến thăm em đây, sao em có thể vô trách nhiệm ném anh ở khách sạn chứ!"

"Cũng bởi vì phụ trách với anh nên mới muốn sắp xếp anh đến khách sạn." Cung Tiểu Kiều trả lời.

"Xùy---- tiểu sư muội, em thế này là không muốn phụ trách, cho nên mới không để bản thân có lỗi gì với anh đúng không?"

"Biết là tốt rồi."

Đèn đỏ dừng xe.

Kim Mộc Lâm chồm người qua một chút, "Vây... Nếu như coi như em phạm sai lầm với anh, anh cũng không cần em phụ trách thì sao?"

"Xin lỗi, bản tăng là một nhân sĩ chính nghĩa có trách nhiệm, vị thí chủ này, xin ngài tự trọng!"

Kim Mộc Lâm thất bại trở lại chỗ cũ, "Phục em rồi! Người phụ nữ có thể chống cự với cám dỗ của anh, tiểu sư muội, em là người đầu tiên đấy!"

"Không cần phải cảm thấy nản lòng, anh có thể xem em như đàn ông." Cung Tiểu Kiều chân thành đề nghị.

Ánh mắt Kim Mộc Lâm đi xuống, rơi vào trước ngực cô, "Khụ khụ, cái này sợ rằng có chút khó..."

Cung Tiểu Kiều chảy đầy hắc tuyến, "Ánh mắt anh đang nhìn nơi nào đó..."

Kim Mộc Lâm cười hắc hắc, "Nói chuyện chính, Cố Hành Thâm đồng ý cho em dọn ra ngoài sao?"

"Tại sao phải cần anh ta đồng ý?"

Chân mày Kim Mộc Lâm cau lại, "Làm sao vậy? Nhìn ý em... Con chim nhỏ cuối cùng cũng tự do?"

Cung Tiểu Kiều quay đầu ra nhìn ngoài cửa sổ, không nói gì.

"Ha ha, vậy có phải đại biểu sau này mặc kệ anh làm gì với em, tên kia cũng không thể xen vào đúng không?" Kim Mộc Lâm lộ ra vẻ mặt tiểu nhân đắc chí, cười tà xít lại gần cô.

Cung Tiểu Kiều đáp cho một đấm, "Anh ta sẽ không làm gì anh, nhưng em sẽ!"

"Sh... Tiểu sư muội, bây giờ cũng không có đại ma đầu ngăn cản, đừng lạnh lùng với anh như vậy mà!" Kim Mộc Lâm ủy khuất than phiền.

"Bát Giới, lúc nào thì anh mới chừng chặc lên một chút đây?" Cung Tiểu Kiều bắt đắc dĩ nâng trán.

Người này chắc chắn là trước kia ở Thiếu Lâm Tự nghiền đến điên rồi, một khi xuống núi liền la lối om sòm... Như heo vậy!

Mặt của Kim Mộc Lâm nháy mắt liên tục xuống, "Hừ, nếu anh đây là Bát Giới, vậy em chính là Cao Thúy Lan!"

"Biến, chị đây là Hằng Nga!"

"Hằng Nga vút chồng xuống ăn một mình, không được không được!"

"Vậy thì ông đây làm Tề Thiên Đại Thánh đi! Bát Giới, từ bỏ ý định đi! Trong lòng Hầu ca ta chỉ có sư phụ!"

"..."

Hai người anh một lời em một lần, anh nghiền một câu em nghiền một câu, cứ như vậy lái đến cửa nhà trọ.

Cung Tiểu Kiều đột nhiên phát hiện bản thân thật ra cũng rất không ổn trọng. Nhị sư huynh là la lối om sòm như heo, vậy thì cô tuyệt đối chính là con khi la lối om sòm kia.

Ai, thật đúng là nguru tầm nguru mã tầm mã, vật hợp theo loài mà!

-

"Tốt rồi, đưa đến đây là được rồi!" Cung Tiểu Kiều xuống xe vẫy vẫy tay với hấn.

Kim Mộc Lâm cũng xuống theo, "Anh đưa em tới cửa."

"Được rồi."

Vì vậy, hai người đi tới trước cánh cửa.

Cung Tiểu Kiều lại vẫy tay, "Bái bai ~ ngày mai lại chơi với anh ~ trở về ngủ sớm một chút!"

"Được, ngủ ngon." Kim Mộc Lâm biết điều gật đầu.

Cung Tiểu Kiều xoay người liền muốn đóng cửa, Kim Mộc Lâm lại đột nhiên lách người chui vào, rầm một tiếng đóng cửa lại.

"Đừng để ngày mai, tiểu sư muội, tối nay theo anh đi ~"

-

Tác giả có lời muốn nói: Hi hi, Nhị sư huynh có đáng eo không nào, tiếp theo chính là khung cảnh anh Boss nào đó bị mẹ kế hớ chúng bạn xa lánh sẽ bị con hàng đáng eo này chọc tức đến học máu nha ~

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Tiêu hồn! Quá tiêu hồn rồi!

Editor: Ngan Tĩnh.

Kim Mộc Lâm cứ như thể nuốt lời, mặt dày mạnh mẽ chen chúc mà vào.

Người kia vừa vào phòng liền thoải mái như đang ở nhà mình, mang đôi dép con thỏ nhỏ màu hồng chẳng chút vừa chân của cô vào, chạy lạch bạch đến ghế sa lon, dựa vào gối dựa con ếch màu xanh lá cây của cô, thậm chí còn ôm chặt gối ôm gấu con bảo bối của cô vào ngực.

Tựa cằm trên đầu gấu con, nắm hai tay gấu con tạo hình đáng yêu, "Tiểu sư muội, có gì ăn không? Thật là đói quá!"

Sư huynh không hề là sư huynh, so về vô lại, cô quả thật không phải là đối thủ.

"Bán manh(*) đáng xấu hổ!"

(*) giả vờ đáng yêu, hoặc cố tỏ ra đáng yêu.

Cung Tiểu Kiều đoạt lại dép mang vào, liếc mắt khinh bỉ nhìn hắn.

Kim Mộc Lâm nhìn cô, đang muốn nói chuyện, lại đột nhiên đổi sắc mặt, một tay túm cô vào lòng

"Kim Mộc Lâm! Anh lại nổi điên cái gì đó hả?"

Cung Tiểu Kiều vùng một quyền tới.

Kim Mộc Lâm chuẩn xác đón lấy nắm đấm của cô, cảm trong lòng bàn tay, thần sắc nghiêm túc nhìn chăm chăm cô, không còn vẻ đùa giỡn như thường ngày.

"Làm sao đây?" Thấy vẻ mặt hắn không đúng, Cung Tiểu Kiều hoài nghi.

Hắn chậm rãi nói ra từng chữ, "Ai đánh?"

"Hả?"

"Vết thương trên mặt, ai đánh?"

Mãi đến khi Cung Tiểu Kiều mở đèn, hắn mới nhìn rõ ràng vết tích đã mờ nhạt trên mặt cô, hắn là vết thương từ mấy ngày trước.

Cung Tiểu Kiều ngây ngẩn, ngay sau đó cũng lảng tránh không trực tiếp trả lời, "Không có gì, đã qua rồi."

Kim Mộc Lâm trầm ngâm, "Là Cố Hành Thâm, đúng không?"

"A, anh với Đại sư huynh quả nhiên đều thông minh giống nhau, đoán một cái là trúng."

"Mộc Vô Tà cũng biết?"

"Ừm."

"Không công bằng, lại có thể nói với anh ta trước cả anh..."

Kim Mộc Lâm ảo não lấy đầu đụng đụng gấu.

Cung Tiểu Kiều đau lòng ôm gấu nhỏ mềm mại vào trong lòng, "Có làm hay không vậy! Loại chuyện này mà còn muốn so bì với nhau!"

"Khó trách em lại chuyển ra ngoài ở, thì ra là bởi vì chuyện này?" Kim Mộc Lâm bỗng nhiên tỉnh ngộ.

"Một cái tát đổi tự do sau này, rất đáng giá." Cung Tiểu Kiều tự giễu.

Kim Mộc Lâm cực kỳ tức giận, "Anh ta lại có thể bạo hành với em?! Thật sự là quá phẫn! Hôm nay anh thấy anh ta vẫn rất tốt, không có vết thương không có bệnh tật, chẳng lẽ em không đánh trả sao?"

Cung Tiểu Kiều cười khổ nói, "Dù sao anh ta cũng là trưởng bối, chẳng lẽ anh lại muốn em tát lại anh ta ngay tại chỗ sao?"

Kim Mộc Lâm bực tức vỗ bàn, "Trưởng bối cái rắm ấy! Tên kia tuyệt đối tồn tâm tư xấu xa với em! Nếu quyết định rời đi, sau này cũng ít dính líu tới anh ta, cách càng xa càng tốt."

Cung Tiểu Kiều cau mày, có chút tức giận, "Nhị sư huynh, anh đừng nói vậy! Có lúc anh ấy quả thật bá đạo vô lý, trên một số chuyện nào đó cũng bảo thủ nghiêm khắc đến quá đáng. Nhưng, anh ấy vẫn rất chăm sóc em, em vẫn luôn xem anh ấy như anh trai."

Cung Tiểu Kiều dừng một chút, vẻ mặt có chút cô đơn, "Trừ mẹ cùng ông nội ra, anh ấy là người thân nhất của em. Nếu chỉ là một người chẳng thân quen, em cũng sẽ không khó chịu đến như vậy, cũng chính bởi vì anh ấy rất quan trọng với em, em mới không thể chịu đựng..."

Kim Mộc Lâm lắc đầu một cái, "Đứa bé ngốc, anh nên nói em dần, hay nói em quá cảm tình đây? Em quá ngây thơ rồi! Tin tưởng anh, chỉ có đàn ông mới có thể hiểu rõ ánh mắt kia của anh ta, cứ xem như em xem anh ta là anh trai, anh ta cũng không xem em là em gái!"

Cung Tiểu Kiều hơi hơi cúi đầu, "Cái này đương nhiên là em biết, anh ấy chỉ có một đứa em gái, em nào có thể với cao ngạo."

Kim Mộc Lâm thấy cô cố ý tránh đi ý của mình, cũng không nói gì thêm nữa, chỉ là cũng còn may cô đã thoát khỏi ma quỷ. (Tay yêu ma quỷ quái)

"Ha ha ~ mặc kệ thế nào, chúc mừng em thoát khỏi ma quỷ, tối nay đi mua một ít rượu trở lại ăn mừng đi!"

Kim Mộc Lâm lập tức khôi phục tinh thần, hưng phấn đề nghị.

Cung Tiểu Kiều lườm hần một cái, "Em bị cảm, không thể uống rượu, nơi đây là địa bàn của em, cấm uống rượu, cho nên anh cũng không được uống."

"Ai! Thật mất hứng!"

Kim Mộc Lâm than phiền.

"Mất hứng thì anh cứ trở lại khách sạn của anh là được rồi!"

"Có hứng có hứng, quả thật rất có hứng thú mà!"

Kim Mộc Lâm vội vàng khâu thị tâm phi mà đôi lời nói.

"Anh vừa mới nói dối, chỗ này của em chỉ có mì ăn liền."

"Được, anh không kén ăn."

-

Sáng ngày hôm sau, Kim Mộc Lâm eo mỗi lưng đau bò dậy (!!!)

Tối hôm qua hần ngủ trên sofa nhỏ ở phòng khách, bởi vì chỗ nằm quá nhỏ không thoải mái, nhiều lần té xuống đất, buổi sáng thức dậy toàn thân đau đớn như bị nghiền nát.

"Hi, chào buổi sáng Nhị sư huynh ~ cái sofa này của em có so được với căn phòng Tổng thống của anh không?" Cung Tiểu Kiều cười hi hi chào hỏi.

Kim Mộc Lâm đỡ thất lưng đứng lên, "Tiêu hồn! Quá tiêu hồn rồi!"

"Xùy---- Đáng đời!" Cung Tiểu Kiều cười trên nỗi đau của người khác.

Thấy Cung Tiểu Kiều dường như đang chuẩn bị đi ra ngoài, Kim Mộc Lâm vội vàng hỏi, "Em đi đâu vậy?"

"Đi mua thức ăn."

"Mua thức ăn? Không phải em còn lên lớp sao? Chẳng lẽ có ý xin nghỉ ở nhà cùng anh sao?"

"Xin lỗi, khiến anh thất vọng rồi, chúng ta đã nghỉ."

Kim Mộc Lâm cười hì hì mặc quần áo, "Ha, nghỉ lại càng tốt như vậy là có thể ngày ngày tìm em chơi rồi, em đi mua thức ăn đúng không! Anh cũng phải đi."

"Anh ở nhà trông nhà cho em! Đợi lát nữa em mua thức ăn sáng về cho anh!"

"Anh ở nhà một mình buồn chán biết bao nhiêu! Mang anh đi chung đi nha nha nha!"

"Lại làm loạn có tin em bán đứng anh không?" Cung Tiểu Kiều nổi lửa giận.

Kim Mộc Lâm lập tức lấy nhu thắng cương, đáng thương nhìn cô, "Đừng bán đứng anh mà, người ta không chỉ biết ăn cơm, hơn nữa còn biết nấu cơm! Tiểu sư muội, anh sẽ hóa trang, cho anh mười phút, anh tuyệt đối sẽ không gây họa cho em, có được không?"

Cung Tiểu Kiều xạm mặt lại, "..."

Thật ra thì nguyên nhân Cung Tiểu Kiều thỏa hiệp chính là để hấn ở nhà một mình càng không thấy yên lòng, vẫn là đặt dưới mí mắt canh chừng thì hơn.

Mặc dù bên ngoài đã ngừng mưa, nhưng gió rét vẫn lạnh thấu xương.

Cung Tiểu Kiều vỗ trang đầy đủ, bởi vì sợ lạnh.

Kim Mộc Lâm cũng vỗ trang đầy đủ, bởi vì sợ người nhận ra.

Kim Mộc Lâm đảo mắt nhìn qua, nhìn thấy cách đó không xa có một chiếc Porsche màu xanh da trời đang đậu ở đó, đầu tiên trong con ngươi hiện ra vẻ kinh ngạc, sau đó lại chuyển thành nghiền ngẫm.

"Tiểu sư muội, tới đây tới đây!" Kim Mộc Lâm bắt chuyện.

"Làm cái gì?" Cung Tiểu Kiều đi ở phía trước xoay người, bởi vì mang khẩu trang, nói chuyện đọc nhãn rõ từng chữ vẫn có chút không rõ ràng.

Kim Mộc Lâm kéo cô qua, không nói hai lời, trực tiếp cúi người, ép xuống vị trí môi của cô...

-

Tác giả có lời muốn nói: Hôn cách khẩu trang nhé ~ nhưng là Cố Hành Thâm không biết nhé ha ha ha ~ trừ thời gian ăn cơm ra chẳng có giờ nào là nhàn rỗi, rồi cuộc cũng xong chương cuối cùng trong ngày, tiếp tục chạy bản thảo ngày mai ~ các tình yêu, cầu yêu thương nhé ~

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Giã a giã ~ nghiền a nghiền ~

Editor: Ngạn Tĩnh.

"Kim Mộc Lâm, anh làm gì vậy?"

"A, không có gì! Một nụ hôn chào buổi sáng thuần khiết thôi, cách hai tầng khẩu trang mà!" Kim Mộc Lâm đưa hai ngón tay ra làm một cái "Hai", để biểu hiện thuần khiết cỡ nào.

"Càng nhìn càng thấy anh hai(*)!" Cung Tiểu Kiều đồng tình liếc mắt nhìn hấn một cái.

(*) Hai= nhị= ngu.

Kim Mộc Lâm liếc mắt nhìn chiếc Porsche màu xanh da trời rời đi, cười hì hì ôm vai cô đi về phía siêu thị.

Vừa nghĩ tới có thể không chút kiêng kỵ si và Cố Hành Thâm, hơn nữa đối phương còn tuyệt đối sẽ không đánh lại, Kim Mộc Lâm liền tỏ vẻ khá là hưng phấn, vừa rồi chẳng qua chỉ là thử nghiệm dao mổ trâu một chút mà thôi.

Nhớ năm đó, mỗi lần hấn tìm tiểu sư muội thân yêu đi hẹn hò, luôn sẽ gặp cái bản mặt hung thần ác sát kia, thế cho nên tạo thành thương tổn cùng bóng

mà rất lớn đối với tâm hồn nhỏ bé mong manh dễ vỡ của hắn.

Ai, chuyện cũ nghĩ lại mà kinh...

-

Trong siêu thị rất nhiều người, Cung Tiểu Kiều chen chúc không ngừng xuyên qua một đám bác gái, thế cho nên không cẩn thận quên đi sự tồn tại của Kim Mộc Lâm.

Lúc trăm đắng ngàn cay tìm được Cung Tiểu Kiều, Kim Mộc Lâm quả thật là ủy khuất vô cùng.

"Tiểu sư muội, em cố ý bỏ anh lại, quả nhiên là muốn len lén bán đứng anh sao?"

Khóe miệng Cung Tiểu Kiều có chút co rút, "Ai bảo anh không theo sát em! Em trái lại cũng rất muốn bán đứng anh, chỉ là cũng phải bán được chứ! Ai sẽ mua một tên cả ngày chỉ biết ăn, chuyện gì cũng không biết làm như anh!"

Kim Mộc Lâm tự luyện lập tức online, "Cắt, tiểu sư muội, em cũng thật không hiểu biết giá thị trường rồi, phụ nữ muốn bao nuôi anh xếp từng hàng dài đây!"

"..."

Trong đầu Cung Tiểu Kiều lập tức hiện ra bức tranh thế này, Kim Mộc Lâm quỳ ở dưới đáy cầu vượt, trước mặt đặt một cái chén bẻ, gió rét thổi bay từng chiếc lá nhẹ bay bay, bên cạnh có một cái bảng hiệu viết: Cầu bao nuôi! Năng lực: Ăn cơm. Sở trường: Ăn cơm! -_-

Thật ra thì, lời Kim Mộc Lâm nói cũng không phải chỉ tự luyện khoe khoang, mà là có điều tra hẳn hoi.

Một tạp chí bát quái nào đó từng khảo sát điều tra một hồi, công bố ra hai bảng xếp hạng, một cái là bảng xếp hạng đàn ông mà các cô gái muốn bao nuôi nhất, một cái là bảng xếp hạng đàn ông mà các cô gái muốn bị bao nuôi nhất.

Cái trước là do diễn viên kiêm ca sĩ Kim Mộc Lâm đứng đầu bảng, mà cái sau là một nhân sĩ giới kinh doanh dù vẫn luôn khiêm tốn nhưng vẫn làm cho các fan nữ yêu thương cuồng nhiệt không dứt- Cố Hành Thâm đứng đầu.

Lại nói, tính cách của hai người đàn ông này thật đúng là hai thái cực.

Một người là loại hình phong lưu đa tình, là đối tượng hoàn mỹ trong lòng mỗi cô gái, một người là loại hình thành thực ôn trọng, là ông chồng hoàn mỹ trong lòng mỗi cô.

"A! Tiểu sư muội, em có muốn thử một chút hay không? Thật ra thì anh rất dễ nuôi luôn á!" Kim Mộc Lâm bắt đầu cực kỳ nhiệt tình rao bán chính mình.

"Miễn." Cung Tiểu Kiều tỏ vẻ không hề có hứng thú.

"Tiểu sư muội, em quá làm người ta đau lòng, em đây là đang nghi ngờ nhân cách của anh sao?!" Kim Mộc Lâm đang rung rung muốn khóc, đột nhiên kéo Cung Tiểu Kiều chạy đến khu quầy hải sản, "Tiểu sư muội, anh muốn ăn cái này!"

"Không được, cái này em không biết làm." Cung Tiểu Kiều thật không còn gì để nói, chân trước vừa nói mình dễ nuôi, chân sau liền kéo cô muốn mua hải sản.

"Vậy cái này? Muốn ăn thịt!" đôi mắt Kim Mộc Lâm sáng lên.

Cung Tiểu Kiều liếc mắt nhìn giá thịt heo, ôi mẹ ơi! Đầu năm nay thịt heo cũng đắt gần bằng thịt người cmml rồi!

"Cũng sẽ không!"

"Vậy em biết làm món gì?" Không được ăn thịt, Kim Mộc Lâm có chút mất hứng.

"Cà chua trứng trắng."

Kim Mộc Lâm liếc mắt nhìn một giỏ cà chua Cung Tiểu Kiều mua, "Tiểu sư muội, em mua nhiều Dorsey đỏ như vậy làm gì? Anh nhớ rõ em không thích thứ đồ chơi này mà! Anh cũng không thích ăn!"

Cung Tiểu Kiều chọn cà chua xong lại chọn sốt cà chua, sau đó chọn đủ loại quả có màu đỏ, "Em làm món gì anh cứ ăn là được rồi! Ít chọn ba lựa bốn với em, vừa rồi còn nói mình dễ nuôi cơ mà! Không hải lòng vậy thì anh trở về khách sạn ở đi, đừng kẻ cặn em!"

Những lời này của Cung Tiểu Kiều vừa ra, Kim Mộc Lâm lập tức không dám nói một câu oán hận, nhưng trong miệng vẫn không cam lòng lắm lắm, "Tiểu sư muội ngượng đài anh..."

Cung Tiểu Kiều không để ý tới hắn, nghiêm túc đi loay quanh, đang bồi hồi chỗ quầy bán máu vịt, suy nghĩ xem xét có nên đi chợ mua con vịt sống lấy máu hay không, trong đầu đúng lúc hiện ra cảnh tượng máu tanh liên bắt đầu hai chân nhũn ra, cuối cùng vẫn là không thể chống đỡ nổi.

Cứ như vậy, trước giải quyết cà chua đi!

"Nhị sư huynh, dìu em một chút..."

"Sao vậy?" Kim Mộc Lâm lập tức thu hồi tâm tư đùa giỡn, vội vàng tới dìu cô.

"Em có chút choáng váng, không sao, sẽ ổn ngay thôi!"

"Anh nhớ hình như em choáng váng với máu nà? Đã nói đừng mua cà chua rồi, màu hồng hồng đỏ đỏ dọa người lắm á!" Kim Mộc Lâm nói xong liền cầm lấy giỏ trong tay cô.

Cung Tiểu Kiều lại ôm chặt không chịu buông tay, "Em muốn luyện tập một chút xem có thể khắc phục khuyết điểm choáng váng máu hay không, nếu không nhớ sau này quay phim có đạo cụ cần dùng đến máu thì phải làm sao?"

Kim Mộc Lâm suy nghĩ một chút, "A, nói cũng phải nha! Coi như không quay phim thì cũng rất phiền toái, nhất là làm phụ nữ, mỗi tháng đều có mấy ngày như vậy! Anh có chút hiếu kỳ, tiểu sư muội làm sao vượt qua mấy ngày kia được... Sẽ không phải mỗi lần đều choáng váng..."

Nhắm mắt lại là được, nhưng khẳng định vẫn sẽ có chỗ không thích hợp.

"Chưa từng nghe qua câu lòng hiếu kỳ hại chết mèo sao? Đừng cả ngày chỉ biết tò mò chuyện không nên biết!" Cung Tiểu Kiều then quá hóa giận đỏ mặt trừng mắt liếc nhìn hắn một cái.

Lần này sờ dĩ Cung Tiểu Kiều giữ Kim Mộc Lâm lại thật ra thì còn một nguyên nhân quan trọng, đó chính là để tránh lúc mình đang huấn luyện ngất đi lại không có người giải quyết cho.

-

Tất cả đạo diễn cần dùng đều được mua đủ.

Cung Tiểu Kiều trở lại phòng trọ, lấy cà chua vừa được mua ra chọn hai quả, dùng dao cắt thành từng khối từng khối, sau đó bỏ tất cả vào một cái tô thủy tinh, rồi bắt đầu dùng chày cán bột giã nát...

Giã a giã...

Nghiền a nghiền...

Chỉ chốc lát sau cà chua liền bị giã đến nát bét, một tô đầy chất lỏng màu đỏ rực...

Kim Mộc Lâm ngồi ở trên ghế sa lon vừa xem ti vi vừa gặm cà chua, nhìn thấy cũng phải giật mình...

Bộ dạng này của bé con thật đúng là rất giống như đang bằm thịt, có chút chút dọa người!

Kim Mộc Lâm yên lặng bỏ nửa trái cà chua đang ăn dở xuống đĩa, khụ khụ một tiếng, thật sự nhìn xong ăn không vào nữa.

Chắc chắn, quá tàn bạo, quá tàn bạo, cà chua đáng thương, tội mặc niệm cho cậu...

Bên này Kim Mộc Lâm đang muốn mặc niệm, liền nghe được từ phòng bếp truyền đến một tiếng "bịch bịch"----

Cung Tiểu Kiều ngất xỉu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Đây, Con Muốn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Buông cô ấy ra!

Editor: Ngạn Tĩnh.

Kim Mộc Lâm vội vàng thả Cung Tiểu Kiều lên ghế sa on, sau đó rầu rĩ nhìn cô.

Trước đó cô nhóc này đã nhắc nhở hắn rồi, nhờ đâu cô ngất xỉu thật, vậy hãy đánh thức cô dậy.

Đánh thức à...

Dùng cách gì cũng đều được sao?

Bộ đáng chẳng chút phòng bị nào nằm trước mặt hắn, hơn nữa còn có lý do danh chính ngôn thuận.

Vậy rốt cuộc hắn có nên ăn hay không đây? Hay là không ăn?

Ngay khi Kim Mộc Lâm do dự không quyết, chuông điện thoại di động của Cung Tiểu Kiều vang lên.

"Chú Cố... Chẳng lẽ là ba Cố Hành Thâm?"

Kim Mộc Lâm đang suy nghĩ vấn đề có nên ăn hay không, lòng có chút không yên, vốn đang định nhấn tắt, cuối cùng lại nhấn sai.

"Tiểu Kiều..."

Kim Mộc Lâm bị dọa sợ hết hồn, đây không phải giọng nói của Cố cảm thú sao?

Tại sao hắn lại có phản xạ có điều kiện kinh sợ thế này? Trái lại bây giờ hắn đếch phải sợ anh ta nữa! Phi phi! Cho tới bây giờ hắn chưa từng sợ anh ta!

"À ~ là chú Cố à ~"

Cố Hành Thâm khựng lại một chút, sau đó ngữ khí bình tĩnh nói, "Kim Mộc Lâm, để Tiểu Kiều nghe điện thoại."

"Tìm tiểu sư muội của tôi có chuyện gì? Ngại quá nha! Bây giờ cô ấy không tiện nghe ắm!"

"Cô ấy đang làm gì?" Ngữ khí tình tiết phức tạp.

"À ~ Cô ấy vừa rồi vận động quá kịch liệt, ngất rồi!"

Tút-----

Kim Mộc Lâm vốn đã soạn sẵn một dãy dài lời thoại rồi, lại không ngờ Cố Hành Thâm chỉ nghe tới đó liền cúp điện thoại.

Ai, thật không dễ chơi!

-

Tập đoàn Cố thị.

Đường Dữ run lấy lấy nói, "Anh, tài liệu trong tay anh... Sắp bị anh bóp thành bột phấn rồi..."

Cố Hành Thâm ném giấy vụn trong tay đi, không nói một lời bước ra ngoài.

Thẩm Nhạc Thiên lau mồ hôi, "Thật nguy hiểm, mấy ngày nay lão đại tùy thời đều ở trong trạng thái bùng nổ, các cách phòng ngừa bạo lực là rất quan trọng đó..."

-

Kim Mộc Lâm đang xoắn xít, cửa lại đột nhiên bị mở từ bên ngoài, Cố Hành Thâm kéo bao lớn bao nhỏ, như không có người bên cạnh, tự nhiên bước vào.

Kim Mộc Lâm kinh ngạc sợ hãi nhìn anh, "Anh vào bằng cách nào..."

Cố Hành Thâm trực tiếp lách người bước vào, trong phòng lập tức truyền đến mùi cà chua nhè nhẹ, lại nhìn thấy Cung Tiểu Kiều nằm trên ghế sa lon, trong nháy mắt Cố Hành Thâm liền hiểu chuyện gì xảy ra.

Vì vậy, gương mặt nghiêm nghị dọa người dần dần trở nên ung dung.

"Tại sao anh lại có chìa khóa?" Kim Mộc Lâm chất vấn.

Cố Hành Thâm trực tiếp làm lơ hắn, tới tới lui lui bày biện từng thứ trong tủ ra.

"Tôi muốn kiện anh tự tiện xông vào nhà dân!" Kim Mộc Lâm phát điên.

Cố Hành Thâm kéo vali quần áo vào trong phòng cô, kéo dây khóa kéo, lấy quần áo ra treo lên, mở tất cả bao lớn bao nhỏ, ngay cả những vật lè tẻ cũng bày biện chỉnh sửa thật tốt.

"Này này! Anh xem nơi này là nhà mình đấy à! Rốt cuộc anh có nghe tôi nói hay không? Đệt! Chẳng lẽ mình có năng lực tàng hình mà ngay cả mình cũng

không biết!?" Kim Mộc Lâm hoàn toàn xù lông, lơ lơ sau lưng Cố Hành Thâm tới tới lui lui, nhưng người trước mặt lại chẳng thèm liếc mắt nhìn hắn một cái.

Bận việc một hồi, Cung Tiểu Kiều vẫn chưa tỉnh lại.

Cố Hành Thâm rót ly nước ấm tới, trước tiện đặt nước lên bàn trà, sau đó đỡ nửa người Cung Tiểu Kiều lên.

Cô mặc quá nhiều quá kín đáo, tròn tròn một đồng, hơn nữa nút thắt trên cổ cũng cài chặt chẽ.

Cố Hành Thâm đưa ra ngón tay thon dài, bắt đầu từ chỗ cổ áo, cời từng nút áo khoác của cô.

Kim Mộc Lâm găm thét tiến lên, "Cầm thú, buông cô ấy ra! Anh muốn làm gì với tiểu sư muội của tôi!:

Cố Hành Thâm rút cuộc cũng chịu nhìn thẳng mặt hắn, chỉ là, cái nhìn kia xen lẫn ánh đao trên chiến trường, gió lốc thời xa xưa, mưa máu gió tanh...

Kim Mộc Lâm vèo một tiếng lùi về núp sau TV.

Cố Hành Thâm thu hồi ánh mắt, cởi áo khoác giúp cô, lại kéo khóa kéo của chiếc áo may ô bông bó sát trên người cô...

Kim Mộc Lâm không ngừng dùng móng vuốt cào cào tường, "Cầm thú cầm thú cầm thú..."

Làm sao bây giờ! Làm sao bây giờ! Tiểu sư muội sắp bị ăn sạch rồi, nhưng bản thân lại đánh không lại tên kia!

Kim Mộc Lâm nghiêm túc nhìn chăm chú vào từng cử chỉ hành động của Cố Hành Thâm, tích góp sức lực cho lần gắng sức cuối cùng, cũng còn may Cố Hành Thâm không tiếp tục cởi nữa, mà là bắt đầu ấn huyết nhân trung (cái chỗ giữa mũi và miệng).

Thấy cô có chút muốn tỉnh, Cố Hành Thâm liền đỡ cô dứt nước.

Cung Tiểu Kiều từ từ mở mắt ra, "Khục khục, sư huynh..."

"Tỉnh rồi." Cuối cùng Cố Hành Thâm cũng mở miệng nói chuyện rồi.

Thần sắc của Cung Tiểu Kiều có chút mê mang, "Cố Hành Thâm?"

Cố Hành Thâm để ly xuống, "Ừm"

Cung Tiểu Kiều thanh trừ hết hình ảnh màu đỏ trong đầu, hít thở chậm rãi thuận khí, "Sao anh lại ở đây?"

"Chuyển hành lý tới cho em." Cố Hành Thâm trả lời.

Cung Tiểu Kiều: "Vậy anh vào bằng cách nào?" Sở dĩ hỏi như vậy cũng là bởi vì sư huynh tuyệt đối sẽ không mở cửa cho anh.

Cố Hành Thâm: "Chìa khóa."

Cung Tiểu Kiều: "Chìa khóa ở đâu ra?"

Cố Hành Thâm: "Tìm chủ nhà xin."

Cung Tiểu Kiều: "Sao chủ nhà lại đưa cho anh?"

Cố Hành Thâm: "Anh nói anh là anh trai em."

Cung Tiểu Kiều: "Bà ấy tin tưởng?"

Cố Hành Thâm: "Ừm"

Cung tiểu Kiều: "Thật đúng là một chủ nhà không đáng tin cậy..."

Cung Tiểu Kiều suy nghĩ, xem ra sau này tìm chủ nhà không thể tìm phụ nữ, nếu không ở trước mặt Cố Hành Thâm hoàn toàn không có một chút sức đề kháng nào.

Giờ phút này, Kim Mộc Lâm đã ai oán muốn chết rồi!

Mẹ nó chứ! Cái này cũng quá quá kỳ thị cmnr?

Câu hỏi của tiểu sư muội, hỏi gì anh ta đáp nấy, bản thân đi theo sau đít anh ta loay quanh lâu như vậy anh ta một chữ cũng keo kiệt chp.

"Đúng rồi, sư huynh đâu?" Cung Tiểu Kiều hỏi.

Kim Mộc Lâm chảy nước mắt đầy mặt, tiểu sư muội à! Anh ở chỗ nào! Rốt cuộc tiểu sư muội cũng nhớ tới anh rồi, sư huynh thật là cảm động, sư huynh có lỗi với em...

"Nơi ấy." Cố Hành Thâm nhìn về phía TV.

"Nhị sư huynh, anh làm ở ở chỗ đó làm gì vậy?" Cung Tiểu Kiều hoài nghi nhìn sang.

"Tiểu sư muội, em phải làm chủ cho anh..." Kim Mộc Lâm khóc kể.

Nhìn thấy bộ dáng đau lòng muốn chết không muốn sống kia của Kim Mộc Lâm, biểu tình của Cung Tiểu Kiều có chút quái dị, nghiêm túc nhìn Cố Hành Thâm, "Cố Hành Thâm, anh thừa dịp lúc tôi hôn mê, đã làm gì với Nhị sư huynh của tôi rồi?"

"Không làm gì cả."

"Thật sự? Mặc dù Nhị sư huynh của tôi... Dáng dấp của anh ấy khá là đẹp đẽ, nhưng dù sao anh ấy vẫn là đàn ông, anh cũng không thể..."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bão Bối: Người Mẹ Nay, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Trước khi cưới không thể...

Editor: Ngan Tĩnh.

Vì chứng minh cho sự trong sạch của mình, Kim Mộc Lâm bị buộc đi ra giải quyết, "Anh ta không làm gì với anh cả...";

"Ăn trưa chưa?" Cố Hành Thâm hỏi.

"Ăn anh đào, sốt cà chua, cà chua trứng trắng, canh trứng cà chua, cà chua trộn đường..." Cung Tiểu Kiều vừa nhớ vừa đếm.

"Bụng không đau sao?"

"A, là có một chút khó chịu!"

Cố Hành Thâm mở tủ lạnh nhìn một cái, một màu đỏ chói thật là lóa mắt.

Cũng còn may anh đã có dự liệu trước, trước lúc tới đã mua một ít thức ăn mang đến.

"Nấu cơm cho em ăn nha?"

"A, không cần, tự tôi giải quyết được, anh trở về làm việc đi! Đừng quan tâm bậy bạ!" Cung Tiểu Kiều từ chối.

"Đúng vậy đúng vậy! Tiểu sư muội đã có tôi chăm sóc rồi! Anh đừng quan tâm bậy bạ!" Kim Mộc Lâm cũng bắt đầu đuổi khách.

Cố Hành Thâm không so đo với hắn, mà là đổi một cách nói, "Anh còn chưa ăn, có thể mượn phòng bếp của em dùng một chút không, anh có mang theo nguyên liệu."

Cung Tiểu Kiều gãi gãi đầu một cái, "Vây cũng được."

Kim Mộc Lâm đắm ngực dặm chân, "Cái tên hồ ly giả giáo hoạt này! Tiểu sư muội, đừng dễ dàng thỏa hiệp như vậy chứ! Anh vẫn là quá non nớt!"

"Cây ngay không sợ chết đứng, em không cần phải có ý tránh né bài xích anh ta!"

"Lời là nói như vậy, nhưng có ngay cũng là em, không có nghĩa anh ta là ngay thẳng đâu!"

"Đừng làm phiền, em đang rất bận rộn đó!" Cung Tiểu Kiều tiếp tục công trình chưa hoàn thành.

-

Cố Hành Thâm tự nhiên bận rộn trong phòng bếp của Cung Tiểu Kiều, chỉ chốc lát sau bên trong liền truyền đến từng hồi từng hồi mùi thức ăn thơm nồng, làm cho bụng cô càng biểu tình dữ dội hơn, cà chua gi捣 tất cả đều chỉ là thứ trợ tiêu thôi a...

Nấu xong, Cố Hành Thâm bung món lên.

Ba món ăn một món canh.

Mỗi đĩa thức ăn đều là đồ rừng rực, làm rất cay nóng, câu người thèm ăn...

Cung Tiểu Kiều đã không nhớ rõ bản thân bao lâu rồi chưa được ăn cay, trước kia ăn không cay không vui, sau đó vừa nhìn thấy màu đỏ đỏ hồng hồng liền sợ sệt.

Có một số người choáng váng máu chẳng qua là rất nhỏ, hoặc là chỉ không thể thấy máu, hoặc là chỉ choáng váng máu của mình, mà triệu chứng của Cung Tiểu Kiều chính là choáng váng với máu, thuộc về chứng sợ huyết dịch cấp độ nặng, gần lây sang nhiều vật thể màu đỏ.

A, xem ra Cố Hành Thâm quả nhiên không phải làm cho cô ăn, nếu không sao có thể làm cay như vậy chứ?

Nhưng là, cô nhớ rõ Cố Hành Thâm cũng không thể ăn cay mà?

Chẳng lẽ là cố ý làm cho Nhị sư huynh ăn?

Nhị sư huynh trái lại đặc biệt thích cay!

Cung Tiểu Kiều càng nghĩ càng lệch...

"Có muốn tới ăn chút gì không?" Cố Hành Thâm lên tiếng.

Bên này Cung Tiểu Kiều còn chưa lên tiếng, Kim Mộc Lâm lại đặt mông lên ghế trước, "Ha ha, vậy tôi sẽ không khách khí đâu á!"

Có tiện nghỉ đại gì không chiếm chứ!

Cung Tiểu Kiều không biết nên nói gì luôn rồi, cái tên này, còn tưởng rằng hần nhất định sẽ từ chối, không ngờ lại không có liêm sỉ đến vậy! Cô quả thật là đánh giá hần quá cao rồi.

"Tiểu Kiều, qua đây."

"Làm cái gì?"

"Không phải muốn khắc phục choáng váng máu sao? Em có thể nhìn chúng ta ăn, hoặc là ăn chung." Cố Hành Thâm nói.

Cuối cùng, Cung Tiểu Kiều quyết định chọn về sau.

Lúc thức ăn vô cùng mỹ vị đưa vào miệng, Cung Tiểu Kiều cảm thấy dường như sau lưng Cố Hành Thâm đang có một đôi cánh màu trắng tinh vẫy vẫy.

Trước kia bởi vì Cố Hành Thâm quá để ý tới cô cho nên vẫn luôn không dám cho cô ăn cay, bây giờ nghĩ lại trước đó quá lãng phí tài nguyên, những thức ăn này quả thật chính là mỹ vị nhân gian a!

Cô đã bao lâu rồi không ăn được tận hưởng như thế!

Càng làm cho cô hưng phấn là mỹ vị lại có thể khiến cho cô quên đi sợ hãi trong lòng!

Ngay cả Kim Mộc Lâm vẫn luôn kén ăn cũng tỏ vẻ khá thần phục với tài nấu nướng của Cố Hành Thâm, đồng thời cũng càng ngày càng cảm thấy nguy cơ.

Chiêu này của Cố Hành Thâm quả thật là uy hiếp rất lớn a!

-

Sau khi com nước xong xuôi, Cố Hành Thâm gọi hai người tới, "Anh có lời muốn nói, cả hai người."

"Chuyện gì chứ!" Kim Mộc Lâm một bộ dáng đại gia dựa vào trên ghế sa lon, "Không phải nhân tiện làm một bữa com cho chúng tôi liền muốn đưa ra yêu cầu vô lý gì đó chứ?"

Cố Hành Thâm theo thói quen trực tiếp làm lơ Kim Mộc Lâm, nhìn Cung Tiểu Kiều hỏi, "Không phải hai người lại qua lại chứ?"

Không đợi Cung Tiểu Kiều đáp lại, Kim Mộc Lâm lập tức nắm cả bả vai cô, "Nói nhảm, việc này cần hỏi sao? Chúng tôi đều ở chung luôn rồi!"

Thấy Cung Tiểu Kiều dường như không phản bác, Cố Hành Thâm hơi hơi nhú mày, "Tiểu Kiều, em kết giao bạn trai cũng không phải là không thể..."

"Đương nhiên là có thể, cái này cần anh phải nói sao."

Cố Hành Thâm vẫn chỉ nhìn Cung Tiểu Kiều, dùng một hồi, "Nhưng là, trước khi kết hôn không thể lên giường."

Cuối cùng Cung Tiểu Kiều cũng có phản ứng, đầu tiên là cả kinh, sau đó lại hơi đỏ mặt.

Kim Mộc Lâm lại trực tiếp kháng nghị, "Tôi nói này ông chú, đây đã là thời đại nào rồi! Anh nói không cho thì không cho sao, tôi lên lên thượng, anh lại không biết!"

"Cậu có thể thử xem!" Khóe môi Cố Hành Thâm hơi hơi cong một độ cong nho nhỏ, nụ cười này trong mắt Kim Mộc Lâm như nụ cười của yêu quái!

"Lại uy hiếp tôi! Tiểu sư muội kết giao bạn trai thì liên quan gì đến anh chứ! Anh cũng không phải là gì của cô ấy, có tư cách gì can thiệp vào cuộc sống riêng tư của cô ấy?" Kim Mộc Lâm tròn mắt nhìn, thế bảo vệ tính phúc của mình, thật giống như bản thân đã thành bạn trai của Tiểu Kiều rồi vậy.

Đúng nha! Một câu anh chẳng là gì, một câu không có tư cách liền có thể hoàn toàn bác bỏ mối quan hệ của bọn họ.

Mặc kệ anh theo cô bao lâu, đều không cách nào thay đổi điểm này.

Cô đơn trong con người của Cố Hành Thâm như sao băng thoáng qua rồi biến mất, rất nhanh liền chuyển thành xấu bụng, "Tôi đây chỉ có thể mời Vô Tuệ đại sư giữ gìn lễ phải rồi!"

"Con mẹ nó! Quá vô si quá hèn hạ! Thế mà lại lấy sư phụ ra đề tôi! Anh nghĩ rằng tôi sợ sao!" Kim Mộc Lâm giận át cả miệng nói ra lời thô tục.

"Ồ? Không sợ? Vậy cậu xuất đạo nhiều năm như vậy scandal bên ngoài cũng không ít, nhưng lại rất không hề động vào người phụ nữ nào, chẳng lẽ không phải bởi vì sợ Vô Tuệ đại sư mà là vì bắt lự?" Cố Hành Thâm nói liền một hơi, ngay cả hơi thở cũng không gấp chút nào.

Kim Mộc Lâm đã giận đến từng sợi tóc vàng trên đầu cũng xoắn tít lên, "Tôi bắt lự? Anh mới bắt lự, cả nhà anh đều bắt lự! Sao tôi có thể so với anh được, không gần nữ sắc, tính hướng không rõ, ngay cả tiểu sư muội ngon miệng thả bên cạnh nhiều năm cũng không hề động tới, hôm nay tôi cuối cùng cũng biết được chân tướng, thì ra không phải không muốn, mà là bắt lự á!"

Đề tài hai người thảo luận càng ngày càng 18+ rồi.

Cung Tiểu Kiều quả thật không thể nhịn thêm được nữa, "Này, rốt cuộc hai người nói đủ chưa!"

Bạn đang đọc truyện *Kế Hoạch Của Bảo Bối: Người Mẹ Này, Con Muốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.